

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΑΡ. $\frac{24}{355}$

1933

11.6

ΤΑΠΗΤΩΝ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ-ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΣ, ΠΛΥΣΙΣ, ΔΙΟΡ-
ΘΩΣΕΙΣ & ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΣΥΝΤΗΡΗΣΙΣ ΕΝΤΟΣ ΨΥΧΡΟΘΑΛΑΜΩΝ

Η ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ **ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ**

Καθιστά γνωστόν ότι εγκαταστήσαμε ειδικούς ΨΥΧΡΟΘΑΛΑΜΟΥΣ συμφώνως πρὸς τὰς τελευταίας ισο-
δείξεις τῆς ἐπιστήμης καὶ τέχνης διὰ τὴν κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας συντήρησιν τῶν ταπήτων, παρέχει τούτους
εἰς χοῦν τοῦ Κοινοῦ καὶ μετὰ τὰς κάποιαν εὐκολίας.

Παραλαμβάνει καὶ ἐπιστρέφει τοὺς πρὸς καθαρισμὸν καὶ συντήρησιν τάπητας δι' ἰδίων τῆς αὐτοκινήτων.
Καθαρίζει τοὺς τάπητας διὰ τειροτάτων ηλεκτρονικῶν εγκαταστάσεων ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν ἐκδικῶν προσωπικοῦ.
Διατηρεῖ τοὺς τάπητας κατὰ τὴν θερινὴν περιόδον εἰς τοὺς ἐιδικούς ψυχροθάλαμους αὐτῆς καὶ εἰς θερμοκρασίαν
κάτω τοῦ μηδενός, ὅπου ὁ φοβερός ἔχθρος τῶν ταπήτων, ὁ σκώρος, δὲν δύναται νὰ ζῇ. Ἡ μέθοδος αὐτῆς
ἐφαρμοσθεῖσα ἤδη ἀπὸ πολλῶν ἐστὶν ἐν Ἑλλάδι, Ἀμερικῇ κλπ., ἀντικατέστησε τὰ πεπαιωμένα καὶ ἀνεπιση-
μονικά μέσα τῆς κατὰ τὸ θέρος ἰδίας προφύλαξεως τῶν ταπήτων διὰ νάρβαλινῆς ἢ ἀντισηπτικῶν καὶ ἐντομο-
κτόνων υγρῶν.

Αἱ τιμαὶ διὰ τὴν παραλαβὴν, καθαρισμὸν, συντήρησιν καὶ ἐπιστροφήν τῶν ταπήτων εἰνε:

Ἀπὸ 1	ἕως 5	τετραγ. μέτρα	Δραχ. 25	τὸ τεμάχιον
Ἀπὸ 5	ἕως 10	τετραγ. μέτρα	Δραχ. 50	τὸ τεμάχιον
Ἀπὸ 10	ἕως 20	τετραγ. μέτρα	Δραχ. 5	κατὰ τετραγ. μέτρον.
Ἀπὸ 20	ἕως 20	τετραγ. μέτρα	Δραχ. 7	κατὰ τετραγ. μέτρον.

Ἐὰν πλέον πέντε τοῖς χιλίοις ὡς ἀσφάλιστρα ἐπὶ τῆς δηλουμένης ἀξίας ἐκάστου τάπητος.

Αἱ ἀνω τιμαὶ ἐννοοῦνται δι' ὅλκωλινον τὴν θερινὴν περίοδον.

Καθίσταται ἐπίσης γνωστόν ὅτι ἡ Α. Ε. «ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ» κατήρτισε πρὸς εὐκολίαν τῶν κ.κ. πελατῶν
τῆς ἐιδικῆς προσωπικῆς διὰ τὴν πλῆσιν ταπήτων καὶ τὴν ἐπιδόρρωσιν ἐφαρμοσμένων ἢ ἐκχυμένων τοιοῦτων.
Ἡ πλῆσις καὶ ἡ ἐπιδόρρωσις αὐτῶν θέλει γίνεσθαι κατὰ τὴν ἰδιαίτην συμφωνίαν καὶ εἰς τιμὰς ἀποτε-
τως εὐθηνάς.

Διὰ περισσότερας πληροφορίας παρακαλοῦμεν ὅπως ἀπευθυνθῇτε εἰς τὰ Ἐργοστάσια τῆς Α. Ε. «ΚΑΡΟΛΟΣ
ΦΙΞ», δόδος Πατησίων 307. Τηλέφ. 80-191.

ΑΓΟΡΑΖΩ !!

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ-ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ

ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ ΔΑΚΤΥΛΙΟΛΙΘΟΥΣ

πάσης ἀξίας, παντὸς εἶδους ὀρα-
λόγια, παλαιὰ ἀσημια, παντὸς εἶ-
δους παράσημα, νομίσματα ΚΑΠΟ-
ΔΙΣΤΡΙΑ (Φοῖνις) μετὰ τὰς ἀνω-
τέρως τιμὰς ὅλων τῶν ἄλλων κα-
ταστημάτων.

Ὅστις μᾶς πωλῇ τὸ χρυσοῦν
ὀρολόγιον, ἀναλαμβάνομεν τὴν
τοποθέτησιν τῆς μηχανῆς του εἰς
νικελινὴν κάσκα.

ΠΡΟΣΟΧΗ !

Μὴ πωλήσετε τὰ κοσμήματα
σας, προτὸν μᾶς ἐπισκεφθῇτε καὶ
τοῦτο πρὸς τὸ συμφέρον σας. Μὴ
πίπτετε θύματα διαφόρων ἐπιτη-
δεῶν.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁρολογιοποιὸς-Χρυσόχοος
Εὐρυπόλεως καὶ Ἀθηνῶν 56

HERB-ΚΑΛΛΟΝΗ

Τὸ ΧΕΡΜΠ εἶνε τὸ ἀρίστον
καλλυντικόν. Εἶνε ἀπόσταγμα ὁ-
τάνων καὶ ἀνθέων ἀγνόν. Ἐξα-
λείπει ἡγυυημένως ὅλας τὰς ἀ-
σχημίας τοῦ προσώπου.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Κεντρικὰ
Φαρμακεία.

Διὰ χονδρικὴν καὶ λιανικὴν
πώλησιν Ἀντιπροσωπεῖα καὶ πα-
ρακαταθήκη:

Φαρμακεῖον Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ,
Ὁμόνοια, Ἀθῆναι.

**ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΜΕΤΑΞΩΤΑ**
Ε. Αθανασίου

ΚΡΕΠ-ΜΑΡΟΚΑΙΝ, ΚΡΕΠ-ΡΑΦ,
ΚΡΕΠ-ΜΟΓΓΟΛ, ΣΟΥΑ-ΑΡΜΟΥΡ,
ΕΜΠΡΙΜΕ-ΣΕΜΙΖΙΕ
ΜΑΛΛΟΜΕΤΑΞΑ
ΜΕΤΑΞΩΤΑ Γκάντι écossais
ΚΟΥΚΟΥΛΑΡΙΚΑ

Καὶ ὅτι νέον παράγεται ἀπὸ τὴν Ἑλ-
ληνικὴν Μεταξουργίαν, λαμβάνεται κατὰ
πρῶτον εἰς τὴν Ἀποθήκην Ἑλληνικῶν
Μεταξωτῶν.
Ἑρμοῦ 3. (Πλ. Συντάγματος). Τηλέφ. 22-529

ΟΝΟΜΑΛΤΙΝΕ
ΦΥΣΙΚΗ ΤΟΝΩΤΙΚΗ ΤΡΟΦΗ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
Dr A. WANDER, S. A. BERNE

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Γ. Σ. ΧΡΥΣΟΣΤΑΛΗΣ

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ
Ο "ΦΟΙΝΙΞ"

Ἀποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξείδια εἰς τὰς διαφόρους
ιαματικὰς πηγὰς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ
ἐν Ἀθῆναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ἸΩΝΟΣ 5,
παρὰ πλεύρας θεάτρου Κεραυροῦ. Τὰ ἱαματικὰ τεχνικά
Λουτρά τῶν διαφόρων Λουτροπόλεων Αἰδηψοῦ-ΜΕΘΑ-
ΛΩΝ-ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ-ΥΠΑΤΗΣ, ἀναπληροῦν τελείως τὰ
ιαματικὰ Λουτρά τῶν ὡς ἀνω ἀναφερομένων ἱαματικῶν πη-
γῶν. Ἱατρικαὶ συμβουλὴ καὶ δωρεάν. Τελεῖται καὶ νυκτερινὰ.
Ὁραὶ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π.μ.-8 π.μ.

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΘΟΝΗΣ

Ἡ ὡραία πρωταγωνίστρια τοῦ κινηματογράφου Γκλόρια Στουαρτ.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΕΙΔΗ
ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ
Ε. Γ. ΚΟΙΜΗΣΗΣ & ΣΙΑ
ΑΠΕΛΛΟΥ 4, ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ

ΤΗΣ MINION

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

— Έ, λοιπόν, είπε η κ. Νουάρ, θέλω να ξανακάνης εκείνο στο οποίο απέτυχες άλλοτε. Θέλω να κλέψης τη μικρή Γουλιέλμινά! Τό πράγμα τώρα δεν είνε καθόλου δύσκολο. Οι Κυπριάνι σήμερα νομίζουν πως δεν έχουν πειρά έχθρους και δεν φυλάσσονται καθόλου... Μονάχα οι υπηρέτες τους μένουν στο ανάκτορό τους... Ο Λαέρτης, ο Φράντς, ο Ζάν Πόλ μόνον-νε χωριστά σε μια βίλλα έχει κοφτά... Με την ίδια λοιπόν ευκολία με την οποία έκλεψε άλλοτε ο Μαύρος Διάβολος τη Μινιόν, θα μπορούσες να έλθεις τώρα να κλέψης τη Γουλιέλμινά... Πρέπει μόνο να δειχθής έ-ξυπνος και επιτηδύνης, γιατί αν οι Κυπριάνι αντιληφθούν πως έχουν ά-κμα έχθρους, θα λάβουν τα μέτρα τους και τότε κάθε απόπειρά είναι προωρισμένη να αποτύχη... Κατάλα-δες;

— Ναι, κυρία, απάντησε ο Κόκ-κινος Τζιλ.

— Αν τὸ πετύχεις αὐτὸ ποῦ σοῦ ζητάω, εξακολούθησε ἡ κ. Νουάρ, θὰ κἀνω πλούσιος κι' ἐσένα κι' αὐτοὺς ποῦ θὰ σε βοηθήσουν στὴν ἀπαγωγή. Σοῦ τὴ ξαναλέω... Ἐγὼ ἀφρονό-χρητος!

Καὶ πλησιάζοντας ἕνα βαρὺ ἐπι-πλο, ἀνοίξε ἕνα συρταίρι του.

Ἐνὰ πλῆθος χρυσῶ νομίσματα ἔ-λημπαν ἐκεῖ μέσα, ποῦ ἔκαναν τὰ μάτια τοῦ Ἀτσιγγάνου νὰ πετάξουν σπινθῆρες...

— Τὰ βλέπεις αὐτά; εἶπε ἡ κυρία Νουάρ. Ὅλα θὰ γίνουν δικὰ σου... Φτάνει νὰ πετύχῃς αὐτὸ ποῦ θέλω... Φρόντισε τώρα νὰ καταποστής κα-λὰ στὴ συνήθειά των Κυπριάνι γιὰ νὰ μπορέσης ἔτσι νὰ πετύχῃς ἐυκο-λότερα...

Ἐποῖε μὴ ματιὰ στὴν περιβολή τοῦ Ἀτσιγγάνου κι' ἔπειτα, κουνών-τας τὸ κεφάλι της, εἶπε:

— Μὰ ἔτσι ὅπως εἶσαι, πρὶν προ-φτάσεις νὰ κἀνῃς ἕνα βῆμα, θὰ πο-καλέσεις ὑποψίες καὶ θὰ σε συλλά-βουν. Πρέπει νὰ ντυθῇς καλῶς... Ἐ-τσι δὲν θὰ σε υποψιαστῇ κανεὶς... Ἐλα μαζί μου.

Καὶ ἡ κ. Νουάρ, βγαίνοντας ἀπ' τὸ σαλόνι, διέσχισε ἕνα σκοτεινὸ διά-δρομο, στὸ βάθος τοῦ οὐοῦ ἦσαν μὴ πόρτα.

Τὴν ἀνοίξε μ' ἕνα κλειδί ποῦ τὸ κατέσχε ἡ ἴδια καὶ, ἀκολουθούμενη πάντα ἀπὸ τὴν Ἀτσιγγάνου, μπῆκε σ' ἕνα δωμάτιο, σ' ἕνα ἀπέραντο ἱμα-τισφυλάκειο, ἀπὸ τοὺς τοίχους τοῦ ὁ-ποῦ κρεμόντουσαν κάθ' εἶδος ρού-χα, ἀνδρικά καὶ γυναικῆα.

Ἡ κ. Νουάρ διάλεξε μὴ στολή εὐπρόνου ἀπ' αὐτὴν, στὸ ἀνάκτορο τοῦ Ἀτσιγγάνου, καὶ τοῦ τὴν ἔδωσε, λέ-γοντάς της:

— Μπορεῖ νὰ πῆς πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ παλάτι καὶ νὰ τὴ φροντίσῃς.

Ὁ Ἀτσιγγάνος συνομιλοῦντο μετὰ τὴν ἀπόδοσίν της κι' ἔπειτα ἀπ' πέν-τε λεπτά παρουσιάστηκε ἐντελὴς με-

ταμορφωμένος.

— Ὁραῖα! εἶπε ἡ κ. Νουάρ, μόλις τὸν εἶδε. Ἔτσι θὰ κἀνῃς τὴ δου-λειά σου καλῶς... Ἀλλὰ πρέπει ἀκόμα νὰ κἀνῃς τὰ γένεια σου. Ἀμα τὸ κάνεις κι' αὐτὸ, κανέ-νας δὲν θὰ σε ἀναγνωρίσῃ...

Βγῆκε ἔξω καὶ ξαναγύρισε πάλι στὸ σαλόνι.

Ἐκεῖ ἡ κ. Νουάρ ἔδωσε μὴ χρύ-φτα χρυσὰ νομίσματα στὴν Κόκκινου Τζιλ καὶ τοῦ εἶπε:

— Καὶ τώρα πήγανε... Πήγα-νε ἕναν περίπατο ὡς τὸ ἀνάκτορο Κυ-πριάνι... Φρόντισε νὰ μᾶθῃς ποιὰς ὥρες κατεβαίνει ἡ μικρὴ Γουλιέλ-μινά... Πρέπει μόνο νὰ δειχθῇς ἐ-ξυπνος καὶ επιτηδύνης, γιατί αν οἱ Κυπριάνι ἀντιληφθούν πως ἔχουν ἄ-κμα έχθρους, θὰ λάβουν τὰ μέτρα τους καὶ τότε κάθε απόπειρά είναι προωρισμένη νὰ αποτύχη... Κατάλα-δες;

— Ναι, κυρία, απάντησε ὁ Κόκ-κινος Τζιλ.

— Ἄν τὸ πετύχεις αὐτὸ ποῦ σοῦ ζητάω, εξακολούθησε ἡ κ. Νουάρ, θὰ κἀνω πλούσιος κι' ἐσένα κι' αὐτοὺς ποῦ θὰ σε βοηθήσουν στὴν ἀπαγωγή. Σοῦ τὴ ξαναλέω... Ἐγὼ ἀφρονό-χρητος!

Καὶ πλησιάζοντας ἕνα βαρὺ ἐπι-πλο, ἀνοίξε ἕνα συρταίρι του.

Ἐνὰ πλῆθος χρυσῶ νομίσματα ἔ-λημπαν ἐκεῖ μέσα, ποῦ ἔκαναν τὰ μάτια τοῦ Ἀτσιγγάνου νὰ πετάξουν σπινθῆρες...

— Τὰ βλέπεις αὐτά; εἶπε ἡ κυρία Νουάρ. Ὅλα θὰ γίνουν δικὰ σου... Φτάνει νὰ πετύχῃς αὐτὸ ποῦ θέλω... Φρόντισε τώρα νὰ καταποστής κα-λὰ στὴ συνήθειά των Κυπριάνι γιὰ νὰ μπορέσης ἔτσι νὰ πετύχῃς ἐυκο-λότερα...

Ἐποῖε μὴ ματιὰ στὴν περιβολή τοῦ Ἀτσιγγάνου κι' ἔπειτα, κουνών-τας τὸ κεφάλι της, εἶπε:

— Μὰ ἔτσι ὅπως εἶσαι, πρὶν προ-φτάσεις νὰ κἀνῃς ἕνα βῆμα, θὰ πο-καλέσεις ὑποψίες καὶ θὰ σε συλλά-βουν. Πρέπει νὰ ντυθῇς καλῶς... Ἐ-τσι δὲν θὰ σε υποψιαστῇ κανεὶς... Ἐλα μαζί μου.

Καὶ ἡ κ. Νουάρ, βγαίνοντας ἀπ' τὸ σαλόνι, διέσχισε ἕνα σκοτεινὸ διά-δρομο, στὸ βάθος τοῦ οὐοῦ ἦσαν μὴ πόρτα.

Τὴν ἀνοίξε μ' ἕνα κλειδί ποῦ τὸ κατέσχε ἡ ἴδια καὶ, ἀκολουθούμενη πάντα ἀπὸ τὴν Ἀτσιγγάνου, μπῆκε σ' ἕνα δωμάτιο, σ' ἕνα ἀπέραντο ἱμα-τισφυλάκειο, ἀπὸ τοὺς τοίχους τοῦ ὁ-ποῦ κρεμόντουσαν κάθ' εἶδος ρού-χα, ἀνδρικά καὶ γυναικῆα.

Ἡ κ. Νουάρ διάλεξε μὴ στολή εὐπρόνου ἀπ' αὐτὴν, στὸ ἀνάκτορο τοῦ Ἀτσιγγάνου, καὶ τοῦ τὴν ἔδωσε, λέ-γοντάς της:

— Μπορεῖ νὰ πῆς πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ παλάτι καὶ νὰ τὴ φροντίσῃς.

Ὁ Ἀτσιγγάνος συνομιλοῦντο μετὰ τὴν ἀπόδοσίν της κι' ἔπειτα ἀπ' πέν-τε λεπτά παρουσιάστηκε ἐντελὴς με-

ταμορφωμένος.

— Ὁραῖα! εἶπε ἡ κ. Νουάρ, μόλις τὸν εἶδε. Ἔτσι θὰ κἀνῃς τὴ δου-λειά σου καλῶς... Ἀλλὰ πρέπει ἀκόμα νὰ κἀνῃς τὰ γένεια σου. Ἀμα τὸ κάνεις κι' αὐτὸ, κανέ-νας δὲν θὰ σε ἀναγνωρίσῃ...

Βγῆκε ἔξω καὶ ξαναγύρισε πάλι στὸ σαλόνι.

ρους πέπλους ποῦ σέ-παζαν τὸ πρόσωπο τῆς μουστριώδους ἐκείνης γυναίκας.

Μὰ ἀμέσως ἡ κ. Νουάρ ἔπιασε δυνατὰ τὸ χερί του καὶ τὸ κατέσχε μετὰ μίας κάτω. Συγχρόνως μετὰ τὴν τρυφερότητά του εἶπε:

— Ἀόλιε!... Ἀπὸ πότε ἔγινες τόσο θρασύς;... Κάτω τὰ βρωμερά χερί σου!... Ἄν θέλεις νὰ πᾶς καλά, πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι πρέπει νὰ ὑπακούῃς τυφλὰ στὴς διαταγές μου. Θὰ μᾶθῃς ποιὰ εἰμαι μονάχα θὰν τὸ θελήσῃς ἐγώ... Ἀκουσες;

Ὁ Ἀτσιγγάνος, προμακρυνόμενος ἀπὸ τὴν ἐπιθλητικότητα τῆς γυναίκας, ἐ-καίνης καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ τὴν ἤχο τῆς φωνῆς της, τραυλίσαι:

— Συγγνώμην, κυρία... Μὰ ἡ πε-ριέργειά μου ἦταν μεγάλη... Θὰ κἀνω ὅ,τι θέλετε...

— Πήγανε λοιπὸν καὶ ἔλα πάλι: τὸ βράδυ ὅπως σοῦ εἶπα! τοῦ ἀπάν-τησε ἡ κ. Νουάρ μαλακώνοντας τὴν τόνο της.

Ἐπειτα ἀπὸ μὴ ὥρα ὁ Κόκκινος Τζιλ βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τοὺς μεγα-λοπρεπεῖς κήπους τοῦ ἀνακτόρου Κυ-πριάνι. Στὸ παλῆτο ἔκκειτο παλάτι, ἐ-περὶ τοῦ ὁποῦ τελευταία μὴ ἀκόμα ἔ-χε προστεθεῖ τελευταία μὴ ἀκόμα παλάτι.

Κι' ἔκανε μὴ ἀπότομη χειρονομία σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἀποσπᾷ τὸν μα-κρινὸν σύμφωνο μετὰ τὸ σχέδιο τῶν

μεγαλειτέρων ἀρχιτεκτόνων τῆς Ἱ-ταλίας. Κανένα ἄλλο μέγαρο στὴ Νε-άπολι δὲν θὰ μπορούσε νὰ συγκριθῇ μ' αὐτὸ στὴ λαμπρότητα καὶ στὴν πολυτέλεια. Μεγάλοι καλλιτέχναι εἶ-χαν διακοσμήσει τὰς αἰθούσας του καὶ τ' ἀγάλματα ἀπὸ λευκὸ μάρμαρο ποῦ στόλιζαν τὴν πρόσοψη: τοῦ ἦ-σαν ἔργα τῶν διασημωτέρων γλυπτῶν.

Ἐκεῖ μέσα στέγαζαν τώρα τὸν ἀ-πέραντο ἔρωτά τους ἡ Μινιόν κι' ὁ μακροχρόνιος Γουλιέλμος Μάιστερ, ἔ-χοντας κοντὰ τοὺς τὸ λατομευτὸν τοὺς παιδιὰ, τὴ Γουλιέλμινά, ποῦ ἔσ, μα-γιάζοντες γινύοντο ἕνα ἀληθινὸν ὄνειρο ὁμορφιάς. Στὸ παλῆτο ἀνάκτορο Κυ-πριάνι κατοικοῦσαν πάντα ὁ Τζοβάνι κι' ἡ Ἐλενα, καθὼς καὶ ἡ γοργὰ κ. Μάιστερ.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἡ Μινιόν ἦταν ἀδιδάστη κι' εἶχε μείνει στὸ κρεββάτι της. Κοντὰ της καθόταν ἡ μητέρα της, ἡ μακροχρόνια Ἐλενα, καὶ τῆς κρατοῦσε συντροφιά. Ἡ Ἐλενα Μαν-τίνου, τώρα ποῦ τέσσερις ἔχοντες εἶ-τυχία καὶ γαλήνη εἶχε σβῆσει σιγὰ-σιγὰ τὴς πληγῆς τοῦ παρελθόντος, φαινόταν κοντὰ στὴν ἀγγελικὴ Μι-νιόν, σὰν μὴ μεγαλειότερὴ τῆς ἀδελ-φῆ. Διατηροῦσε ἀκόμα ὅλη τὴν πα-λὰ τέτοιον ὁμορφίαν καὶ ἀντοχήν ἄλλο-τε δέποιον τὴν πλυσία. Μονάχα οὐκ ὁμορφότερος ποῦ ἀπλωνόταν τώρα στὴν ἔκφρασί της ἔδινε κάποιον μεγαλυν-τικὸν τόνο στὴν ὁμορφίαν της καὶ τὴν ἔκανε ἀκόμα πρὶν γοητευτικὴ.

Ἡ Μινιόν πάλι ποῦ βρισκόταν τώ-ρα στὴν εἰκοσιπέντε τῆς χρόνιά, ἦταν στὴ μεγαλειότερὴ λάμψι τῆς ὁμορφι-ᾶς της. Ἐὰν χρυσὰ της καλλιὰ πλαι-σίσαν ἕνα οὐράνιο πρόσωπο μετὰ σπινθῆρας χαρακτηριστικὰ καὶ δὺο μάτια ποῦ ἔβλεπε κανεὶς πῶ- ἔγαν κλει-σε ὅλη τὴν ὁμορφίαν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς ὁμορφίας τῆς Νεάπολεως.

— Μητέρα μου, εἶπε σὲ μὴ πρὶν μὴ ἡ Μινιόν, ἔχω σήμερα μὴ ἀλλό-κοτη ἀνεξία... Κάποιος πνιγνός-ξος σ' ἔχει πρὶν σπινθῆρας τὴν καρδιά.

— Τί ἔχεις, παιδί μου; ρώτησε ἡ Ἐλενα χαϊδεύοντας τρυφερὰ τὸ χέ-ρι τῆς κόρης της.

— Εἶδα, μητέρα μου, εἶπε ἡ Μι-νιόν, ἕνα καλὸ ἄνθρωπο ἀπ' ἐκεῖ... Εἶ-δα Ἐλενίτ, τὴ Μαλφιέρα...

— Ὁ, παιδί μου, ἤρπασε! Ἡ Μαλφιέρα ἀνὴρ ὑπάρχει πρὶν στὴ ζωή. Ὁ Θεὸς τὴν τιμωροῦσε σύμφωνα μετὰ τὴ δικαιοσύνη του...

— Ὁ, μητέρα! ἐξακούθησε ἡ Μινιόν. Μοῦ παρουσιάστηκε τόσο τρυφερὴ καὶ ἀπειρητικὴ, ὥστε ἔβ-πησα ἀπὸ τὴν ἀγωνία μου... Ἦθε-λε νὰ μὴ πᾶρ τὴ Γουλιέλμινά μου, τὸ παιδί μου.

— Ἦσυχασε, ἀγαπημένη μου Μι-νιόν, εἶπε ἡ Ἐλενα. Πέρασαν πρὶν ἡ τρυφερότης στιγμὲς τοῦ παρελθόντος. Κανένας κίνδυνος δὲν μᾶς ἀπειλᾷ τε-σάρ χρόνια τώρα...

— Ναι, μητέρα, τὸ ξέρω κι' ἐγώ καὶ, ἀμα σκέπτομαι λογικὰ, καταλα-βαίνω πόσο οἱ φόβοι μου εἶναι ἀν-τι-

μεταβολῆς... Μὰ αὐτὸ τὸ ὄνειρό μου ἔχει κάνει πολλὰ βελιὰ ἐντόπως καὶ δὲν μ' ἀφίνει νὰ ἡσυχάσω...

— Ἦσυχασε, παιδί μου, ἡσυχασε. Σὲ λίγες ὥρες θὰ σοῦ περάσῃ ἡ ἐν-τόπως αὐτή...

Τὴν ἴδια ὥρα, ὁ Κόκκινος Τζιλ, ἔξω ἀπὸ τὴν περιβολὴ τοῦ ἀνακτόρου, κἀνοντας δὴθεν τὸν περίπατό του, παρακολούθησε μετὰ προσοχή ὅλη τὴν κίνησιν ποῦ ἐπικρατοῦσε μέσα.

Ἦταν ἔτσι καὶ κηπουροὶ πηγαίνο-ερχόντουσαν ὁλοένα καὶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή κατὰλαβε ὅτι θὰ τοῦ ἦταν πολὺ δόξαλο νὰ κλέψῃ τὴν Γουλιέλμινά ἡμέρα. Μὰ καὶ τὴ νύ-χτα τὴν πρῆμα δὲν ἦταν πρὶν εὐκολο ὁ Ἀτσιγγάνος ἄλλωστε θυόταν ἄ-κόμα πόσο σκληρὰ εἶχε ἀποτύχει πρὶν ἔφτα χρόνια ἡ νυκτερινὴ ἀπόπειρά του νὰ κλέψῃ τὴν Γουλιέλμινά...

Ἄν ἤθελε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιό του, ἔπρεπε νὰ βρῇ χωρὶς ἄλλο κάποιο συνομόχο μετὰ τὸν ὁ-πρητικὸν προσωπικὸν τῶν Κυπριάνι. Αὐτοῖς θὰ μπορούσε νὰ παρασθῇ τὴν Γουλιέλμινά ὡς μὴ ἀπομνημονί-α ἔργου τῶν κήπων καὶ ἐκεῖ νὰ τοῦ τὴν παραδώσῃ... Αὐτὸ μονάχα μπορούσε νὰ γίνῃ... Κάθε ἄλλη ἀπό-πειρα θὰ ἦταν προωρισμένη νὰ ἀπο-τύχῃ, οὐκ ἄν...

Ἐκείνη τὴν στιγμή, ἕνας μικρὸς ὁ-μορφὸς φάνηκε στὴν μεγαλοπρεπεῖ ἔ-ξοδο τοῦ νέου ἀνακτόρου. Μὴ γοη-τευτικὴ παιδοῦλα, ὅμοια μετὰ τοὺς αἰ-θερίους ἀγγέλους τοῦ Φρᾶ-Ἀντζέλι-κο, ὅλη ὥς κι' ὁμορφιά, κατέβαινε τὴ σκάλα, συνοδευομένη ἀπὸ μὴ κυ-ρία κι' ἕναν ὑπηρέτη.

Ἦταν ἡ Γουλιέλμινά μαζί μετὰ τὴν παιδαγωγὴν της. Ἡ κόρη τῆς Μινιόν εἶχε ἐπάνω της ὅλη τὴν ὁμορφίαν τῆς μητέρας της καὶ τῆς γυναικῆς της. Τὸ χαμόγελό ποῦ ἔκανε τὸ πρόσωπό της νὰ λάμψῃ γοητεύει καὶ τὰ μάτια της ἔκλειναν κόμους ὁλόκληρους ὁνείρων καὶ εὐτυχίας.

Ὁ Ἀτσιγγάνος τὴν εἶδε ἀπὸ μα-κρὰ καὶ στάθηκε μουμουρίζοντας:

— Ἀ! αὐτὴ εἶναι ἡ πριγκηποῦ-λα μας!... Ὁ! κι' ἂν πέσει στὰ χέ-ρια μας!... Ὅσα βασανιστήρια δὲν ἔκανα στὴ μητέρα της, θὰ τὰ κἀνω σ' αὐτή...

Καὶ μετὰ τὴν καταγόνια ἐκείνη σκέψι, ὁ Ἀτσιγγάνος ἔτριξε τὰ δόν-τια του.

Εἶδε κατόπιν τὴ Γουλιέλμινά νὰ κάθεται κάτω ἀπὸ μὴ σκιερὴ γωνιά τοῦ κήπου, ἐνῶ ὁ ὑπηρέτης στεκό-ταν σὲ κάποια ἰσόστασις... Ἡ παι-δαγωγὸς ἄρχισε νὰ παραδίδῃ στὴν κόρη τῆς Μινιόν τὸ μάθημά της, τὸ ὁποῖο ἡ μικροῦλα διέκοπτε κάθ' ὅ-σο μετὰ τὰ πρόσφατα γέλια της καὶ μετὰ τὴν ὁλοπνιγνὴν τῆς.

Ὁ Τζιλ στάθηκε ἀκόμα λίγο ἐ-κεί κι' ἔπειτα ἀπομακρύνθηκε, ξανα-γυρίζοντας πρὸς τὴ Νεάπολιν. Κατα-γόνιος, σκέψις περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μυαλό του καὶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἄγρια. Σὲ μὴ στιγμή μουμουρίσε μέσ' ἀπὸ τὰ δόντια του:

— Ναι... Πρέπει νὰ τὴν κλέψω σὴν μικρή... Ἔτσι θὰ ἐκδικηθῶ καὶ τὸ θάνατό τῆς μητέρας μου τῆς Σά-βας... Δὲν θὰ εἶμαι ἄξιος Ἀτσιγγά-νος, ἂν δὲν τὸ κἀνω αὐτό...

Κατὰ τὴς ὥρῃς τὸ βράδυ, ὁ Κόκ-κινος Τζιλ χτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ

καιολόγητοι... Μὰ αὐτὸ τὸ ὄνειρό μου ἔχει κάνει πολλὰ βελιὰ ἐντόπως καὶ δὲν μ' ἀφίνει νὰ ἡσυχάσω...

— Ἦσυχασε, παιδί μου, ἡσυχασε. Σὲ λίγες ὥρες θὰ σοῦ περάσῃ ἡ ἐν-τόπως αὐτή...

Τὴν ἴδια ὥρα, ὁ Κόκκινος Τζιλ, ἔξω ἀπὸ τὴν περιβολὴ τοῦ ἀνακτόρου, κἀνοντας δὴθεν τὸν περίπατό του, παρακολούθησε μετὰ προσοχή ὅλη τὴν κίνησιν ποῦ ἐπικρατοῦσε μέσα.

Ἦταν ἔτσι καὶ κηπουροὶ πηγαίνο-ερχόντουσαν ὁλοένα καὶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή κατὰλαβε ὅτι θὰ τοῦ ἦταν πολὺ δόξαλο νὰ κλέψῃ τὴν Γουλιέλμινά ἡμέρα. Μὰ καὶ τὴ νύ-χτα τὴν πρῆμα δὲν ἦταν πρὶν εὐκολο ὁ Ἀτσιγγάνος ἄλλωστε θυόταν ἄ-κόμα πόσο σκληρὰ εἶχε ἀποτύχει πρὶν ἔφτα χρόνια ἡ νυκτερινὴ ἀπόπειρά του νὰ κλέψῃ τὴν Γουλιέλμινά...

Ἄν ἤθελε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιό του, ἔπρεπε νὰ βρῇ χωρὶς ἄλλο κάποιο συνομόχο μετὰ τὸν ὁ-πρητικὸν προσωπικὸν τῶν Κυπριάνι. Αὐτοῖς θὰ μπορούσε νὰ παρασθῇ τὴν Γουλιέλμινά ὡς μὴ ἀπομνημονί-α ἔργου τῶν κήπων καὶ ἐκεῖ νὰ τοῦ τὴν παραδώσῃ... Αὐτὸ μονάχα μπορούσε νὰ γίνῃ... Κάθε ἄλλη ἀπό-πειρα θὰ ἦταν προωρισμένη νὰ ἀπο-τύχῃ, οὐκ ἄν...

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἡ Μινιόν ἦταν ἀδιδάστη κι' εἶχε μείνει στὸ κρεββάτι της. Κοντὰ της καθόταν ἡ μητέρα της, ἡ μακροχρόνια Ἐλενα, καὶ τῆς κρατοῦσε συντροφιά. Ἡ Ἐλενα Μαν-τίνου, τώρα ποῦ τέσσερις ἔχοντες εἶ-τυχία καὶ γαλήνη εἶχε σβῆσει σιγὰ-σιγὰ τὴς πληγῆς τοῦ παρελθόντος, φαινόταν κοντὰ στὴν ἀγγελικὴ Μι-νιόν, σὰν μὴ μεγαλειότερὴ τῆς ἀδελ-φῆ. Διατηροῦσε ἀκόμα ὅλη τὴν πα-λὰ τέτοιον ὁμορφίαν καὶ ἀντοχήν ἄλλο-τε δέποιον τὴν πλυσία. Μονάχα οὐκ ὁμορφότερος ποῦ ἀπλωνόταν τώρα στὴν ἔκφρασί της ἔδινε κάποιον μεγαλυν-τικὸν τόνο στὴν ὁμορφίαν της καὶ τὴν ἔκανε ἀκόμα πρὶν γοητευτικὴ.

Ἡ Μινιόν πάλι ποῦ βρισκόταν τώ-ρα στὴν εἰκοσιπέντε τῆς χρόνιά, ἦταν στὴ μεγαλειότερὴ λάμψι τῆς ὁμορφι-ᾶς της. Ἐὰν χρυσὰ της καλλιὰ πλαι-σίσαν ἕνα οὐράνιο πρόσωπο μετὰ σπινθῆρας χαρακτηριστικὰ καὶ δὺο μάτια ποῦ ἔβλεπε κανεὶς πῶ- ἔγαν κλει-σε ὅλη τὴν ὁμορφίαν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς ὁμορφίας τῆς Νεάπολεως.

— Μητέρα μου, εἶπε σὲ μὴ πρὶν μὴ ἡ Μινιόν, ἔχω σήμερα μὴ ἀλλό-κοτη ἀνεξία... Κάποιος πνιγνός-ξος σ' ἔχει πρὶν σπινθῆρας τὴν καρδιά.

— Τί ἔχεις, παιδί μου; ρώτησε ἡ Ἐλενα χαϊδεύοντας τρυφερὰ τὸ χέ-ρι τῆς κόρης της.

— Εἶδα, μητέρα μου, εἶπε ἡ Μι-νιόν, ἕνα καλὸ ἄνθρωπο ἀπ' ἐκεῖ... Εἶ-δα Ἐλενίτ, τὴ Μαλφιέρα...

— Ὁ, παιδί μου, ἤρπασε! Ἡ Μαλφιέρα ἀνὴρ ὑπάρχει πρὶν στὴ ζωή. Ὁ Θεὸς τὴν τιμωροῦσε σύμφωνα μετὰ τὴ δικαιοσύνη του...

— Ὁ, μητέρα! ἐξακούθησε ἡ Μινιόν. Μοῦ παρουσιάστηκε τόσο τρυφερὴ καὶ ἀπειρητικὴ, ὥστε ἔβ-πησα ἀπὸ τὴν ἀγωνία μου... Ἦθε-λε νὰ μὴ πᾶρ τὴ Γουλιέλμινά μου, τὸ παιδί μου.

— Ἦσυχασε, ἀγαπημένη μου Μι-νιόν, εἶπε ἡ Ἐλενα. Πέρασαν πρὶν ἡ τρυφερότης στιγμὲς τοῦ παρελθόντος. Κανένας κίνδυνος δὲν μᾶς ἀπειλᾷ τε-σάρ χρόνια τώρα...

— Ναι, μητέρα, τὸ ξέρω κι' ἐγώ καὶ, ἀμα σκέπτομαι λογικὰ, καταλα-βαίνω πόσο οἱ φόβοι μου εἶναι ἀν-τι-

μεταβολῆς... Μὰ αὐτὸ τὸ ὄνειρό μου ἔχει κάνει πολλὰ βελιὰ ἐντόπως καὶ δὲν μ' ἀφίνει νὰ ἡσυχάσω...

— Ἦσυχασε, παιδί μου, ἡσυχασε. Σὲ λίγες ὥρες θὰ σοῦ περάσῃ ἡ ἐν-τόπως αὐτή...

Τὴν ἴδια ὥρα, ὁ Κόκκινος Τζιλ, ἔξω ἀπὸ τὴν περιβολὴ τοῦ ἀνακτόρου, κἀνοντας δὴθεν τὸν περίπατό του, παρακολούθησε μετὰ προσοχή ὅλη τὴν κίνησιν ποῦ ἐπικρατοῦσε μέσα.

Ἦταν ἔτσι καὶ κηπουροὶ πηγαίνο-ερχόντουσαν ὁλοένα καὶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή κατὰλαβε ὅτι θὰ τοῦ ἦταν πολὺ δόξαλο νὰ κλέψῃ τὴν Γουλιέλμινά ἡμέρα. Μὰ καὶ τὴ νύ-χτα τὴν πρῆμα δὲν ἦταν πρὶν εὐκολο ὁ Ἀτσιγγάνος ἄλλωστε θυόταν ἄ-κόμα πόσο σκληρὰ εἶχε ἀποτύχει πρὶν ἔφτα χρόνια ἡ νυκτερινὴ ἀπόπειρά του νὰ κλέψῃ τὴν Γουλιέλμινά...

Ἄν ἤθελε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιό του, ἔπρεπε νὰ β

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

Το δλλανδικό βράκι, ο «Αλκιμα» νύχιζε απ' τή Γιάδα, φορτωμένο ζάχαρη κι άλλα πολύτιμα είδη.

Έκανε σάλα στο Σούθαμπτον κι οι ναυτες πήραν άδεια να βγούν έξω.

Ένας απ' αυτούς, ο Χάνρικ Βέροστηγκ, κουβαλούσε μια μπίου στο δεξί ώμο, έναν παπαγάλο στον αριστερό και κάτ' απ' τή μασχάλη του, ένα τόπι ιδιδικά ύψοματα που σκόπευε να τ' απολήσει μαζί με τα ζώα του σ' αυτή την πολιτεία.

Ήταν ακόμα άρχες της ανοίξεως και νύχτωνε νωρίς. Ο Χάνρικ Βέροστηγκ βάδιζε με σταθερό βήμα μέσ' απ' τους κάπνους καταγλισμένους δρόμους που τ' σφύριζαν γκαζιού μόλις τους φώτιζε.

Ο ναύτης συλλογιζόταν τόν περσενή γυρισμό του στο «Αμπερ» νταϊ, την μητέρα του που είν' να δει τόσα χρόνια, την αρραβωνισμένη του που τόν περιμένει από Μονικαντάι.

Υπολόγιζε τή λίστα που έβγαζε απ' τα ζώα του και τ' όφασμά του κι έψαχνε να βρή τ' μαγαζί στο οποίο θα πουλάει αυτά τα ζώα του έμπορεύματα.

Στήν δδδ «Αμπερ Μπάρ», ένας κύριος πολύ καλοντυμένος τ' πλησίασε και τόν ρώτησε αγγλικά αν ήθελε να τ' πουλήσει τόν παπαγάλο του.

Αυτό τ' ζώο, τ' είπε, μ' αρέσει. Ένω ανάγκη απ' κάποιον ο οποίος να μ' μιλήσει νωρίς να πάει να τ' άπαν τ' άμ. Ζωό δλομόναχος...

Όπως οι πιά πολλοί «Όλλανδοί ναυτες, ο Χάνρικ Βέροστηγκ μίλησε τ' αγγλικά. Είπε μ' τι ν' ήθελε τόν παπαγάλο του, με τήν οποία συμφώνησε άμέσως ο άγνωστος.

Ακολούθησέ με, είπε ο τελευταίος. Κάθουμ' πολύ μακριά. Θά βάλω μόνος σου τόν παπαγάλο σ' ένα κλουβί που ένω σπ'τι μου. Θά μ' δείξεις εκεί και τ' όφασμά σου κι αν μ' άρέσουν θά τ' αγοράσω.

Χαρούμενος κι αυτό τ' ό συναπάντημα, ο Χάνρικ Βέροστηγκ άκολούθησε τόν τέλετλεμιν. Στ' δρόμο, με τήν έλπίδα ότι θά τ' πούλαγε κι αυτήν, άκουσε νά τ' όνθειάτ' τήν καμ' του λέγοντας πώς ήταν από μιά πολύ πλούσια οάσσα, από εκείνες τ' άγκλιματίζονται εύκολα στήν Άγγλία και που άφοσιώνονται στήν κύριό τους.

Μά σέ λίγο, ο ναύτης έπαιψ' νά μιλήσει. Είπε πώς πήγαιναν νωμένα τ' λόγια του, γιατί ο άγνωστος δέν τ' άπαντούσε και φαινόταν μάλιστα πώς ούτε καν τόν άκουγε.

Έξακολουθούσαν τόν δρόμο τους σιωπηλοί, ο ένας δίπλα στ' όλλο. Μονάνα, νοσταλγώντας με θλίψη τ' δάση τ' πατρίδας τους, στ' όν τροπικό, ή μαμ' του. Ξαφνιασμένη απ' τήν καταννιά έβγαζε κάθε τόσο μιά φωνίτσα βιοια μ' κλάμα νεογέννητου παιδιού κι ο παπαγάλος χτυπούσε τ' φτερά του.

Υστερ' από μιάς ώρας δρόμο, ο άγνωστος είπε απότομα:

— Ζυγώνουμε σ'ό σπ'τι μου...

Είχαν βγει έξω απ' τήν πόλι. Κι από τίς δυό μεριές τ' δρόμου ήσαν μεγάλα πάρκα, φραγμένα με κιγκλιδώματα. Κάθε τόσο, φαινόταν να λάμπουν μέσα απ' τ' δένδρα, τ' παράθυρα κανενός έξοχικού σπιτιού κι α κούνανε ν' άντηγί, μακριά, απ' τή θάλασσα ή πένθινη κραυγή τ'ς σειρήνας κάποιου θαυριού.

Ο άγνωστος στάθηκε μπροστά σ'ε μιά κιγκλιδωτή πόρτα. Έβγαλε απ' τήν τσέπη του ένα μάτσο κλειδιά κι άνοιξε τήν πόρτα που τήν ξανάκλεισε, μόλις ο Χάνρικ Βέροστηγκ τήν προσέκοισε.

Στ' ναύτη δλ' αυτά είχαν κάνει έντύπωσι. Μόλις ξεχώρισε σ'ό δάθος τ' κήπου μιά μικρή δίλλα, πολύ κομψή, μ' που τ' κλειστά τ'ς παράθυρα δέν άφιναν νά βγαίνει έξω κανένα φως.

Ο σιωπηλός άγνωστος, τ' άκατοίκητο σπ'τι, δλ' αυτά ήσαν πολύ πένθημα. Μά ο Χάνρικ Βέροστηγκ θυμήθηκε ότι ο άγνωστος κατοικούσε μόνος του:

— Θέλει κανένας ιδιότροπος! σκέφτηκε, κι επειδή ένας Όλλανδός ναύτης δέν είνε τόσο πλούσιος, όστε να τόν παροσύνουν γιά τ' ληστέφουν, ο Χάνρικ αίσθάνθηκε ντροπή γιά τ'ς φόβους του.

— Αν ένεις σπ'ρτα, άναψε ε να και ψίξε, είπε ο άγνωστος βάζοντας ένα κλειδί στήν κλειδα ρότρουπα τ'ς πόρτας τ'ς εισόδου τ'ς δίλλας.

Ο ναύτης ύπάκουσε και μάλ' μπήκαν μέσα, ο άγνωστος έφερε μιά λάμπα, ή όποια φώτισε έν σαλόνι έπιπλωμένο με πολύ γούστο.

Ο Χάνρικ Βέροστηγκ δέν είνε πειά κανένα φόβο. Είχε μάλιστα τήν έλπίδα ότι ο άλλόκοτος πελάτης θ' αγοράζε κι ένα μέρος απ' τ' όφασμά του.

Ο άγνωστος, που είχε βγει από τ' σαλόνι, γύρισε κρατώντας ένα κλουβί.

— Βάλε εκεί τόν παπαγάλο σου, είπε. Δέν θά τόν βγάλω έξω παρά όταν θά ήμερώσει και νά μάθ' να λέη αυτά που θέλω εγώ.

Έπειτα αφού έκλεισε τ' κλουβί, μέσα σ'ό όποιο άγρίεψε τ' πουλί, παρακάλεσε τόν ναύτη νά πάρη τήν λάμπα και νά περάσ' στή διπλανή κάμαρη όπου βρισκόταν, καθώς τ' είπε, ένα τραπέζι κόμοδο γιά ν' άπλώσει τ' όφασμά του.

— Ακουσέ με, τ' είπε ο άγνωστος, και ύπάκουσε. Ή άναγκαστική ύπηρεσία τήν όποια θά μ' όφάνη, θά σ'ό πληρωθ'.

Δέν ήμεις ν' άρνηθ'.

— Όλλανδός ναύτης ύπάκουσε, σ'ε δδδ άσυνειδήτως. Ή μαμ' του, έπάνω σ'όν όμο του, έβγαζε κραυγές τ'όμου κι έτρεμε δλ'όκληρη.

Ο άγνωστος εξακολούθησε: — Υπάρχει ένα παραπέτασμα τ'ό δάθος τ'ς κάμαρας. Τράβηξέ το...

Τ'ό παραπέτασμα τ'ράβηγτηκε. Ο Χάνρικ είδε τότε ένα κρεβάτι, απ' όπου, δεμένη χειροπόδαρα, με τ'ό στόμα φικωμένο μιά γυναίκα τόν κυτούσε με μάτια γεμάτα άπελπισία.

Αύσε αυτή τήν γυναίκα, είπε ο άγνωστος, και βγάλτ'ς τ'ό φέμωτρο.

Μόλις έγινε κι αυτό, ή γυναίκα που ήταν πολύ νέα και είχε μιάν όμορφιά θαυμαστή, έπεσε γονατιστή πρ'ς τ'ό μέρος τ'ό φεγγίτη φωνάζοντας:

— Χάρου, μ'ό έστησες μιά άτιμη παγίδα! Με παρέστ'ς σ' αυτή τή βίλλα γιά νά με δολοφονήσεις! Μ'όλεγε πώς τήν νύχτα σ' ένα νύχτα τ'ς π'ότους μήνες τ'ς συμφιλίωσές μας. Νόμιζα ότι είχες πιστέψει πειά, ότι δέν ήπ'ρξα ποτέ ένοχος, ότι δέν σ'ε άπάτησα ποτέ!... Χάρου!

Ο άγνωστος άκούοντας τ'ό φέμωτρο, πού νά διαφώτιση τήν όπόθεσι. Τ'ή δίλλα του τήν είχε νύκτα, όγ'ό μ'έρες πρ'ς τ'ό έγκλήματός, σ'ε κάποιον που όνομαζόταν, όπως τ'ό είπε, Κόλλινς, απ' τ'ό Μάντσεστερ.

Ή άστυνομία στάθηκε άδύνατο νά τόν βρή. Είχε κατά τίς πληροφορίες τ'ό ίδιου...

Ο άγνωστος άκούοντας τ'ό φέμωτρο, πού νά διαφώτιση τήν όπόθεσι. Τ'ή δίλλα του τήν είχε νύκτα, όγ'ό μ'έρες πρ'ς τ'ό έγκλήματός, σ'ε κάποιον που όνομαζόταν, όπως τ'ό είπε, Κόλλινς, απ' τ'ό Μάντσεστερ.

Ή άστυνομία στάθηκε άδύνατο νά τόν βρή. Είχε κατά τίς πληροφορίες τ'ό ίδιου...

Ο άγνωστος άκούοντας τ'ό φέμωτρο, πού νά διαφώτιση τήν όπόθεσι. Τ'ή δίλλα του τήν είχε νύκτα, όγ'ό μ'έρες πρ'ς τ'ό έγκλήματός, σ'ε κάποιον που όνομαζόταν, όπως τ'ό είπε, Κόλλινς, απ' τ'ό Μάντσεστερ.

Ο άγνωστος άκούοντας τ'ό φέμωτρο, πού νά διαφώτιση τήν όπόθεσι. Τ'ή δίλλα του τήν είχε νύκτα, όγ'ό μ'έρες πρ'ς τ'ό έγκλήματός, σ'ε κάποιον που όνομαζόταν, όπως τ'ό είπε, Κόλλινς, απ' τ'ό Μάντσεστερ.

Ή άστυνομία στάθηκε άδύνατο νά τόν βρή. Είχε κατά τίς πληροφορίες τ'ό ίδιου...

Ο άγνωστος άκούοντας τ'ό φέμωτρο, πού νά διαφώτιση τήν όπόθεσι. Τ'ή δίλλα του τήν είχε νύκτα, όγ'ό μ'έρες πρ'ς τ'ό έγκλήματός, σ'ε κάποιον που όνομαζόταν, όπως τ'ό είπε, Κόλλινς, απ' τ'ό Μάντσεστερ.

Ή άστυνομία στάθηκε άδύνατο νά τόν βρή. Είχε κατά τίς πληροφορίες τ'ό ίδιου...

Ο άγνωστος άκούοντας τ'ό φέμωτρο, πού νά διαφώτιση τήν όπόθεσι. Τ'ή δίλλα του τήν είχε νύκτα, όγ'ό μ'έρες πρ'ς τ'ό έγκλήματός, σ'ε κάποιον που όνομαζόταν, όπως τ'ό είπε, Κόλλινς, απ' τ'ό Μάντσεστερ.

Ή άστυνομία στάθηκε άδύνατο νά τόν βρή. Είχε κατά τίς πληροφορίες τ'ό ίδιου...

Ο άγνωστος άκούοντας τ'ό φέμωτρο, πού νά διαφώτιση τήν όπόθεσι. Τ'ή δίλλα του τήν είχε νύκτα, όγ'ό μ'έρες πρ'ς τ'ό έγκλήματός, σ'ε κάποιον που όνομαζόταν, όπως τ'ό είπε, Κόλλινς, απ' τ'ό Μάντσεστερ.

Ή άστυνομία στάθηκε άδύνατο νά τόν βρή. Είχε κατά τίς πληροφορίες τ'ό ίδιου...

Ο άγνωστος άκούοντας τ'ό φέμωτρο, πού νά διαφώτιση τήν όπόθεσι. Τ'ή δίλλα του τήν είχε νύκτα, όγ'ό μ'έρες πρ'ς τ'ό έγκλήματός, σ'ε κάποιον που όνομαζόταν, όπως τ'ό είπε, Κόλλινς, απ' τ'ό Μάντσεστερ.

Ή άστυνομία στάθηκε άδύνατο νά τόν βρή. Είχε κατά τίς πληροφορίες τ'ό ίδιου...

Ο άγνωστος άκούοντας τ'ό φέμωτρο, πού νά διαφώτιση τήν όπόθεσι. Τ'ή δίλλα του τήν είχε νύκτα, όγ'ό μ'έρες πρ'ς τ'ό έγκλήματός, σ'ε κάποιον που όνομαζόταν, όπως τ'ό είπε, Κόλλινς, απ' τ'ό Μάντσεστερ.

Ή άστυνομία στάθηκε άδύνατο νά τόν βρή. Είχε κατά τίς πληροφορίες τ'ό ίδιου...

Ο άγνωστος άκούοντας τ'ό φέμωτρο, πού νά διαφώτιση τήν όπόθεσι. Τ'ή δίλλα του τήν είχε νύκτα, όγ'ό μ'έρες πρ'ς τ'ό έγκλήματός, σ'ε κάποιον που όνομαζόταν, όπως τ'ό είπε, Κόλλινς, απ' τ'ό Μάντσεστερ.

ρυ! Χάρου! είμαι άθώα...

— Δέν σ'ε πιστέυω! είπε ξερά ο άγνωστος.

— Χάρου, είμαι άθώα! Ξανάπε με μιά φωνή πνιγμένη ή νέα κυρία.

Αυτά είνε τ'α τελευταία σου λόγια. Ένω κάποιον που θ' αποστηθή με προσοχή και θά μ'ό τ'ά ξαναλέη σ' όλη μου τή ζωή (Και ή φωνή τ'ό άγνωστου τρεμούλιασε λίγο, μ'ά άμέσως ξανάγινε σταθερή κι εξακολούθησε).

Κατάπληκτος, άπόθεσε τήν λάμπα σ'ό τραπέζι και θέλησε νά ριγ'τ'ή έπάνω στήν πόρτα γιά νά τήν δουλιάξ'.

Μά μιά φωνή τόν έκανε νά σταθ'.

— Σε σκοτώνω, αν κάνεις ένα βήμα, ναύτη!

Υψώνοντας τ'ό κεφάλι ο Χάνρικ, είδε άπ'όνα φεγγίτη, που δέν τόν είχε προσέξει ως εκείνη τήν στιγμή, τήν κάνην ένός ρεβόλβερ νά διευθύνεται πρ'ς αυτόν. Περίτρημος, στάθηκε άμέσως άκίνητος...

Δέν μπορούσε νά παλαίψ'η, ν' άντισταθ'. Τ'ό μαχαίρι του δέν τ'ό χρησίμευε σ' αυτή τήν περίπτωση, κι ένα ρεβόλβερ άκούζ' θά τ'ό ήτανε άχρηστο. Ο άγνωστος, σ'ό έλεος τ'ό όποιου, κρεμόταν ή ζωή του, προστατευόμενος απ' τόν τοίχο, που ήταν πλάι σ'ό φεγγίτη απ' τόν όποιο επέδλεπε τόν ναύτη κι από τόν όποιο μ'όνα τ'ό χέρι με τ'ό ρεβόλβερ περνούσε.

— Ακουσέ με, τ'ό είπε ο άγνωστος, και ύπάκουσε. Ή άναγκαστική ύπηρεσία τήν όποια θά μ' όφάνη, θά σ'ό πληρωθ'.

Δέν ήμεις ν' άρνηθ'.

— Όλλανδός ναύτης ύπάκουσε, σ'ε δδδ άσυνειδήτως. Ή μαμ' του, έπάνω σ'όν όμο του, έβγαζε κραυγές τ'όμου κι έτρεμε δλ'όκληρη.

Ο άγνωστος εξακολούθησε: — Υπάρχει ένα παραπέτασμα τ'ό δάθος τ'ς κάμαρας. Τράβηξέ το...

Τ'ό παραπέτασμα τ'ράβηγτηκε. Ο Χάνρικ είδε τότε ένα κρεβάτι, απ' όπου, δεμένη χειροπόδαρα, με τ'ό στόμα φικωμένο μιά γυναίκα τόν κυτούσε με μάτια γεμάτα άπελπισία.

Αύσε αυτή τήν γυναίκα, είπε ο άγνωστος, και βγάλτ'ς τ'ό φέμωτρο.

Μόλις έγινε κι αυτό, ή γυναίκα που ήταν πολύ νέα και είχε μιάν όμορφιά θαυμαστή, έπεσε γονατιστή πρ'ς τ'ό μέρος τ'ό φεγγίτη φωνάζοντας:

— Χάρου, μ'ό έστησες μιά άτιμη παγίδα! Με παρέστ'ς σ' αυτή τή βίλλα γιά νά με δολοφονήσεις! Μ'όλεγε πώς τήν νύχτα σ' ένα νύχτα τ'ς π'ότους μήνες τ'ς συμφιλίωσές μας. Νόμιζα ότι είχες πιστέψει πειά, ότι δέν ήπ'ρξα ποτέ ένοχος, ότι δέν σ'ε άπάτησα ποτέ!... Χάρου!

Ο άγνωστος άκούοντας τ'ό φέμωτρο, πού νά διαφώτιση τήν όπόθεσι. Τ'ή δίλλα του τήν είχε νύκτα, όγ'ό μ'έρες πρ'ς τ'ό έγκλήματός, σ'ε κάποιον που όνομαζόταν, όπως τ'ό είπε, Κόλλινς, απ' τ'ό Μάντσεστερ.

Ή άστυνομία στάθηκε άδύνατο νά τόν βρή. Είχε κατά τίς πληροφορίες τ'ό ίδιου...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΕΙ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΙΛΣΑ

(ΤΟΥ HEINE)

Σκυμμένος, περπατώ σ'ό δάσος, σ'ό σκοτεινό τ'ό δάσος και όνειρεύομαι...

Όνειρεύομαι άπόψε τήν άγάπη μου, κι ή μορφή τ'ς, ή γλυκειή μορφή τ'ς, συντροφιά κρατάει σ'ή μοναξιά μου...

Και ή σκιά τ'ς, ή λιγνή σκιά τ'ς, σ'ό πλευρό μου αίσθάνεται νά περπατά...

— Ίλσα, γλυκειά μου Ίλσα, είνε άραγε ή μορφή σου, άγαπητή μου, — ή λευκή μορφή σου — που συντροφιά άπόψε τ'ά όνειρά μου;

Είνε ή σκιά σου, ή λιγνή σκιά σου, που αίσθάνεται άδύνατο εδ'ω σ'ό πλευρό μου νά μ' άγγίξη;

Εσύ είσαι, Ίλσα, εσύ, όραία μου άγάπη;

Ή μήπως είνε τ'ό φεγγάρι που κυλάει σ'όν ούρανό...

Ή μήπως είνε τ'ό φως που κάνει τ'ό δάσος ν' άντηγ' ή άπόψε από λόγια άγάπης, στεναγμούς κι άπό φιλιά γλυκά...

Σκυμμένος περπατώ σ'ό δάσος... Κι όνειρεύομαι άπόψε τήν άγάπη μου... και κλαίω άπόψε κλαίω γιά τόν χαμό τ'ς...

Μά πές μου, Ίλσα, όραία Ίλσα... Ποιός είν' αυτός που κλαίει και που στεναγ'ει; Εγώ είμαι που κλαίω, άγαπημένη; Ή μήπως είσαι σ' άπόψε που ήσυχ'α σκυμμένη σ'ό πλευρό μου, τ'ά δάκρυα άφίνεις νά χυθ'ον γιά τή χαμένη μας άγάπη...

ΘΑΡΩ Η ΚΑΙΡΟΣ

(ΤΟΥ LONGFELLOW)

Πόσα φιλιά, πόση άγάπη, πόση...

κ'ήτου, μακριά ξανθή γενειάδα.

Ο λόρδος Χάρου Φινγκάλ έφτασε τ'αυριανό από τ'ό Λονδίνο. Ατρεψε τή γυναίκα του κι ο πόνος του έκανε όσους τόν έδεσαν νά τόν λυπούνται. Όπως έλεε ο κόσμος, έκανε πώς δέν κατάλαβαινε τίποτε κι αυτός απ' αυτή τήν ύπόθεσι.

Μετά τ'α γεγονότα αυτά, τ'ράβηγ' από τόν κόσμο. Ζούσε σ' ένα σπ'τι σ'ό Κένσιγκτον χωρίς άλη συντροφιά, έκτ'ς από ένα θ'όδ' όπρητ'ή κι έναν παπαγάλο, ο όποιος έφώναζε όλοένα:

— Χάρου, είμαι άθώα!...

σοι δοχοί έρωτος...

Τ'ή ζωή, τί χρόνια, τί παρελθόν!...

Και πόσες άναμνήσεις εύτυχίας...

Και τώρα; — Τ'ή λές εσύ ν'ι τ'ά, τρελλή μου άγάπη; — Τ'ή λές;

Θαρρείς πώς δλ' αυτά, τ'ά λόγια, τ'ά φιλιά, οι δοχοί εκείνοι και τ'ό παρελθόν, θαρρείς πώς είνε αιώνια σ'ή ζωή θά μείνουν...

Θαρρείς πώς δέν θ' αλλάξουν απ' τ'ό χρόνο;

— Πώς δέν θά μαραθ'ον ποτέ τ'ά χρόνια;

Τ'ή λές, τί λές εσύ γι' αυτό τρελλή μου άγάπη;

Τ'ό ξέρω τί θά π'ς, άγαπημένη!

Κι έφυγες τώρα πειά μακριά, έφυγες, κόρη όραία, έφυγες δίχως καλ'α καλ'α νά γνωριστούμε...

Ποιός τ'όξερε πώς είνε δ'α θ'α τελειώνε μιά τέτοια ιστορία, γιά τέτοια ένωσι ψυχ'όν έρωταυμένων!

Ποιός τ'όξερε!

Κι όμως τήν ώρα που έφευγες — θά τ'ό θυμάσαι ακόμα — από τ'ό παραθύρι σου ψηλά άκούστηκε ή φωνή εκείνη:

— Γύρισε πίσω, γύρισε, τρελλό κορίτσι!... Δυό μάτια άφίνεις πίσω σου νά κλαίνε...

Όμως εσύ θά γέλασες... δέν θάκουσες ή και θά περιφρόνησες ακόμα τή φωνή...

Εκείνη τή φωνή, κόρη όραία! Εκείνη τή φωνή τ'ό έρωτά μου...

Κι έφυγες από τότε.

Ο πόθος τ'ς ζωής σ'ε τράβηξε σ'ά δάχτυλα του, σ'ε π'ρξε απ' τ'ή θερμή άγκαλιά μου...

Από τόν τρελλό έρωτά μου, σ'ε άλλους τόπους σ' έφερε, σ'ε άλλες χώρες, σ'ε άλλες χαρές, σ'ε άλλες εύθυμίες... Μά ο χρόνος δέν περνάει πειά γιά μένα, άγαπημένη... Θαμψώσανε τ'ά μάτια από δάκρυα. Ο χωρισμός σου τύφλωσε τ'ό νο'ό μου... Κι' έτσι μονάχος τώρα κι' έρημος προσμένω τήν ώρα τ'ό θανάτου νά με βρ'η... Στήν τυραννία αυτή τ'ό νο'ό και τ'ς ψυχ'ής μου... Στερνή άνακούφισι και λ'ύτρωσι νά δώση...

Τ'ό ξέρω! Χωρίς νά λησμονήσ' ή όνας τόν άλλον, ή ώρα εκείνη θ'έρ'η κάποια μέρα που τ'ά φιλιά θά ξεχαστούν, που λόγια πειά δέν θαύουμε νά πούμε...

Κι' ο ένας μέσ' σ'ό άλλον τ'ά μάτια θά διαβάζ'η, δυό λέξ'ες μυστικές κι' άληθινές:

— Γιατί έγέρασε τ'ό πρόσωπό σου;

— Γιατί άσπρίσαν έτσι τ'ά μαλλιά σου;...

Σ' ΕΚΕΙΝΗ ΠΟΥ ΕΦΥΓΕ

(ΤΟΥ TENNYSON)

Ο πόθος τ'ς ζωής σ'ε τράβηξε σ'ά δάχτυλα του, σ'ε π'ρξε απ' τ'ή θερμή άγκαλιά μου...

Γιατ' είνε ή ζωή Σειρήνα, κι' ο πόθος τ'ς άκατανίκητος, άγαπημένη...

Κι' έφυγες τώρα πειά μακριά, έφυγες, κόρη όραία, έφυγες δίχως καλ'α καλ'α νά γνωριστούμε...

Ποιός τ'όξερε πώς είνε δ'α θ'α τελειώνε μιά τέτοια ιστορία, γιά τέτοια ένωσι ψυχ'όν έρωταυμένων!

Ποιός τ'όξερε!

Κι όμως τήν ώρα που έφευγες — θά τ'ό θυμάσαι ακόμα — από τ'ό παραθύρι σου ψηλά άκούστηκε ή φωνή εκείνη:

— Γύρισε πίσω, γύρισε, τρελλό κορίτσι!... Δυό μάτια άφίνεις πίσω σου νά κλαίνε...

Όμως εσύ θά γέλασες... δέν θάκουσες ή και θά περιφρόνησες ακόμα τή φωνή...

Εκείνη τή φωνή, κόρη όραία! Εκείνη τή φωνή τ'ό έρωτά μου...

Κι' έφυγες από τότε.

Ο πόθος τ'ς ζωής σ'ε τράβηξε σ'ά δάχτυλα του, σ'ε π'ρξε απ' τ'ή θερμή άγκαλιά μου...

Από τόν τρελλό έρωτά μου, σ'ε άλλους τόπους σ' έφερε, σ'ε άλλες χώρες, σ'ε άλλες χαρές, σ'ε άλλες εύθυμίες... Μά ο χρόνος δέν περνάει πειά γιά μένα, άγαπημένη... Θαμψώσανε τ'ά μάτια από δάκρυα. Ο χωρισμός σου τύφλωσε τ'ό νο'ό μου... Κι' έτσι μονάχος τώρα κι' έρημος προσμένω τήν ώρα τ'ό θανάτου νά με βρ'η... Στήν τυραννία αυτή τ'ό νο'ό και τ'ς ψυχ'ής μου... Στερνή άνακούφισι και λ'ύτρωσι νά δώση...

Τ'ό ξέρω! Χωρίς νά λησμονήσ' ή όνας τόν άλλον, ή ώρα εκείνη θ'έρ'η κάποια μέρα που τ'ά φιλιά θά ξεχαστούν, που λόγια πειά δέν θαύουμε νά πούμε...

Κι' ο ένας μέσ' σ'ό άλλον τ'ά μάτια θά διαβάζ'η, δυό λέξ'ες μυστικές κι' άληθινές:

— Χάρου, είμαι άθώα!...

ΑΤΟΡΑΖΟΥΜΕ σ'ε άπολύτως έκαπονητικές τι

ΤΑ ΤΡΑΓΙΚΩΤΕΡΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΜΟΛΙΕΡΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΣΙΔΕΡΕΝΙΑ ΜΑΣΚΑ;

Όπου ανακινείται και πάλι ένας σκοτεινός θρύλος. Τι ισχυρίζεται ο Γάλλος ιστορικός Ανατόλ Λοκάν. Τα υπέρ και τα κατά της άποψής του. Οι έχθροι του Μολιέρου και το θανάσιμο μίσος έναντιόν του. Η δυσμενεία του βασιλέως Ήλιου κατά του μεγαλοφυούς συγγραφέως. Η άπαγογή του απ' τους έχθρους του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στην ιστορία υπάρχουν πολλά δράματα, που συνέβησαν πριν από πολλά χρόνια υπό μυστηριώδεις συνθήκες και τα οποία εξακολουθούν να σκεπάζονται από ένα πυκνό πέπλο, παρ' όλες τις προσπάθειες που κατέβαλαν οι ιστορικοί για να ρίξουν σ' αυτά το φως της αλήθειας.

Εν' από αυτά τα μυστηριώδη δράματα της ιστορίας είναι και του περιφθίμου ανθρώπου με την Σιδερένια Μάσκα.

Και άλλοτε έχουμε γράψει για την αινιγματική αυτή μορφή και για τις δραματικές περιπέτειές της. Σήμερα, θα σας παραθέσουμε τα κυριώτερα σημεία της θεωρίας ενός Γάλλου ιστορικού, ο οποίος αγωνίζεται, τελευταία, από της στήλης του μεγάλου παρισινού περιοδικού, «Η Επιθεώρηση των Δύο Κόσμων», να πείσει τον κόσμο ότι ο άνθρωπος με την σιδερένια μάσκα δεν ήταν άλλος από τον Μολιέρο, τον μεγαλύτερο ύστερ' από τον Αριστοφάνη κωμωδιογράφο των αιώνων!

Ποιν όμως σάς εκθέσουμε πού βασίζει ο ιστορικός αυτός την γνώμη του, πρέπει να σας πούμε, πού μπροστά, λίγα λόγια για τον άνθρωπο με την σιδερένια μάσκα, επειδή είναι πιθανόν πολλοί από τους αναγνώστες μας να μην έχουν πρόσφατη στη μνήμη του την ιστορία του μυστηριώδους αυτού τύπου, που ενέπνευσε τόσους συγγραφείς, μεταξύ των οποίων και τον Αλέξανδρο Δουμά πατέρα.

Μια μέρα, στα 1673, ένα άγνωστο πρόσωπο μετεφέρθη στο φρούριο Πινερόλ. Οι ίδιοι άνθρωποι πού το πήγαν εκεί, το πήραν ύστερ' από λίγον καιρό για να το οδηγήσουν στη Βασιλίδα. Όπου και το άφησαν φυλακισμένο μέ-
 ...στον θάνατό του. στα 1703. Η φυλακίσεις δεν ήταν βέβαια κάτι το ασυνήθιστο τότε. Μά εκείνο πού έγινε άφορητη να δημιουργηθή ένας θρύλος, μία δόξα κληρή φιλολογία γύρω από το πρόσωπο αυτό, ήταν ότι το υπέχρεωσαν να έχη διαρκώς σκεπασμένο το πρόσωπό του με μία προ-
 ...σωπίδα.

Γνωρίζεται ότι η φαντασία των ιστορικών και των μυθιστοριογράφων ώργισε γύρω από τον θρύλο αυτόν, χωρίς όμως να μπορέ-

ση κανείς να διευκρινίση την αλήθεια. Πολλοί επέμεναν ότι ήταν ένας διδύμος αδελφός του Λουδοβίκου του 14ου. Ύστερ' από πολλά χρόνια, ξεπεράθηκε η άποψις ότι ο άνθρωπος με την σιδερένια μάσκα ήταν ένας Ίταλος κατάσκοπος, Ματιότι δνόματι, δέ-
 ...ποιος φυλακίστηκε κατόπιν διαταγής του Λουδοβίκου 14ου.

Όλοι οι ιστορικοί παραδέχτηκαν τότε αυτή την γνώμη, πού την πιστοποιούσαν, εξ άλλου, αθ-
 ...θεντικά έγγραφα της εποχής, όταν, ξαφνικά, παρουσιάστηκε ένας διαπρεπής ιστοριογράφος, ο Ανατόλ Λοκάν, ο οποίος σ' ένα δγκώδη μονογραφία του για τον Μολιέρο προσπάθησε ν' αποδείξη ότι ο μέγας κωμωδιογράφος και ο άνθρωπος με την σιδερένια μάσκα ήταν ένα και το αυτό πρό-
 ...σωπο. Στην αρχή, όλοι γέλασαν με την πρωτότυπη αυτή θεωρία. Κανείς δεν θέλησε να την πάρη στα σοβαρά υπ' όψει του. Μά ο Λοκάν επανέρχεται τώρα στη ίδια θέμα, παρατάσσοντας νέα στοιχεία για να στηρίξη την άποψή του. Και το αποτέλεσμα είναι να διαιρεθούν οι συγγραφείς και οι ι-

στορικοί σε δύο στρατόπεδα. Άλλοι αλ-
 ...λοι άσπάζονται τη γνώμη του Λοκάν—ο οποίος έχει γράψει και πολλά ιστορικά συγγράμματα, πού διακρίνονται για την έμβριθεία τους—και άλλοι τον κατακρίνουν. θεωρώντας τας άποψεις του παρα-
 ...δοξολογίες χωρίς έχονος σοβαρό-
 ...τητος.

Όπως και αν έχει το πράγμα, η αλήθεια είναι ότι η μυστηριώ-
 ...δης προσωπικότης του ανθρώπου με την σιδερένια μάσκα άπασχο-
 ...λεί και πάλι σήμερα τους ιστορι-
 ...κούς, οι όποιοι μελετούν όχι μόνον τα σωζόμενα άρχεία του φρουρίου της Βασιλίδης και τα κρατικά έγγραφα της εποχής του Λουδοβίκου 14ου, αλλά και την ζωή του συγγραφέως του «Φιλαρ-
 ...γύρου» προσπαθώντας να εξακρι-
 ...θώσουν αν η γνώμη του Λοκάν είναι δρθή.

Ας δοίμε τώρα πού στηρίζει ο Λοκάν τις άποψεις του. Για να κάνη πύδ πιστευτούς τους ισχυρι-
 ...σμούς του, κατέστρωσε μία δλό-
 ...κληρη ιστορία, η οποία ίσως να είναι αληθινή. Την έζηξ ιστορία: «Από τον καιρό πού ο Μολιέρ-
 ...ος έγραψε τον «Ταρτούφο» και

τον «Δόν Ζουάν», του επέτεθήσαν πολλοί αντίπαλοι του και συντη-
 ...ρητικοί άστοί, πού τον κατηγο-
 ...ρησαν ότι είχε ανήθικος, άνευλα-
 ...δής, άθεος, άξιος κρεμάλας—ένω συγχρόνως οι κληρικοί φρόντιζαν να τον διαβάλουν στον βασιλέα. Οι έχθροι του έκαναν όρκο να τον έξονώσουν. Το πρώτο κακό πού του προξένησαν, ήταν ότι έκαναν τον Λουδοβίκο, με τις ραδιοουργίες και τις εισηγήσεις τους, να χάση την μεγάλη εκτίμησι πού αισθα-
 ...νόταγε για τον κωμωδιογράφο.

Και ο Ανατόλ Λοκάν λέει πα-
 ...ρακάτω:

«Οι Ταρτούφοι δεν θα ήσυχάζαν αν δεν τιμωρούσαν τον Μολιέρο για τα φαρμακερά σατυρικά δέλη πού τους έριξε. Μοναδική έπιθυμία τους ήταν να έξαφανίσουν από την μέση τον ένοχλητικό αυτόν τύπο. Και την 17 Φεβρουαρίου 1673, όταν ο Μολιέρος αναγκάστηκε να εγκαταλείψη την σκηνή, επειδή κατά την διάρκεια της τετάρτης παραστάσεως του «Κατά φαντασίαν άσθενός» τον έ-
 ...πιασε δυνατός θήγας, μερικοί έχθροι του τον έπιασαν, ενώ έβγαί-
 ...νε από το θέατρο, με ένταλμα του βασιλέως, πού πέρασαν στο πρό-
 ...σωπο μία σιδερένια μάσκα, τον μετέφεραν στο φρούριο του Πινερόλ και κατόπιν στις φυλακές της Βασιλίδης, όπου τον άφησαν, σ' ένα ύψος και άνηλιο κελλά, ως τα 1703, ως την εποχή δηλαδή πού ο Μολιέρος πέθανε. Ύστερ' από μαρτυρική ζωή τριάντα δλοκλή-
 ...ρων έτών!...»

Από την άφετηρία αυτή ξεκι-
 ...νάει ο Λοκάν για να στηρίξη το οικοδόμημα των συλλογισμών του. Και, όπως συμβαίνει με όλες τις θεωρίες, έτσι και αυτή έχει τις ά-
 ...σθενείς πλευρές της.

Η αλήθεια τώρα είναι ότι οι συντηρητικοί και οι ύποκριται της εποχής εκείνης—οι Ταρτούφοι με δύο λόγια—δεν είχαν κανένα λό-
 ...γο να είναι εύχαριστημένοι από τον μεγάλο σατυρικό, ο όποιος καυτηρίασε στις κωμωδίες του τα έλαττώματά τους και τις αδυνα-
 ...μίες τους. Είπε επίσης αλήθεια ότι συχνά ο Μολιέρος λάβαινε ά-
 ...πειλητικά γράμματα από τους έχθρους του, οι όποιοι τον προειδο-
 ...ποιούσαν ότι αν δεν πάψει να γράφη έναντιόν τους, ρίχνοντας τα θανατηφόρα δέλη της σατύρας, θα

...θα τον έφταναν.

τόν έκαναν να μετανοήση πικρά. Αλήθεια είναι, όμως, ότι συμπί-
 ...πτουν η χρονολογίες του θανάτου του Μολιέρου και της μεταφοράς του ανθρώπου με την σιδερένια μάσκα στο φρούριο του Πινερόλ.

Εκ παραλλήλου, όμως, είναι έ-
 ...ξακριβωμένο ότι πολλά πρόσωπα της εποχής αναφέρουν σε άπομνη-
 ...μονεύματά τους και επιστολές ότι ήταν μπροστά στις τελευταίες στιγμές του Μολιέρου. Σώζεται ά-
 ...κόμα η άδεια του αρχιεπισκόπου των Παρισίων, πού επιτρέπει τον έναφιασμό του ποιητού, με τον όρο όμως η κηδεία να γίνει τη νύχτα και χωρίς πομπή, επειδή ο νεκρός είχε άφοριστεί από την εκ-
 ...κλησία. Και στα διδλία του νε-
 ...κροταφείου του Αγίου Ιωσήφ αναφέρεται ότι «κάποιος» Μολιέρος έτάφη στο κοιμητήριο αυτό, πα-
 ...ρουσία των άπαραιτήτων μαρτύ-
 ...ρων.

Τι συμβαίνει, λοιπόν; Ο Μολιέρος πέθανε στα 1673 και έτά-
 ...φη—ή δεν πέθανε και μετεφέρθη κρυφά στη Βασιλίδα, για να πε-
 ...θάνη ύστερ' από τριάντα χρόνια με το πρόσωπο σκεπασμένο από μια σιδερένια μάσκα; Να ένα αίνιγμα πού δεν μπορεί ν' άφήση ά-
 ...συγκίνητο κανέναν άνθρωπο! Ο Ανατόλ Λοκάν έδωσε ήδη μία ά-
 ...πάντησι στο παραπάνω έρώτημα. Δεν τού μένει καμιά άμφιβολία ότι ο Μολιέρος και ο άνθρωπος με την σιδερένια μάσκα ήταν ένα και το αυτό πρόσωπο. Και φαντασθή-
 ...τε τώρα τι θόρυβος θα δημιουργή-
 ...θη την ημέρα πού θα πιστοποιη-
 ...θθ, όριστικά πειά, ότι ο μεγαλεί-
 ...τερος από τους σατυρικούς ποιη-
 ...τάς των νεωτέρων χρόνων, πύ-
 ...λωσε πολύ ακριβά την μεγαλο-
 ...φυία του, καταδικασθείς να ζήση τριάντα δλόκληρα χρόνια σ' ένα κελλά των φυλακών της Βασιλί-
 ...δης, με μία σιδερένια μάσκα στο πρόσωπο!...

Πόσα μυθιστορήματα θα γρα-
 ...φούν τότε γύρω από την δεύτερη αυτή ζωή—από την ζωή εν τά-
 ...φη—του διασημού κωμωδιογρά-
 ...φου, χωρίς οι συγγραφείς να κου-
 ...ράσουν το μυαλό τους για να βρουν δραματικά επεισόδια. Η πραγματικότητα αυτή θα είναι πύδ ενδιαφέρουσα και από τον πύδ τολμηρό μύθο!

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

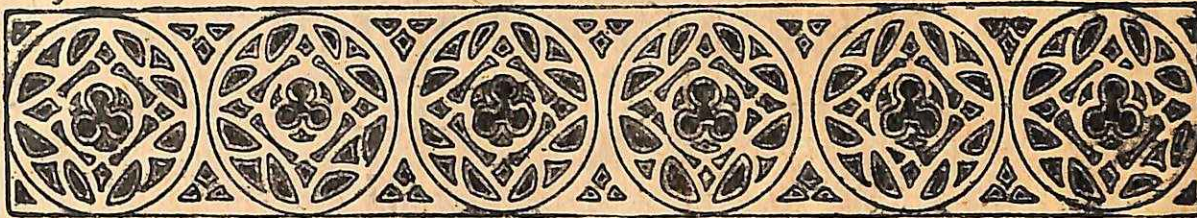
ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

Κάποτε, σ' ένα κήρυμά του από του άμβωνος ο περίφημος έπί-
 ...σκοπος Σενέξ καυτηρίασε δριμύ-
 ...τητα την άνολασία και την δια-
 ...φθορά της Αύλης και στιγματίσε όλους τους αλλικούς.

Την άλλη μέρα, ο Λουδοβίκος 14ος συνάντησε τον Ρισελιέ και τού είπε γελώντας:

—Χθές, κύριε Ρισελιέ, ο έρε-
 ...κηρύξ Σενέξ έριξε...πολλές πέτρες στον κήπο σας.

—Τόσες πολλές, Μεγαλειότατε, άπάντησε ο δαμόνιος στρατάρ-
 ...χης, ώστε μερικές έπεσαν...και στον δικό σας!

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥΣ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Της αυτοκρατορίας Αλεξάνδρας πύδ τον Τσάρο Νικόλαο Β'.

Θησαυρό μου,

Το γράμμα σου πύδ προξένησε μεγάλη χαρά! Ο Θεός να σου δώση την εύλογία του για την μεγάλη καλωσύνη σου. Σ' εύχαρι-
 ...στό χίλιες φορές. Πώς μού άρέ-
 ...σει να διαδύω τα τρυφερά λόγια σου. Η καρδιά μου παρηγο-
 ...ριείται για την έλλειψή σου.

Επήγαμε εις προύπαντησι των τραυματιών με την Αναστασία και την Όλγα. Πόσα δυστυχισμέ-
 ...να παιδιά έχασαν την υγεία τους! Τι τρομερές πληγές! Φοδούμαι ό-
 ...τι πολλοί θα πεθάνουν από τα τραύματα. Εύτυχώς πύδ είναι στα χέρια μας και θα κάμουμε ό,τι μπορέσουμε για να τους σώσουμε.

Είμαι τόσο κουρασμένη, άγαπη-
 ...τέ μου! Και τόσο λυπημένη! Χθές περιποιήθηκα μόνη μου ένα δυστυχισμένο παιδί είκοσι χρόνων, πύδ είχε πληγωθεί στο πόδι. Ο γιατρός είπε, πώς θα τού το κά-
 ...ψουν!

Εκλαίγει σαν μωρό...

Τι κρύμα! Τόση νεότης και τόση ώμορφιά να χάνεται μ' αυτόν τον άπαίσιτο πόλεμο! Χθές έδρεγε βλην την ημέρα. Η Άννα είχε τα νεύρα της. Έγκρίναιζε διαρκώς. Γι' αυτό αναγκάστηκε να πάω στην καμάρά μου από τις δέκα. Το πρωί παραπα-
 ...νιόταν πώς την άφησαμε μόνη. Είπε τόσο άνοπόφορη. Τα παιδιά μου ύποσέθηκαν πώς θα σου γρά-
 ...φουν κάθε μέρα. Πρώτη θ' άρχιση η Τατιάνα.

Σε σφίγγω στη θερμή άγκαλιά μου. Ο Θεός να σ' εύλογήση και να σε στείλη πάλι έδω με το κα-
 ...λό. Σούγέ μου, Άγγελέ μου, Ή-
 ...λιε μου, Άγάπη μου, Ζωή μου!... Χαίρε!...

Η γυναίκα σου
 ...Αλεξάνδρα

Της ιδίας πύδ τον ίδιον.

Άγαπημένε μου,

Ήμουν τόσο μελαγχολική χθές πύδ σε είδα να φεύγεις δρομώ-
 ...ντας. Δεν είμαις μαζί μας παρά τόσο λίγο...

Δεν μπορώ όμως να βρώ λέξεις για να σου εκφράσω την μεγάλη γά-
 ...ρη. Δεν θέλω να σε φι-
 ...λήσω με λατρεία και λαχτάρα, έ-
 ...σένα, πύδ μού δίνεις τόσο εύτο-
 ...χία στον κόσμο.

Αν μπορώ να σου φανώ χρήσι-
 ...μη σε ό,τι δήποτε, θα τρέσω σπύ-
 ...σου. Μην άνησυχείς. Θα είμαι δυ-
 ...νατή σ' αυτή την τραγική περι-

στασι του πολέμου. Είμαι πεπει-
 ...σμένη ότι θα νικήσουμε. Είσαι τό-
 ...σο γενναίος και καλός. Η Θεία Πρόνοια θα μās βοηθήση όπως μās βοηθήσε πάντα. Σε φιλώ στο ό-
 ...ραίο σου μέτωπο.

Αλεξάνδρα

Τού βασιλέως Έρρίκου πύδ την ά-
 ...ραία Γαβριέλλα.

Άγαπημένη μου,

Πύδ άγαπημένη από τις γυναί-
 ...κες. Πώς να σου εκφράσω ό,τι α-
 ...σθάνομαι, για σένα; Πώς να σου πω με λόγια την άγάπη μου;... Είσ' ένα διαμάντι! Είσ' ένας άγ-
 ...γελος πύδ τον έστειλε στη γη ο Θεός για το καλό των ανθρώπων. Η καρδιά σου είναι ένα κομμά-
 ...τι χρυσάφι. Θα ήσουν μοναδικό στολίδι για τον θρόνο της Γαλλί-
 ...ας, χρυσή μου, κι άς λέγε ό,τι

...Ελπίζω πώς θα είσαι έντελώς κα-
 ...λά και θα με συνοδεύσης ως το στρατηγείο.

Είσαι η γαρά της ζωής μου και η άγάπη της καρδιάς μου. Έκα-
 ...μα ό,τι ήταν δυνατόν για τους προ-
 ...στατευόμενους σου. Θα έλθουν κι αυτοί στο Μιλάνο. Χρειάζεται ό-
 ...μως ύπομνη.

Χαίρε, όραία, καλή, και ασύγ-
 ...κριτη γυναίκα, χαίρε, θείο πλά-
 ...σμα!

Χίλια φιλά!
 ...Να πολέων

Τού ιδίου πύδ την ιδίαν.

...Γιατί να ήμαστε μακριά; Πρόσεξε, Ίωσηφίνα. Ένα βράδυ θα σπάσω την πόρτα πύδ με χι-
 ...ρίζεις από σένα και θα σε πάρω στην άγκαλιά μου. Πεθαίνω από άνησυχία, φίλη μου. Γιατί δεν μού γράφεις; Γράψε μου γρήγορα ά-
 ...πό εκείνα τα γλυκά λόγια, πύδ γεμίζουν την καρδιά από ένθου-
 ...σιασμό και λατρεία. Σε λίγο έλπί-
 ...ζω να σου δώσω χιλιάδες θερμά φιλά, βασίλισσά μου.

Να πολέων

Τού ιδίου πύδ την ιδίαν.

...Ενίκησα τον έχθρό. Είμαι πε-
 ...θαμένος από την κόουρασι. Σε πα-
 ...ρακαλώ ν' αναχωρήσης άμέσως και νάρθης στην Βερόνα. Έχω άνάγ-
 ...κη την συντροφιά σου γιατί α-
 ...σθάνομαι πώς θ' άρρωστήσω βα-
 ...ρεία. Έχω πυρετό. Σε φιλώ.

Να πολέων

Ο Μολιέρος.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Ρόμπερτ άφριξε από την λύσσα του και έξασκε το δαντελλένιο του περιλαίμιο με τὰ νύχια του.

—Και τώρα, είπε ο Όσμαν, σηκώνομενος και χτυπώντας τὸ ραβδί του σὸ τραπέζι, βλέπετε αὐτὸ τὸ ραβδί, σὲρ Άρθουρ; Έ. λοιπόν, σὰς δοκίμασι σὸ θεὸ τοῦ Ἰσραήλ. θὰ σὰς τὸ σπάσω σὸ κεφάλι ἀν, σὲ πέντε λεπτά τὸ πολύ, δὲν ἔχετε οὐχὶ γιὰ πάντα ἀπὸ τὴν «Λέσχη τῶν Φοιτῶν». Πρὸ τριῶν ἐτῶν, πού ἐξασκεῖται αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα σὸ Λονδίνο, ἔχετε κλέψει πῶς πολλὰ ἀπὸ ἐνα ἑκατομμύριο λίρες... Σαναγυρίστε αὐριο κίλας στὸν πατέρα σας στὴν Φραγκφούρτη, ἀν δὲν θέλετε νὰ κοιμηθῆτε αὐριο τὸ βράδυ στὴ φυλακὴ τοῦ Νιουγκάτ.

—Επιτρέψατέ μου, τοῦλάχιστον τὴν ταμπакiέρα μου, εἶπε ὁ Έβραῖος κλαίγοντας.

—Επιτρέψατέ μου νὰ τὴν κρατήσω ὡς ἐνθύμιον, ἀπάντησε ὁ Ζάν, μὰ πάρτε ὡς ἀντάλλαγμα αὐτὸ τὸ ρουμπίνι πού μοῦ στείχουν σὲ χίλια χρυσὰ λουδοβίκεια.

Ὁ Έβραῖος ἀπάξε τὴν πολύτιμη πέτρα κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ πρῶσινο σαλόνι, οἰκνώντας τὸ Ναϊπάμπ καὶ σὸ μαρκήσιο δέμμα. τὰ τσακάλισσιν πού πιάστηκε στὴν παγίδα.

Ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀτσιγγάνων καὶ ὁ Ρογγήρος, ὅταν ἔβριναν μόνον, κυττάχτηκαν γιὰ μιὰ στιγμή σιωπηλοί.

—Μὰ ποῖς εἰστε λοιπόν; φώναξε τέλος ὁ νεαρὸς συνταγματάρχης, ἀκουμπώντας τὸ δεξιὸν χεῖρ στὸν ὦμον τοῦ Ναϊπάμπ. Ποῖς εἰστε σεις πού κάνετε τόσα θαύματα καὶ με σώζετε ἀπὸ τὸς κινδύνους;

—Εἶμαι ὁ πῶς ταπεινὸς ἀπ' ἑλούς τοὺς ὑπηρέτες τῆς Έξοχότητός σας, ἀπάντησε ὁ ἀτσιγγάνος ὑποκλινόμενος. Εἶμαι τὸ σπαθί πού χτυπάει καὶ τὸ σκυλὶ πού φυλάει.

—Εἴστε ἡ καρδιά ἡ πῶς ἀφοσιωμένη, ὁ πῶς πιστὸς φίλος, ἀπάντησε ὁ Ρογγήρος μὲ θερμῶς.

—Καὶ μ' ἀγαπάτε λίγο; ρώτησε ὁ Ζάν μὲ φωνὴν πλημμυρισμένη ἀπὸ συγκίνηση.

Τότε ὁ μαρκήσιος τὸν ἐπῆρε στὴν ἀγκυλιά του καὶ τὸν φίλησε τὴν ἀδελφῶ.

—Τώρα, τοῦ εἶπε κατόπιν, τοῦ δὲν ἀμφιβάλλετε πειθὶ γιὰ τὴν ἀγάπη μου, θὰ μιλήσετε...

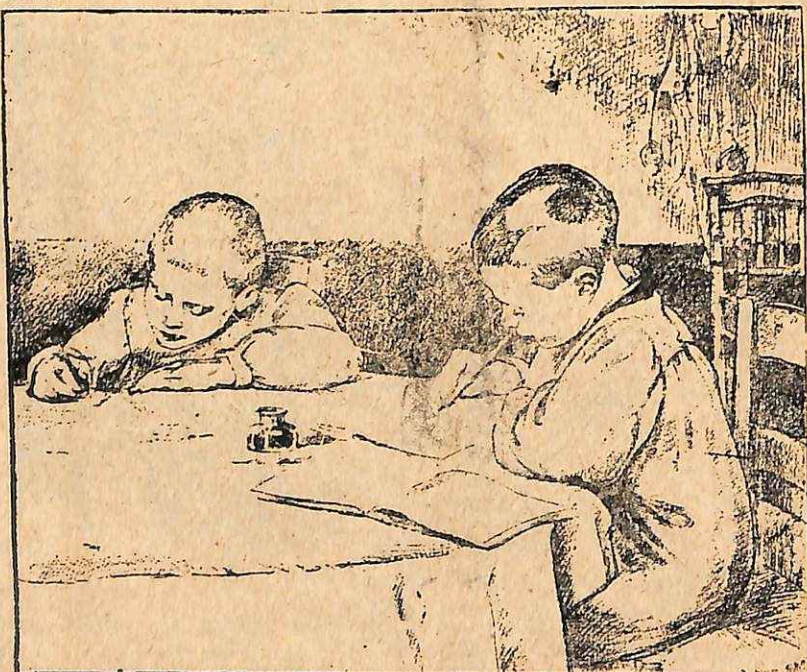
—Κύριε μαρκήσιε, εἶπε ὁ Ζάν, τὸ Φράνς μ' ἀξιολογεῖται, εἶμαι πάντοτε πρόθυμος νὰ σὰς προσφά-

ρω καὶ τὴν τελευταία ρανίδα τοῦ αἱματός μου. Μὰ μὴ μοῦ ζητᾶτε ἕνα μυστικὸ, πού οὐτὲ τὰ χειρότερα βασανιστήρια, οὐτὲ ὁ θάνατος ὁ ἴδιος δὲν θὰ μπορούσαν νὰ μοῦ τὸ ἀποσπάσουν... Πρέπει νὰ σωπάσω... Μὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα!... Ἀγρυπνῶ πάντοτε...

IV

Μετὰ τὴν ἀλλόκοτη ἐξαφάνισιν τῆς νέας γυναίκας πού ἔδειξε τόσο ζωηρὴ συγκίνηση βλέποντας τὸν μαρκήσιο Ρογγήρο, ἡ μίστρας Κελία ἔσκυψε ὅσο μπορούσε περισσότερο γιὰ νὰ ἰδῇ τὸν νεαρό συνταγματάρχη. Μὰ ἡ καρδιά τῆς τότε μονάχα χτύπησε, ὅταν εἶδε πῶς τὸν πολυαγαπημένον τῆς Λιονέλ. Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικός, ἀναγνωρίζοντας τὴν μητέρα του, εἶχε κάνει μιὰ κίνησιν σὰν νὰ ἤθελε νὰ τρέξῃ κοντὰ τῆς.

□ □ □ □ ΕΝΗ ΚΑΛΑΜΙΤΕΧΝΙΑ □ □ □ □

Η ΜΕΛΕΤΗ

(Τοῦ Α. Καρμπόσκι).

μὰ ἡ στρατιωτικὴ πειθαρχία τὸν ἔκανε νὰ συγκρατηθῇ.

Μόλις ἔφτασε στὸν στρατόν, ἔγραψε μιὰ ἐπιστολή, τὴν ὁποία ἔστειλε μ' ἕναν ἀπὸ τοὺς δραγόνους τοῦ σὸ μέγαρο τοῦ σὲρ Ροβέρτου Βάλντεν. Αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ ἀπευθυνόταν πρὸς τὴν μητέρα του κι' ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

—Αγαπητὴ μου μητέρα,

Ἡ στρατιωτικὴ διαπαιρέσις ἔχει αὐστηρότερες πολὺ σκληρὲς γιὰ τὴν καρδιά ἑνὸς φιλόδοξου παιδιοῦ. Σὲ εἶδα ἐκεῖ καὶ τὴν προσφιλὴ μου μίς Έλλην καὶ τὸ καθήκον μου μοῦ ἀπαγόρευσε νὰ τρέξω στὴν ἀγκυλιά σου καὶ νὰ φιλήσω τὸ χεῖρ ἐκείνης πού ἀγαπῶ. Προσκίται τώρα νὰ μὰς ἐπιδοῶσιν ὁ βασιλεὺς. Μὰ σὲ λίγες ὥρες θὰ βρισκομαι κοντὰ σου, ἀγαπη-

μένη μου μητέρα! κοντὰ στὸν παλῶ μου φίλο σὲρ Ροβέρτο Βάλντεν, κοντὰ στὴ λατρεμένη μου ἀνησὶ. Σὲ φιλοῦ με ὅλη τὴ λατρεία μου.

ΛΙΟΝΕΛ.

Αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ ὄρῃσε τὴν μίστρας Κελία, μαζὺ μὲ τὸν σὲρ Ροβέρτο Βάλντεν καὶ τὴν μίς Έλλην.

Τὰ μαλλιά τοῦ τζέντλεμαν ἐντελῶς λευκά, καὶ ὁ χρόνος πού εἶχε περάσει φαίνονταν νὰ τὸν εἶχε φορτώσῃ μ' ἕνα βάρος τεράστιο. Ὁλιβερός, ἀπασχολημένος, ὁ σὲρ Ροβέρτος εἶχε συχνὰ μὲ τὴν μίστρας Κελία μακρυὰς συζητήσεις, ἀπὸ τίς ὁποῖες ἀπεμάκρυνε πάντοτε τὴν μίς Έλλην. Ὅταν ἡ μίστρας Κελία, ἐκείνη τὴν ἡμέρα, τοῦ ἔδωσε τὴν ἐπιστολὴ τοῦ γιου τῆς, αὐτὴ τὴν ἐπιστολὴ πού ἔλεγε καθαρά ὅτι ὁ ἔρωτος τοῦ Λι-

—Έλλην, εἶσαι εἰκοσιεὺς χρόνων, εἶσαι προικισμένη μὲ μιὰ ξεχωριστὴ ἀντίληψιν κι' ὁ θεὸς μονάχα ξέρει ἀν θὰ σ' ἀγαποῦσα περισσότερο ἀπὸ ἐκεῖ, σ' ἀγαπῶ τώρα ἀν ἦσαν πραγματικὴ κόρη μου.

Ἡ μίς Έλλην, ἔαφνιασμένη ἀπ' αὐτὸ τὸν λόγον, κύτταξε περιεργὰ τὸν θαρυνέττο. Ἐκεῖνος ἐξακολούθησε:

—Ἐπειδὴ, λοιπόν, βρίσκεσαι στὴν ἡλικία πού μιὰ γυναίκα εἶνε σ' ὅλη τὴν ἀνάπτυξιν τῆς δυνάμεως τῆς καὶ τῆς λογικῆς τῆς, θεωρῶ καθήκον μου νὰ σοῦ ἀνακοινώσω μερικὰ μυστικά, τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει ν' ἀγνοῦς πειὰ.

Ὁ σὲρ Ροβέρτος στάθηκε λίγο κι' ἔπειτα ἐξακολούθησε:

—Παιδί μου, πρὸ δεκαεπτὰ χρόνων, ἡ μαρκήσια τοῦ Ἀσιμπουρτον, λαίδη Καικιλία, ἦρθε νὰ μοῦ ζητήσῃ μιὰ συμβουλὴ. Χωρισμένη ἀπὸ πολὺ νέα ἀπ' τὸν σύζυγόν τῆς, ὁ ὁποῖος μὲ τὸν ἰδιότροπον χαρακτήρα του, τῆς εἶχε γίνῃ ἀρόγητος, ἡ φτωχὴ γυναίκα ἀναγκάστηκε νὰ κρύβεται γιὰ ν' ἀποφεύγῃ τὴν ζηλότυπην μανίαν καὶ τίς πρόστυχες προσβολὰς τοῦ μαρκησίου. Ἐννε δυὸ φορὲς μητέρα, μὰ φρόντισε νὰ διαδόσῃ ὅτι τὸ δούτερον παιδί τῆς πέθανε... Ὁ σύζυγός τῆς μισοῦσε τὸ παιδί αὐτὸ καὶ φοβόταν μήπως τὸ ἀπαγάγῃ καμμιά μέρα, γιὰτὶ νόμιζε πῶς δὲν ἦταν παιδί δικό του... Ἐπικαλοῦμαι ὅμως τὴν μαρτυρία τοῦ οδρανῶ ὅτι ἡ λαίδη Καικιλία ἦταν ἡ πῶς ἀγνή, ἡ πῶς εὐγενική σύζυγος τοῦ κόσμου.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ὁ σὲρ Ροβέρτος διεκόπη ἀπὸ τὴν μίς Έλλην, ἡ ὁποία, δίνοντας σὸ πρόσωπό τῆς μιὰ ἔκφρασιν ἀπλοϊκῆς ἐκπλήξεως, φώναξε:

—Πῶς;... Ὁ μαρκήσιος τοῦ Ἀσιμπουρτον ἔχει καὶ ἀδελφόν;

—Ναί, παιδί μου.

—Καὶ τὸ ἀγνοεῖ αὐτὸ;

—Μάλιστα.

—Καὶ αὐτὸς ὁ ἀδελφός του ποῦ βρίσκεται;

Τότε ὁ σὲρ Ροβέρτος τῆς ἀπάντησε:

—Ὁ λόδος Ἀσιμπουρτον, χωρισμένος ἀπὸ τὴν γυναίκα του, ἦταν τότε κυβερνήτης τῶν Ἰνδιῶν. Ὁ γιὸς τοῦ Ρογγήρος ζοῦσε κοντὰ του. Ἡ λαίδη Καικιλία πού εἶχε μένει στὴ Σκωτία, θέλησε νὰ σπάσῃ τοὺς τελευταίους κρίκους τῆς ἀλυσίδας πού τὴν ἔδεε με τὸν σύζυγόν τῆς καὶ γι' αὐτὸ δίδωσκε πῶς, ὅχι μόνο τὸ δεύτερον παιδί της εἶχε πεθάνει, ἀλλ' ὅτι πέθανε κι' αὐτὴ ἡ ἴδια... Πέροντας τὸν ἄγριο χαρακτήρα τοῦ λόδου Ἀσιμπουρτον, βοήθησε τὴν

μαρκήσια νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ σχέδιά της... Τότε λοιπόν ἡ λαίδη Καικιλία πῆρε τὸ ὄνομα μίς τρες Κελία...

Ἡ μίς Έλλην, ἔδωκε μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως, τόσο φυσικὴ, τόσο ἀληθινή, ὥστε ὁ σὲρ Ροβέρτος θὰ στοιχημάτιζε τὸ κεφάλι του ὅτι ποτὲ ἡ κηδεμονομένη του δὲν εἶχε ὑποφιαστὴ τὴν ἀλήθεια.

—Πῶς, φώναξε ἡ νέα, ἡ μίς τρες Κελία εἶνε...

—Ἡ λαίδη Καικιλία τοῦ Ἀσιμπουρτον! συμπλήρωσε ὁ σὲρ Ροβέρτος.

—Καί... ὁ Λιονέλ;

—Ὁ Λιονέλ εἶνε ὁ ἀδελφός τοῦ μαρκησίου Ρογγήρου.

—Μὰ τότε, εἶπε ἡ μίς Έλλην, ὅταν ὁ λόδος Ἀσιμπουρτον πέθανε πρὸ τριετίας, γιὰτὶ ἡ λαίδη Καικιλία, ἡ ὁποία δὲν εἶχε πειὰ τίποτε νὰ φοβηθῇ, δὲν ἔαγα πῆρε τὸν τίτλον τῆς καὶ τ' ὄνομά της;... Γιατὶ δὲν ἐπῆγε νὰ ὀρῇ τὸ μεγάλο της παιδί;... Γιατὶ;...

Ὁ σὲρ Ροβέρτος τὴν διέκοψε μὲ μιὰ κίνησιν:

—Ἐγὼ ὁ ἴδιος, εἶπε, ἀνήγγειλα στὴ λαίδη Καικιλία, τὴν εἶδον, τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της. Νόμισα πῶς θὰ ἔτρεγε ἀμέσως κοντὰ στὸν πτωχότοκον γιὸ τῆς καὶ θὰ ἐξανάρει τὴν θέσιν τῆς ἀριστοκρατίας. Μὰ γελιόμουν.

Τότε ἐξακολούθησε ὁ σὲρ Ροβέρτος Βάλντεν—ἡ λαίδη Καικιλία μου εἶπε μὲ θλίψιν: «Ὁ ἀνγλικὸς νόμος πού κανονίζει τὴν ἀριστοκρατία εἶνε ἀδυσώπητος γιὰ τὰ ὑστερότοκα παιδιά, τὰ ὁποῖα ἀποκληρώνει κυριολεκτικῶς πρὸς ἄφελος τοῦ πρωτότοκου. Αὐτὸς κληρονομεῖ τὰ πάντα: τίλους, περιουσία, τιμές... Αὐτὸ ὅμως γίνεται ἀφορμὴ σὲ μίση καταχθὴν καὶ τρομερά. Τὸ ξέρετε, ἀλλ' ὡστε, φίλε μου, γιὰτὶ ἔγουμε τὸ παράδειγμα τοῦ ἀτίμου ἐκείνου τοῦ σὲρ Τζάκ Ἀσιμπουρτον...»

Ἐγὼ ὑποκλίθηκα κι' ἐκείνη ἐξακολούθησε:

—Ὁ Λιονέλ νομίζει πῶς εἶνε παιδί ἐνὸς φτωχοῦ ἀξιωματικοῦ χωρὶς περιουσία. Εἶνε εὐτυχισμένος ἔτσι. Νομίζετε πῶς θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶν' εὐτυχισμένος τὴν ἡμέρα πού θὰ τοῦ ἀπεκαλύπτα τὴν καταγωγή του; Νομίζετε πῶς δὲν θὰ κυριεύονταν ἀπὸ μιὰ τρομερὴν ζηλοτυπία ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του;

—Καὶ τὸ ἄλλο σας παιδί πού δὲν νύχισε ποτὲ τὴν μητέρα του; φώναξα ἐγὼ.

—Ὁ! μοῦ ἀπάντησε ἡ λαίδη. Ἄν παρουσιάσῃ, δὲν θὰ προσθέσω τίποτε στὴν εὐτυχία αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ καὶ εἶνε προτιμότερον νὰ μὴ ρῖξω τὴν ταραχὴν στὴν καρδιά του. Ποῖς μοῦ λέει, ἀλλ' ὡστε, ὅτι δὲν τὸ ἔμαθαν νὰ μισῇ τὴν μητέρα του;

Ἡ λαίδη Καικιλία εἶχε δίκην, ἐξακολούθησε ὁ σὲρ Βάλντεν. Μποροῦσε νὰ κάνει δυστυχισμένα τὰ δύο τῆς παιδιά, πού ἦσαν τόσο εὐτυχισμένα ὡς τότε, λέγοντάς τους: «Εἰστε ἀδελφά!» Ἀφῆσα

λοιπὸν τὴν λαίδη Καικιλία νὰ ζῇ ἀγνοομένη μὲ τὸ ὄνομα μίς τρες Κελία, καὶ τὰ χρόνια περνοῦσαν. Μιὰ μέρα, ὅταν ὁ Λιονέλ ἦταν δεκαοχτὼ χρόνων καὶ σὺ δεκαεξί, ἀντελήφθη με τρόπο, ὅτι σ' ἀγαποῦσε...

Ἡ μίς Έλλην, ἀκούγοντας τὴν λέξι «τρόμος» ἔκανε ἕναν περιφρονητικὸ μορφασμό.

Παιδί μου, συνέχισε ὁ σὲρ Ροβέρτος Βάλντεν μὲ μιὰ μελαγχολικὴ σοβαρότητα. συγχώρησέ με γιὰ τὰ σκληρὰ λόγια πού θὰ πῶ καὶ πού ἡ καρδιά μου ἀποδοκιμάζει, μὰ πᾶ ὁποῖα μοῦ ὑπαγορεύει ἡ ἐντιμότης ὡς εὐγενούς.

Σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, βλέπετε, σὸ πείσμα τῶν φιλοσόφων, ὑπάρχουν κοινωνικὲς διαιρέσεις πού τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τίς καταργήσῃ. Ἐννε εὐγενής εἶνε ἴσος κάθε ἄλλου εὐγενούς, ἕνας ἄπλος ἱππότης δέξιζε ὅσο κι' ἕνας δούξ κι' ὅλοι οἱ

μαρτυροῦν καί, ἀν ἀγαπᾷ τὴν κηδεμονομένην σας, μὲ ποῖς δικαίωμα, σεις ἡ ἐγὼ, θ' ἀντιτάξουμε μιὰ πρόληψιν στὴν εὐτυχία τῶν δύο αὐτῶν παιδιῶν;

Αὐτὴ ἡ λογικὴ μου ἔκλεισε τὸ στόμα καὶ γαλήνεψε τίς τύψεις τῆς συνειδήσεώς μου. Συγγνώμη, λοιπόν, σιγά-σιγά στὴν ἰδέαν ὅτι θὰ σ' ἔδωκα μιὰ μέρα σύζυγον τοῦ Λιονέλ κι' αὐτὴ ἡ σκέψις, σοῦ τὸ δηλοῶ, μεγάλως ἀκόμα περισσότερο τὴν στοργή μου γιὰ σένα... Μὰ μιὰ μέρα, ἀνακάλυφα ἕνα μυστικόν...

Ἡ μίς Έλλην πού τὸν ἀκούγε μὲ μάτια χαμηλωμένα, σήκωσε ἔξαφνα τὸ κεφάλι τῆς καὶ κύτταξε σταθερὰ τὸν θεὸ τῆς.

Τὸ μυστικὸ τῆς καρδιάς σου, συνέχισε ὁ σὲρ Ροβέρτος Βάλντεν.

Ἡ μίς Έλλην ἐκλώμασε κι' ὁ θαρυνέττος ἐπρόσθεσε:

—Δὲν ἀγαποῦσε τὸν Λιονέλ,

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Βασιλεὺς τῶν Ἀτσιγγάνων» Πῶλ Φεβάλ.

εὐγενεὺς εἶνε ἀλληλέγγυοι μεταξύ τους. Σὺ ἔδωσα τὴν καρδιά μου καὶ τὴν περιουσία μου, σ' ὄντως, ἀνεψιά μου κι' ὅμως, ὅταν ἐννοίωσα ὅτι ὁ Λιονέλ σ' ἀγαπάει, ἄκουσα μιὰ φωνὴ ἀποδοκιμαστικὴ καὶ ὑφώνεται ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου καὶ νὰ μοῦ λέη: «Ἡ Τόψη ἡ Ἀτσιγγάνα θὰ ἦταν ἐν κλημῇ νὰ γίνῃ σύζυγος ἐνὸς εὐγενούς». Τότε γονάτισα μπροστὰ στὴν λαίδη Καικιλία καὶ τῆς ὅρα λόγησα τὴν ἀλήθειαν. Ἐκείνη ὅμως μὲ σήκωσε χαμογελώντας καὶ μοῦ εἶπε:

—Θὰ εἶχατε δίκην, ἀν ὁ Λιονέλ μποροῦσε μιὰ μέρα νὰ μάθῃ ὅτι ἔχει μέσα σὲς φλέβες τοῦ αἵματος τῶν Ἀσιμπουρτον. Μὰ, σ' ὅλη τὴν ζωὴν, ὁ Λιονέλ θὰ πιστεύῃ πῶς εἶνε παιδί ἐνὸς φτωχοῦ ἀξι-

ωμένου καὶ ἀλλὰ τὸν μαρκήσιο Ρογγήρο!... Ἐνας στεναγμὸς ἔφυγε ἀπὸ τὴν στήθος τῆς νέας κόρης. Ὁ σὲρ Ροβέρτος Βάλντεν τῆς ἐπίασε τὸ χεῖρ καὶ τῆς εἶπε μὲ καλωσύνη:

—Μὴ με διακόπτετε καὶ ἀκούσέ με ἀκόμα...

Ἡ ἔξυπνη μίς Έλλην σκέφτηκε τότε ὅτι ἀν ὁ λόγος εἶνε ἀσχημὴς, κατὰ τὴν παροιμίαν τῶν Ἀγγλῶν, «ἡ σιωπὴ εἶνε χρυσάφι», συμφωνοῦν μὲ ἄλλη παροιμίαν τῶν Γάλλων. Γι' αὐτὸ χαμήλωσε πάλι τὰ μάτια τῆς καὶ δὲν εἶπε τίποτε.

Λοιπόν, εἶπε ὁ σὲρ Ροβέρτος, ἀφοῦ δὲν ἀγαπᾷς τὸν Λιονέλ, ἡ ὁποία πού πρόκειται νὰ σοῦ ζητήσῃ δὲν θὰ εἶνε μεγάλη.

Ἡ μίς Έλλην κύτταξε ἔαφνιασμένη τὸν πρόσταξιν τῆς, ὁ ὁποῖος ἐξακολούθησε:

—Ἡ μίς Έλλην κύτταξε ἔαφνιασμένη τὸν πρόσταξιν τῆς, ὁ ὁποῖος ἐξακολούθησε:

—Ἡ μίς Έλλην κύτταξε ἔαφνιασμένη τὸν πρόσταξιν τῆς, ὁ ὁποῖος ἐξακολούθησε:

—Ἡ μίς Έλλην κύτταξε ἔαφνιασμένη τὸν πρόσταξιν τῆς, ὁ ὁποῖος ἐξακολούθησε:

—Ἀντὶ νὰ ἐνθαρρύνῃς τὸν Λιονέλ, πρέπει ἀντιθέτως νὰ τὸν ἀπομακρύνῃς ἀπὸ κοντὰ σου καὶ νὰ τὸν βοηθήσῃς νὰ θεραπευθῇ ἀπὸ τὸν ἔρωτά του.

—Μὰ πῶς θὰ τὸ κάνω αὐτό, ρώτησε ἡ νέα, ἀφοῦ, καθὼς μοῦ εἶπατε, ἔχετε συνηθίσει στὴν ἰδέαν νὰ με δῆτε μιὰ μέρα σύζυγον τοῦ Λιονέλ;

—Νόμιζα τότε ὅτι ὁ Λιονέλ θ' ἀγνοοῦσε σ' ὅλη τὴν ζωὴν τὸ μυστικὸ τῆς καταγωγῆς του.

—Ὅστε τὸ ἔμαθε;

Ὁ σὲρ Ροβέρτος Βάλντεν πῆρε ἕνα ὕψος μυστηριώδες κι' ἀπάντησε:

—Ὅχι ἀκόμα, ἀλλὰ ἐνδέχεται νὰ τὸ μάθῃ μιὰ μέρα, γιὰτὶ μπορεῖ ὁ μαρκήσιος Ρογγήρος νὰ παραιτηθῇ τῆς περιουσίας του καὶ τῶν τίτλων του πρὸς ἄφελος τοῦ Λιονέλ.

Ἡ μίς Έλλην ἀνασείρησε.

—Τότε—εἶπε τελειώνοντας ὁ σὲρ Ροβέρτος—θὰ ἦταν δυνατόν ὁ γάμος σου μὲ τὸν Ρογγήρον, ὁ ὁποῖος, κι' αὐτός, σ' ἀγαπᾷ: σὺν τρελλός.

—Ὁ! ἀν εἶν' ἔτσι, τοῦ ἀπάντησε ἡ νέα, σὲ διανοητικῶν, καλὲς μου θεῖε, ὅτι θὰ τὰ καταφέρω ἔτσι ὥστε σ' ἕναν μῆνα, ὁ Λιονέλ νὰ μὴ μ' ἀγαπάῃ πειὰ...

Ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ἡ μίς Έλλην, μοναχὴ μέσα σὸ δωμάτιό τῆς, ἔγραφε σὸν Λιονέλ τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολή:

«Πολυαγαπημένε μου Λιονέλ,

Ἄν μ' ἀγαπᾷτε πραγματικῶς, ἀν ἕνας χρόνος ἀπουσίας δὲν μ' ἔδωκε ἐντελῶς ἀπὸ τὴν καρδιά σας, θὰ κάνατε αὐτὸ πού θὰ σὰς ζητήσω. Κατὰ τὴν πρώτην μας συνάντησιν, μπόρεσά στὴν μητέρα σας καὶ τὸ θεὸ μου, ἐγὼ θὰ δεῖχτώ πολὺ ψυχρὴ ἀνέναντί σας... Μὴ φοβηθῆτε γι' αὐτὸ καὶ μὴ ἀνησυχῆσατε... Σὰς ἀγαπᾷ! Δόλοι ὅμως τοὺς ὁποῖους δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ κι' ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία καὶ τῶν δύο μας, μοῦ ὑπαγορεύουν αὐτὴ τὴν φοιχτὴ στάσιν. Αὐτὲς ἡ λέξεις, πολυαγαπημένε μου, ἄς σὰς καθιστοῦσιν: «Σὰς ἀγαπᾷ».

Σὲ λίγο θὰ τὰ μάθετε ὅλα.

ΕΛΛΕΝ.

Ὅταν σφράγισε τὴν ἐπιστολή, τὴν ἔστειλε μ' ἕναν ὑπηρετὴν πού τῆς ἦταν ἐντελῶς ἀφοσιωμένος, σὸ στρατόν ὅπου ἔμεινε ὁ Λιονέλ.

Ὅταν ἡ μίς Έλλην ἔβρινε μόνη φιθύρισε:

Ὁ Ρογγήρος ἡ ὁ Λιονέλ, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο θὰ με παντρευτῇ θὰ με παντρευτῇ ἐκεῖνος πού θὰ εἶνε μαρκήσιος καὶ πατριός.

Φτωχέ, σὲρ Ροβέρτε!... Πόσο εἶσαι ἀφελὴς νὰ φαντάζεσαι ὅτι ἀγαπᾷ τὸν Ρογγήρον!

Κ

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΠΟΛΛΟΙ απ' αυτούς που περιγράφουν την ζωή του Χόλλυγουντ κάνουν το λάθος να μη χωρίζουν τους κατοίκους της θρυλικής αυτής πόλεως σε κατηγορίες, σε ομάδες σε κύκλους.

«Το Χόλλυγουντ, λένε, είναι μία πόλις όπως όλες ή άλλες, ή το Χόλλυγουντ είναι μία πόλις εκλύσεως, όργιων, κραυγών, όπου ή συνηθισμένη και κανονική ζωή είναι πράγμα άγνωστο.»

«Όλ' αυτά είναι ανακριβείς ή υπερβολές. Στο Χόλλυγουντ υπάρχουν άνθρωποι όλων των ειδών, όλων των κατηγοριών, με διαφορετικές άντιλήψεις, με διαφορετικές φιλοδοξίες, με διαφορετικές όρέξεις. Οί άνθρωποι αυτοί δεν αποτελούν άπλως ομάδες, «κλίκες», αλλά κάτι πολύ πιο ποικίλο και περίπλοκο, κλίκες μέσα σε κλίκες, κύκλους μέσα σε κύκλους. Υπάρχει ή κλίκα των μεγάλων γλεντζέδων, ή κλίκα των νεονύμφων, ή κλίκα των άριστοκρατών, ή κλίκα των κοσμικών και ή κλίκα των «άπομονωμένων». Το Χόλλυγουντ είναι μία περίεργη, παρδαλή, γεμάτη χρώμα και κίνηση πόλις που πραγματικά μπορεί να την γνωρίσει κανείς μονάχα αν ζήσει εκεί πολλά χρόνια.

Αυτό από τις μεγαλύτερες πρωταγωνίστριες της κοσμικής ζωής του Χόλλυγουντ είναι ή Μάριον Ντέιβς και ή Μαίρη Πίκφορντ. Η κλίκα της πρώτης είναι φιλολογική και καλλιτεχνική, ενώ της δεύτερης περισσότερο κοσμική. Μά και ή δυο δίνουν στα σπίτια τους—στα παλάτια τους, δηλαδή—πολύ διασκεδαστικές, πολύ ένδιαφρουσες, πολύ χαριτωμένες συνανταστροφές.

Η Μαίρη Πίκφορντ αγαπά τους τύπους, την επισημότητα, την εθιμοτυπία.

Δεν δίνει ποτέ έστω κι' ένα απλό «πρόγευμα» στο μέγαρο της χωρίς να έχη μπροστά σε κάθε συνδαιτημένον τυπωμένο τον κατάλογο των φαγητών.

Περίφημα είναι τα κυριακάτικα γεύματα της Μπέιπτε Ντάνιελς, τα έπονμαζόμενα για την μεγαλοπρέπεια τους «υπεργεύματα». Τα γεύματα αυτά αρχίζουν ωρίς το απόγευμα και παρατείνονται ως άργα, πολύ άργα την νύκτα, ποιητικά από ένα πλήθος διασκεδάσεις: κολύμπι, μπριότς, τένις, πίνγκ-πόνγκ, σνήθως δε και άνω, μία ταινία, ή όποια προβάλλεται σε μία ειδική αίθουσα του μεγάρου της Μπέιπτε Ντάνιελς.

Όνομαστή για την τυπικότητά της στην κοσμική ζωή είναι ή Ντολорές ντέλ Ρίο. Για να πάη σε πρώτη να ιδή τον κατάλογο των φαγητών, σ' ένα γεύμα, ζητεί μία δεξίωση. «Αν της φανεί προσκεκλημένος, ή δένοντας είναι καλοφημισμένος, ή δένοντας είναι πολύ και επάνω στο μεντι του μπορεί να κάνει τρέλλες, θύσει ή Ντολорές δεν δέχεται την

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΟΥΝΤ

(Άρθρο της Αμερικανίδος δημοσιογράφου Κατερίνας Άλμπερτ)

πρόσκληση. «Δεν έχω καμιά άρεσι, λέει, να γίνη κανένα σκάνδαλο και να ιδώ την άλλη ημέρα το όνομά μου στις εφημερίδες. Προτιμώ να κοιμηθώ με ήσυχο κεφάλι και ως χάσω και το πιο όμορφο γλέντι.»

Θέλετε να μάθετε πως περνά την ημέρα του ένας κινηματογραφικός αστήρ στο Χόλλυγουντ;

«Ας παρακολουθήσουμε από το πρωί ως το βράδυ, την ζωή της Κωνστανς Μπέννιτ, που είναι μία από τις πιο κοσμικές γυναίκες του Χόλλυγουντ.

«Αν έχει έργασία ή Μπέννιτ σηκώνεται ωρίς και δίνει άμέσως διάφορες οδηγίες στην πολυάριθμη υπηρεσία της. «Αν έχει γεύμα το βράδυ στο σπίτι της καθορίζει ή ίδια λεπτομερώς τον κατάλογο των φαγητών. Έστερα

πηγαίνει στο στούντιο. Εκεί μένει όλο το πρωί. Όταν γυρίζει, γευματίζει μ' ένα λουσάτο φόρεμα και κατά την διάρκεια του γεύματος «εργάζεται». Ο γραμματέας της δηλαδή της διαβάσει τα πιο σπουδαία γράμματα από όσα της έστάλησαν και εκείνη υπαγορεύει τις απαντήσεις. Κουδεντιάει τηλεφωνικώς με τον άντρα της, τον Χάιν, θέλει διάφορες τουαλέτες που της φέρουν και κάνει την εκλογή της. Γενικά, το μεσημεριανό γεύμα της Κωνστανς Μπέννιτ είναι περισσότερο...δουλειά παρά γεύμα.

Μετά το φαγητό επιστρέφει πάλι στο στούντιο όπου όμως μένει μονάχα ως τις τέσσερες το απόγευμα. Φυσικά, ελάχιστα μόνο άστέρες μένουν στο στούντιο. Η Μπέννιτ όμως αδυνατείς τελευταία κατά όκτώ κιλιά, και πρέπει

Η Κωνστανς Μπέννιτ.

να μην κουράζεται πολύ.

Μόλις, λοιπόν, γυρίσει στο σπίτι της, πέφτει στο κρεβάτι της όπου αναπαύεται ως την ώρα που πρέπει να ντυθί για το δείπνο.

Το δείπνο όρίζεται ως επί το πλείστον τας έπτas το βράδυ, πρέπει, όμως, να θεωρηθεί πολύ εύνηχ την έαυτή της, μία οικοδέσποινα του Χόλλυγουντ, αν οί προσκεκλημένοι της είναι φτασμένοι στας δατώσεις! Μετά το γεύμα επακολουθούν διάφορα παιχνίδια, είτε με χρήματα, είτε και άπλως διάσκεδασι μόνο.

Για την ποικιλία των παιχνιδιών φημίζεται σ' όλο το Χόλλυγουντ το ζεύγος Άρλεν. Οί Άρλεν έχουν άνοιχτο λογαριασμό μ' ένα μεγάλο κατάστημα, και μόλις βγει κανένα καινούργιο παιχνίδι το προμηθεύονται άμέσως, το μαθαίνουν οί ίδιοι όλα ύστερα το μαθαίνουν και σ' όλη την κλίκα τους.

Η κλίκα των Άρλεν έπονμαζεται και «νεονύμφων». Περιλαμβάνει τους πιο νεαρούς άστέρας και είναι όνομαστή για τα άπλά και άφελή γλέντια της. Οί «νεονύμφες» συγκαλούνται τις εθιμοτυπίας και την επισημότητα. Συχνά στα γεύματά τους τρώνε καταγής, όπως στις εκδρομές, με ήτοι προχειρότερο βρούνε, και παίζουν παιχνίδια έντελως παιδικά. Μά ίσως γι' αυτή την άφέλεια τους στην συντροφιά τους έπικρατεί ή πιο μεγάλη έγκαρδιότητα.

Κάποτε, όμως, συμβαίνουν και στην συντροφιά αυτή μικροσκοηνόδες και μικροδράματα. Μία μέρα, ή Σοδε Καρόλ μου έπλε: «Ο Νικ (ο Νικ Στούαρτ, ο άντρας της), είναι χαριτωμένος. Είναι ένα από τα ώμορφότερα παλληκάρια που συνάντησα στη ζωή μου, δεν θάλεγα όμως την αλήθεια αν έλεγα πως δεν τον ζηλεύω. Κάποτε, λοιπόν, που γύριζε μία ταινία με μία ιδιαίτερος έκυστική γυναίκα, πήγα να κι' έγω στο στούντιο κι' έμενα μαζί του όλη την ημέρα. Στα ζήτηματά αυτά πρέπει να τάχη κανείς τετρακόσια».

Στην παρέα των «νεονύμφων» ανήκει και ή Λούπε Βελές. Η περίφημη μεξικανοαμερικανίδα ή οπούδς αποφεύγει σαν τον διάβολο την επισημότητα και την εθιμοτυπία. Κάποτε, ωστόσο, έμπλεξε και πήγε σ' ένα γεύμα όλο έπιστημότητα κι' έπιδειξι. Η Λούπε δεν μπορούσε να γωνήσει τα παρξένα που έβλεπε εκεί και άρχισε να λήη ήτι άκριτως σκεφτόταν για κάθε προσκεκλημένο. «Βλέπε, π. χ., κουδέντες σαν άστέρες: «Αγαπητή μου, έχεις όμορφα μάτια, μ' αχτι διάβολε χτεμνίξες τόσο άσχημα τα μαλλιά σου!» Η: «Θά ήσουν σπουδαία, αγαπητή μου, αν δεν ήσουν τόσο έπιτηδευμένη. Γιατί δε γίνεσαι πιο φυσική;» Η: «Γιατί έπαινείς τόσο πολύ πάντα τον άντρα

σου δημοσία, ενώ όλος ο κόσμος ξέρει ότι τρελλάνεσαι για τον φίλο σου;»

Τα λόγια αυτά της Λούπε Βελές σχολιάστηκαν επί πολλές ημέρες σε όλο το Χόλλυγουντ.

Μία άλλη φορά, ή Λούπε Βελές έπήγε σ' ένα πολύ «σιμάρ» χορευτικό γεύμα με την παρέα της, τον Τζομπίν Ράλστον, τον Ντικ Άρλεν και άλλους. Μία στιγμή, καθώς διέσχισε ένα δωμάτιο, συναντήθηκε με την Ντολорές ντέλ Ρίο.

Η Λούπε δεν έτρεφε ποτέ έξαιρετική συμπάθεια για την Ντολорές, ή όποια, ωστόσο, είναι συμπατριώτισσά της. Η Ντολорές φορούσε εκείνο το βράδυ κάτι ψηλά γάντια, τα όποια ή Λούπε όρξε τρομερά έπιτηδευμένα. Για να την κοροϊδέσει, λοιπόν, πήρε δυο πετσέτες, τις τύλιξε γύρω από τα χέρια της και άρχισε να τρώη. Αυτό το είδε ή Ντολорές, κατάλαβε ότι την κοροϊδούσαν, και μονομιάς σηκώθηκε από την θέσι της, πλησίασε την Λούπε, έβγαλε τα γάντια της και της τάδωκε, λέγοντας:

—Βλέπω ότι θαυμάζετε τα γάντια μου. Παρακαλώ κάνετε μου την τιμή να τα δεχθήτε για δώρο.

Αυτή τη φορά, ή δαιμονισμένη Λούπε Βελές όρέθηκε σε δύσκολη θέσι και δεν μπόρεσε τίποτε ν' άπαντήσει...

ΕΘΙΜΑ ΑΓΡΙΩΝ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΓΥΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

«Όταν ένας ίθαγενής της Ουγκάνδας έχει στομαχόπονο, ή από πολυφαγία ή από χρόνιο νόσημα, πιστεύει ότι έχει ένα φείδι, μέσα στην κοιλιά του. Το φείδι αυτό κατά την διαγνωστική των γιατρών του τόπου, πρέπει να σκοτωθί μέσα στο στομάχι για να πάη πειά να κινείται και να δαγκάνη.

Για την θεραπεία, λοιπόν, του άρρώστου καλούνται τέσσαρες νέοι, οί ρωμαλεώτεροι της φυλής, οί έποιοι τον ξαπλώνουν ανάσκελα κρατώντας του γερά τα χέρια και τα πόδια. Ο γιατρός τότε άνεβαίνει επάνω στην κοιλιά του κι' άρχίζει να χοροπηδά κλωτσώντας με δύναμη, υπό τους ήχους ενός τυμπάνου και επί παρουσία πάντοτε του άρχηγού της φυλής. Η θεραπεία αυτή διαρκεί μέχρις ότου ο άρρώστος λιποθυμήσει. Τον μεταφέρουν τότε και τον ξαπλώνουν κάτω από ένα δέντρο ως το βράδυ, όποτε ή δροσιά τον επαναφέρει στις αισθήσεις του.

Περιττό να προσθέσουμε ότι ο ποιος υπέβληθι σε τέτοιου είδους θεραπεία δέν...ξαναρρυσταίνει πειά από το στομάχι του!

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως έκανονομικώς τιμής παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσης, καθώς και όλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένεια», Αθήνα 7, Αθήνας.

ΤΑ ΟΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πώς πάντρευε ο Μέγας Φρειδερίκος τους γρεναδιέρους του. Μία έξωφρενική παρεξήγηση. Ο ούσάρος κι' ο σύντροφός του. Μία άπάντησις της Πομπαδούρ. Ο Κάρο κι' έ ιδιότροπος καθηγητής, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μία από τις μανίες του Φρειδερίκου του Μεγάλου ήταν να παντρεύη τους γρεναδιέρους του με όραια κορίτσια. Διηγούνται, λοιπόν, σχετικάς το παρακάτω χαριτωμένο ανέκδοτο:

Μία μέρα, ο Φρειδερίκος βγήκε να περπατήσει λίγο στην έξοχόταν, έβγαλε, συνάντησε μία όμορφη χωριατοπούλα που δούλευε στο χτήμα της.

Ο βασιλεύς στάθηκε μπροστά της και έπλε:

—Νά μία όραια νέα για έναν από τους γρεναδιέρους μου! Θέλεις, μικρούλα μου νεράϊδα, να παντρευτής;

Η χωριατοπούλα έκοκκίνισε και χαμήλωσε τα μάτια της. Ο βασιλεύς όμως χωρίς να περιμένη άπάντησι, έβγαλε μολύβι και χαρτί κι' έγραψε το ακόλουθο σημείωμα στον άρχηγό των γρεναδιέρων του: «Σας διατάσσω να ένεργήσετε καταλλήλως, ώστε να φέρουσα το παρόν να νυμφευθί, συντομώτατα με τον γρεναδιέρον Φρειδερίκον Λάν!»

Έστερα, δίνοντας το χαρτί στη μικρή, της έπλε:

—Πήγαινε μικρούλα μου, να δώσης αυτό το χαρτί στον άρχηγό των σωματοφυλάκων μου και θά σε ανταμείψη πλούσια. Τρέξε γρήγορα!

Και ευχαριστημένος για την αγαθοεργία του αυτή, ο λαοφιλή μονάρχης συνέχισε τον περιπάτο του. Η μικρή χωριατοπούλα, όμως, άγνοώντας το περιεχόμενο του σημειώματος κι' έπειδή αυτή είχε πολλή δουλειά εκείνη την ήμέρα, το έδωσε σε μία γρηά χήρα γειτόνισσά της να το πάη στο παλάτι.

Φαντασθήτε, λοιπόν, την έκπληξι του διοικητού των σωματοφυλάκων, όταν διαβάζοντας το σημείωμα είδε ότι ή «φέρουσα» ήταν πάνω από πενήντα έτών και τραυματική!

—Μά, γενναίε μου, του έπλε τότε συγκινημένος ο στοατόντης. Δεν ξέρεις, λοιπόν, ότι ο σύντροφός σου δεν έχει πλέον κεφάλι; Δεν πιστεύω να νομίζης ότι θά το δάλουν καινούργιο κεφάλι στο χειρουργείο!

Κάποτε ή διάσημη εύνοουμένη του Λουδοβίκου 14ου μαρκησία ντε Πομπαδούρ, πήρε ένα γραμμά από μία συγγενή της έπλε:

Μέρα προς μεγάλη δυστυχία του Λάν, και προς άπεραντη ευτυχία της γρηάς χήρας!

Την παραμονή μιας μάχης δυο ούσάρου του Ναπολέοντος είχαν δραπετεί ο ένας στον άλλον άλληλοδοθήσια και άλληλογεγύη.

Κατά την διάρκεια, λοιπόν, της μάχης ο ένας από τους δυο «άδελφοποιήτους» πληγώθηκε θανάσιμα στο πόδι και ο άλλος σύμφωνα με τον όρκo που είχε δώσει, τον φορτώθηκε στον ώμο του για να τον μεταφέρει στον πλησιέστερο χειρουργικό σταθμό.

Στο δρόμο, όμως, γινώρις ο ούσάρος να καταλάβη τίποτα, ένα βήμα όδίδος έκοψε σχεδόν τελείως το κεφάλι του τραυματισμένου. Τό θέαμα ήταν φοιτό και μακάβριο. Κοντά στον χειρουργικό

του Κάρο:

—Νά πής στον κύριό σου ότι λυπούμαι πολύ που δεν μπορεί να τον ευχαριστήσω, γιατί δεν δα νεζώ ποτέ τα βιβλία μου. «Αν όμως το είχε τόσο άναγκαίο αυτό το λεξικό, πές του ότι μπορεί να έρθη και να το χρησιμοποιήση μέσα στη βιβλιοθήκη μου.

Ο Κάρο έθύμωσε και προσπαθούσε να όρξι ευκαιρία για να τον εκδικηθί.

Μία μέρα, λοιπόν, που ο καθηγητής έστειλε τον κηπουρό του για να του ζήτηση ένα ποτιστήρι, ο Κάρο του άπάντησε:

—Νά πής στον κύριό σου, ότι λυπούμαι πολύ, αλλά δεν συνηθίζω να δανείζω τα κηπουρικά μου έργαλεία. «Αν όμως το είχε τόσο άναγκαίο το ποτιστήρι αυτό, μπορεί γάρη και να το χρησιμοποιήση μέσα στον κήπο μου!...

Ποι τον πής έού αυτόν, στρατιώτη!

Τον πάω στο χειρουργείο, στρατάρχα μου, για να του επιδέσουν τα τραύματα.

Μά, γενναίε μου, του έπλε τότε συγκινημένος ο στοατόντης. Δεν ξέρεις, λοιπόν, ότι ο σύντροφός σου δεν έχει πλέον κεφάλι; Δεν πιστεύω να νομίζης ότι θά το δάλουν καινούργιο κεφάλι στο χειρουργείο!

Κάποτε ή διάσημη εύνοουμένη του Λουδοβίκου 14ου μαρκησία ντε Πομπαδούρ, πήρε ένα γραμμά από μία συγγενή της έπλε:

χιώτισσα, ή όποια της ζητούσε ένα μεγάλο χρηματικό ποσό, για ν' άγοράση μερικά κτήματα που πουλόντουσαν σε τιμή ευκαιρίας.

Η έξυπνη, όμως, Πομπαδούρ της άπάντησε άμέσως ως εξής.

«Αγαπητή μου, «Ελάβε το χαριτωμένο... γραμμάτι σου και θά προσπαθήσω να έξοικονομήσω το ύπερογκo χρηματικό ποσό, που μου ζητάς. Νά είσαι δε βέβαια ότι μόλις το έξοικονομήσω, θά το... κρατήσω, φυσικά, για τον έαυτό μου!»

Μαρκησία ντε Πομπαδούρ.

Ο περίφημος συγγραφέας Άλφόνσος Κάρο έστειλε μία μέρα τον υπηρέτη του σ' έναν γείτονα του καθηγητή να του ζητήσει ένα έπιστημονικό λεξικό.

Ο καθηγητής όμως που ήταν ένας παράξενος άνθρωπος, έπλε στον υπηρέτη του Κάρο:

—Νά πής στον κύριό σου ότι λυπούμαι πολύ που δεν μπορεί να τον ευχαριστήσω, γιατί δεν δα νεζώ ποτέ τα βιβλία μου. «Αν όμως το είχε τόσο άναγκαίο αυτό το λεξικό, πές του ότι μπορεί να έρθη και να το χρησιμοποιήση μέσα στη βιβλιοθήκη μου.

Ο Κάρο έθύμωσε και προσπαθούσε να όρξι ευκαιρία για να τον εκδικηθί.

Μία μέρα, λοιπόν, που ο καθηγητής έστειλε τον κηπουρό του για να του ζήτηση ένα ποτιστήρι, ο Κάρο του άπάντησε:

—Νά πής στον κύριό σου, ότι λυπούμαι πολύ, αλλά δεν συνηθίζω να δανείζω τα κηπουρικά μου έργαλεία. «Αν όμως το είχε τόσο άναγκαίο το ποτιστήρι αυτό, μπορεί γάρη και να το χρησιμοποιήση μέσα στον κήπο μου!...

Ποι τον πής έού αυτόν, στρατιώτη!

Τον πάω στο χειρουργείο, στρατάρχα μου, για να του επιδέσουν τα τραύματα.

Μά, γενναίε μου, του έπλε τότε συγκινημένος ο στοατόντης. Δεν ξέρεις, λοιπόν, ότι ο σύντροφός σου δεν έχει πλέον κεφάλι; Δεν πιστεύω να νομίζης ότι θά το δάλουν καινούργιο κεφάλι στο χειρουργείο!

Κάποτε ή διάσημη εύνοουμένη του Λουδοβίκου 14ου μαρκησία ντε Πομπαδούρ, πήρε ένα γραμμά από μία συγγενή της έπλε:

ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ...

ΤΟΥ ΦΕΡΝΑΝ ΝΟΖΙΕΡ

(Μονόπρακτο δράμα)

ΠΡΟΣΩΠΑ :

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ, 40 χρόνων. Ο ΑΒΒΑΣ ΝΤΕ ΜΑΪΥΡΑΛ, 65 χρόνων. Η ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΑΘΗ, ή άλλοτε δεσποινίς ντε Λανζαί, 60 χρόνων. Η ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡΘΑ, ή άλλοτε δεσποινίς Μισαλέ 60 χρόνων.

(Είσε ο 21 Ιανουαρίου του 1793. Πλησιάζουν μεσάνυχτα. Η ΑΓΑΘΗ παρστωμένη σοφίτα σ' ένα παλιό σπίτι της συνοικίας τ' ού Σαιν-Μαρτέν. Αρριετορά μια πόρτα που βγάζει στη σκάλα. Στο βάθος ένα τζάκι με λίγη φωτιά. Ο Αββάς ντε Μαυράλ κι' η αδελφή Αγάθη κάθονται μπροστά στο τραπέζι. Ο Αββάς διαβάζει από φως των νεριών το προσευχητάριό του. Η αδελφή Αγάθη προσεύχεται σιωπηλά, μετρώντας τις προσευχές της στο κομπολόι της. Χτυπούν μεσάνυχτα τα παλιά ρολόγια της συνοικίας).

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Τι δυστυχία!

Χωρις πεία το δικαίωμα, κύριε Αββά, να φοράμε το σχήμα του τάματός μας. Τη φίλη μας, τη λένε πάλι, όπως άλλοτε, δεσποινίδα Μισαλέ κι' εμένα, άλλοιμονο, όπως διαν ξούσα με τους γονείς μου, δεσποινίδα ντε Λανζαί ή καλύτερα εκείνη εινε ή πολιτίς Μισαλέ κι' εγώ ή πολιτίς Λανζαί... Η Αδελφή Μάρθα κι' η αδελφή Αγάθη έχουν πεθάνει πεία...

Ο ΑΒΒΑΣ.—Μη το λάτε αυτό, Αδελφή μου... Δεν πέθανε ή πείσις! Υπάρχουν ακόμη πιστοί που έχουν την ανάγκη μας... Ελπίζετε στο Θεό!... Θα ιδήτε, έλα θ' αλλάξουν πάλι καλότερα καλότερα καμεί... (Σιγή).

Η ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΑΘΗ.—Γιατί άραγε έτσι ή Αδελφή Μάρθα; Μήπως την παρότρυναν;

Ο ΑΒΒΑΣ.—Μην απαντάτε... Η ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΑΘΗ.—Οι άνανδροι! Έχουν οίξει στη φυλακή κι' αυτήν ακόμη τη βασίλισσα οικογένεια!... (Σιγή. Σε λίγο χτυπούν στην πόρτα).—Α! Έπεί τέλους! Ηρθε ή Αδελφή μας! (Ανοίγει την πόρτα με προσφύλαξη).

Η ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡΘΑ, (μπαίνει τρέμοντας σύγκορη. Είσε καταχλωμή και κατάρωση από το χιόνι). Πάτερ μου, κρυφθήτε... Θα σάς πιάσουν...

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ, Θεέ μου, έρχεται από πίσω μου!... Είσε ένας μυστηριώδης άνθρωπος που δεν με άφησε ούτε μια στιγμή μόνη, από την ώρα που βγήκα έξω... Ήταν απέναντι και κινιόταν τα παρθένα μας... (Πλησιάζει και κινιόταν κρυφά από το παρθένο).—Νάτος! Στέκεται πάλι απέναντι και κινιόταν την πόρτα μας... Τι θέλει άραγε, αυτός ο άνθρωπος;... Πάτερ μου, ανιδυνεί ή ζωή σας... Μας παρότρυναν και τώρα θέλουν να σάς πιάσουν...

Η ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΑΘΗ, (από το παρθένο).—Έγινε άρατος ο άγνωστος! Θεέ μου! Πού πήγε;... (Κάποιος κλεινει βαρέα την πόρτα της εισόδου).

ΚΙ' ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΤΟΥΣ, (κατάληκτοι).—Α!

Ο ΑΒΒΑΣ.—Ακούσατε; Χτύπησε ή πόρτα!... Κάποιος την έβλεπε!... Η ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡΘΑ.—Θεέ μου, έρχεται!... Πάτερ μου, κρυφθήτε, αν άναπατε τη ζωή σας...

Ο ΑΒΒΑΣ.—Μα τι θέλουν από μένα!...

Η ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΑΘΗ.—Κύριε Αββά, σάς βλεπούμε... Κρυφθήτε!

Ο ΑΒΒΑΣ.—Μη φοβάστε, Αδελφές μου... Έχετε τις έλπίδες σας στον Κί-

ριο... (Μπαίνει στο δωμάτιό του).—Πηγαίνω να προσευχηθώ και για τους τρεις μας...

(Χτυπούν στην πόρτα).

Η ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΑΘΗ, (ανοίγει).—Τι θέλετε, πεία;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ, (στέκεται στο κατώφλι και κινιόταν τη σοφίτα).—Τι δυστυχία!

Η ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΑΘΗ, (στην Αδελφή Μάρθα).—Δεν φαίνεται να είσε καλός άνθρωπος...

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ, (κλεινει την πόρτα και προχωρεί διασκεπτικά).—Μη φοβάστε, πολιτίδες... Δεν είσε έχθρος σας... Μα δεν θέλω να σάς κινήσω ότι οι άλλοι δεν σάς βλέπουν με καλό μάτι...

Η ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΑΘΗ.—Γιατί, πεία;...

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Γιατί έσας σάς λένε δεσποινίδα ντε Λανζαί και γιατί οι γονείς σας έχουν καταφύγει στο έξωτερικό και παλεύουν την επανάσταση. Και ή φίλη σας, δεσποινίς Μισαλέ, εινε κι' αυτή ύποπτη...

Η ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΑΘΗ.—Τι κακό κάνετε, πεία;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Ω, δεν είσε ότι κάνετε κανένα κακό... Είσε μόνο ότι είσαστε ύποπτοι ως άριστοκρατίσες...

Η ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΑΘΗ.—Πολίτα, δεν μας τρωάβουν τα λόγια σας... Έχουμε συνηθίσει στην τρομοκρατία... Έμπρός! Τι θέλετε; Δεν σάς φοβάμαστε...

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Πολίτιδες, παρ-εργείτε το σκοπό της επανάστασης μου... Δεν ήθελα για να σάς τρομάξω... Ήθελα για να συναντήσω κάποιον... Ξέρω πολύ καλά ότι κρύβετε εδώ πέρα έναν Αββά που κινιόταν από τη σφαγή των Βενεδικτίνων...

Η ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΑΘΗ.—Είσε ψέμμα-τα!

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Δίλουν! Τόν λένε μάλιστα 'Αββά ντε Μαυράλ...

Η ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡΘΑ.—Σας γέλα-σαν, πολιτά...

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Δεν μου έχετε επι-πιστοσύνη λοιπόν; Βλέπετε πολύ καλά ότι ξέρω πώς είσαστε δυ άριστοκρατί-σες... Ξέρω ακόμη ότι ή Αδελφή Μάρθα βγήκε σήμερα το βράδυ και πή-γε στο σπίτι του πολιτίου Ντυρέ για να πάρη τρεις δότες...

Η ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡΘΑ.—Α! Το έ-χετε κι' αυτό;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Είσε χριστιανός, Αδελφές μου...

Η ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΑΘΗ.—Πολίτα...

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Είσε παντοδύνα-μος, όπως δεν θα μπορούσε να σάς προστατέψω, όπως δεν θα μπο-ρούσαν ούτε κι' αυτοί ακόμη οι φίλοι σας...

Η ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡΘΑ.—Ποιός εί-σαστε λοιπόν;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Είσε παντοδύνα-μος, γιατί κανείς ποτέ δεν μπορεί να

με υποκαταστή... Και κανείς δεν το-λμάει να περάσει εκείνους που προστα-τεύω... Πήγε κι' λοιπόν, πού εινε ο Αββάς ντε Μαυράλ...

Η ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΑΘΗ.—Δεν κάθ-ετα πεία εδώ πέρα, πεία...

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Σας είσε ότι ξέ-ρω πολύ καλά τη ζωή σας... Πολίτις Λανζαί, μου δοκίμασε ότι ο Αββάς ντε Μαυράλ δεν κρύβεται εδώ πέρα;

Η ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΑΘΗ.—Είσε παρό-θυμη...

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Τολμάτε λοιπόν να μου τ' δοκιμάσετε;

Η ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΑΘΗ.—Ναι! Σας τό...

Ο ΑΒΒΑΣ, (παρουσιάζεται έξαφνα στη σκηνή).—Μην δοκίματε, Αδελ-φή μου... Τι με θέλετε, κύριε; Είσε ο Αββάς ντε Μαυράλ...

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Πάτερ μου, σάς ζητώ συγγνώμη...

Ο ΑΒΒΑΣ.—Θέλετε να σάς άκο-λουθήσω;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Όχι, άχι, πάτερ μου... Δεν ήθελα για να σάς συλλά-βω... Ήθελα για να ζητήσω τη βοή-θειά σας.

Ο ΑΒΒΑΣ.—Τι μπορώ να κάνω για σας, κύριε... Είσε ένας έχθρος της επανάστασης...

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Γι' αυτό άκριβώς ήθελα να σάς ζητήσω μια βοήθεια...

Ο ΑΒΒΑΣ.—Θέλετε μήπως να έ-ξομολογηθίτε;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Όχι, πάτερ μου. Δεν έχω κάνει κανένα καμεί... Είσε ένας τίμιος πολιτής... Δεν θέλω να έ-ξομολογηθώ...

Ο ΑΒΒΑΣ.—Ήθελα να σάς ζητήσω να κάνετε μια λειτουργία...

Ο ΑΒΒΑΣ.—Μα ή εκκλησία εινε πεία κλειστή για μένα...

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Ξέρω πολύ καλά ότι λειτουργείτε εδώ πέρα, πάτερ μου. Δεν κρύβεται να μου άνοιγίτε τη συν-δρομή σας... Πρέπει να προσευχηθί-τε για μένα και για εκείνον που δεν ιστάσσει πεία... για εκείνον που πέθανε σήμερα...

Ο ΑΒΒΑΣ.—Ποιός πέθανε;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Πώς; Δεν το ξέ-ρετε ακόμη;

Ο ΑΒΒΑΣ.—Ζούμε κρημμένοι τό-σο καιρό τώρα σ' αυτή τη σοφίτα!... Δεν βλέπουμε κανένα...

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Δεν το μάθατε λοιπόν;

Ο ΑΒΒΑΣ.—Μα τι; Ποιός πέθα-νε;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Ο βασιλεύς της Γαλλίας, πάτερ μου!

Ο ΑΒΒΑΣ.—Ο βασιλεύς!

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Ο βασιλεύς Λου-δοβίκος XVI!... (Ο Αββάς σκύ-βει το κεφάλι. Η δυο Αδελφές γο-νατίζουν).—Ολοι τους κάνουν τό σταν-ερό τους).

Ο ΑΒΒΑΣ.—Μα πώς πέθανε; Τόν είχαν σταδίασει, μα δεν θα τόλμη-σαν...

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Τόλμησαν, πάτερ μου!

Η ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡΘΑ.—Α! Δολο-φόνι!...

Η ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΑΘΗ.—Ω, φονη-άδες βασιλέων!

Ο ΑΒΒΑΣ.—Τερόδοιλοι!

Η ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΑΘΗ.—Θά σκοτώ-σαν και τη δυστυχισμένη μας βα-σιλισσα, τη Μαρία Αντουανέ-τα...

Ο ΑΒΒΑΣ, (τρέμοντας από τη συγκίνήσή του).—Κύριε, θα ήθε-

λα να σας ρωτήσω μερικά πράγματα...

Το μαρτύριο ήσανε γονυρό;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Όχι, πάτερ μου.

Ο βασιλεύς πέθανε στη λαμπαρία, μπροστά σ' όλο τόν κόσμο...

Ο ΑΒΒΑΣ.—Είσαστε μπροστά κι' εσείς, εκείνη την ώρα;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Μάλιστα, πάτερ μου...

Ο ΑΒΒΑΣ.—Κύριε, πήτε μου σάς παρακαλώ, πώς άνέθηκε ο βασιλεύς στο Γολγοθά του;...

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Ήταν άπάραχος, όπως πάντα...

Ο ΑΒΒΑΣ.—Τόν θαύμασαν όλοι για τό θάρρος του;...

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Έπρεπε λίγο, πά-τερ μου, γιατί έκανε καμεί...

Ο ΑΒΒΑΣ.—Δεν θέλησε να μιλή-ση στον κόσμο;...

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Κάτι θέλησε να πη, μα την ίδια στιγμή άρχισαν να χτυπούν τα τύμπανα και τόν έκόμαν.

Ο βασιλεύς τότε έσκυψε το κεφάλι...

Ο ΑΒΒΑΣ.—Α! Τι φρέση!...

Ο ΑΒΒΑΣ.—Γιατί, τέκνον μου;

Ο ΑΒΒΑΣ, (με δάκρυα στα μά-τια).—Πάμε να προσευχηθούμε για την ψυχή του... Έλάτε, Αδελφές μου. (Προχωρεί προς την πόρτα του βά-θους).

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ, (τρέμοντας από την ταραχή του).—Πάτερ μου, πά-τερ μου, εγώ πρέπει να φύγω...

Ο ΑΒΒΑΣ.—Γιατί, τέκνον μου;

Ο ΑΒΒΑΣ, (με δάκρυα στα μά-τια).—Πάμε να προσευχηθούμε για την ψυχή του... Έλάτε, Αδελφές μου. (Προχωρεί προς την πόρτα του βά-θους).

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ, (τρέμοντας από την ταραχή του).—Πάτερ μου, πά-τερ μου, εγώ πρέπει να φύγω...

Ο ΑΒΒΑΣ.—Γιατί, τέκνον μου;

Ο ΑΒΒΑΣ, (με δάκρυα στα μά-τια).—Πάμε να προσευχηθούμε για την ψυχή του... Έλάτε, Αδελφές μου. (Προχωρεί προς την πόρτα του βά-θους).

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ, (τρέμοντας από την ταραχή του).—Πάτερ μου, πά-τερ μου, εγώ πρέπει να φύγω...

Ο ΑΒΒΑΣ.—Γιατί, τέκνον μου;

Ο ΑΒΒΑΣ, (με δάκρυα στα μά-τια).—Πάμε να προσευχηθούμε για την ψυχή του... Έλάτε, Αδελφές μου. (Προχωρεί προς την πόρτα του βά-θους).

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ, (τρέμοντας από την ταραχή του).—Πάτερ μου, πά-τερ μου, εγώ πρέπει να φύγω...

Ο ΑΒΒΑΣ.—Γιατί, τέκνον μου;

Ο ΑΒΒΑΣ, (με δάκρυα στα μά-τια).—Πάμε να προσευχηθούμε για την ψυχή του... Έλάτε, Αδελφές μου. (Προχωρεί προς την πόρτα του βά-θους).

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ, (τρέμοντας από την ταραχή του).—Πάτερ μου, πά-τερ μου, εγώ πρέπει να φύγω...

Ο ΑΒΒΑΣ.—Γιατί, τέκνον μου;

Ο ΑΒΒΑΣ, (με δάκρυα στα μά-τια).—Πάμε να προσευχηθούμε για την ψυχή του... Έλάτε, Αδελφές μου. (Προχωρεί προς την πόρτα του βά-θους).

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ, (τρέμοντας από την ταραχή του).—Πάτερ μου, πά-τερ μου, εγώ πρέπει να φύγω...

Ο ΑΒΒΑΣ.—Γιατί, τέκνον μου;

Ο ΑΒΒΑΣ, (με δάκρυα στα μά-τια).—Πάμε να προσευχηθούμε για την ψυχή του... Έλάτε, Αδελφές μου. (Προχωρεί προς την πόρτα του βά-θους).

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ, (τρέμοντας από την ταραχή του).—Πάτερ μου, πά-τερ μου, εγώ πρέπει να φύγω...

Ο ΑΒΒΑΣ.—Γιατί, τέκνον μου;

Ο ΑΒΒΑΣ, (με δάκρυα στα μά-τια).—Πάμε να προσευχηθούμε για την ψυχή του... Έλάτε, Αδελφές μου. (Προχωρεί προς την πόρτα του βά-θους).

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ, (τρέμοντας από την ταραχή του).—Πάτερ μου, πά-τερ μου, εγώ πρέπει να φύγω...

Ο ΑΒΒΑΣ.—Γιατί, τέκνον μου;

Ο ΑΒΒΑΣ, (με δάκρυα στα μά-τια).—Πάμε να προσευχηθούμε για την ψυχή του... Έλάτε, Αδελφές μου. (Προχωρεί προς την πόρτα του βά-θους).

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ, (τρέμοντας από την ταραχή του).—Πάτερ μου, πά-τερ μου, εγώ πρέπει να φύγω...

Ο ΑΒΒΑΣ.—Γιατί, τέκνον μου;

Ο ΑΒΒΑΣ, (με δάκρυα στα μά-τια).—Πάμε να προσευχηθούμε για την ψυχή του... Έλάτε, Αδελφές μου. (Προχωρεί προς την πόρτα του βά-θους).

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ, (τρέμοντας από την ταραχή του).—Πάτερ μου, πά-τερ μου, εγώ πρέπει να φύγω...

Ο ΑΒΒΑΣ.—Γιατί, τέκνον μου;

Ο ΑΒΒΑΣ, (με δάκρυα στα μά-τια).—Πάμε να προσευχηθούμε για την ψυχή του... Έλάτε, Αδελφές μου. (Προχωρεί προς την πόρτα του βά-θους).

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ, (τρέμοντας από την ταραχή του).—Πάτερ μου, πά-τερ μου, εγώ πρέπει να φύγω...

Ο ΑΒΒΑΣ.—Γιατί, τέκνον μου;

Ο ΑΒΒΑΣ, (με δάκρυα στα μά-τια).—Πάμε να προσευχηθούμε για την ψυχή του... Έλάτε, Αδελφές μου. (Προχωρεί προς την πόρτα του βά-θους).

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ, (τρέμοντας από την ταραχή του).—Πάτερ μου, πά-τερ μου, εγώ πρέπει να φύγω...

Ο ΑΒΒΑΣ.—Γιατί, τέκνον μου;

Ο ΑΒΒΑΣ, (με δάκρυα στα μά-τια).—Πάμε να προσευχηθούμε για την ψυχή του... Έλάτε, Αδελφές μου. (Προχωρεί προς την πόρτα του βά-θους).

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ, (τρέμοντας από την ταραχή του).—Πάτερ μου, πά-τερ μου, εγώ πρέπει να φύγω...

Ο ΑΒΒΑΣ.—Γιατί, τέκνον μου;

Ο ΑΒΒΑΣ, (με δάκρυα στα μά-τια).—Πάμε να προσευχηθούμε για την ψυχή του... Έλάτε, Αδελφές μου. (Προχωρεί προς την πόρτα του βά-θους).

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ, (τρέμοντας από την ταραχή του).—Πάτερ μου, πά-τερ μου, εγώ πρέπει να φύγω...

Ο ΑΒΒΑΣ.—Γιατί, τέκνον μου;

Ο ΑΒΒΑΣ, (με δάκρυα στα μά-τια).—Πάμε να προσευχηθούμε για την ψυχή του... Έλάτε, Αδελφές μου. (Προχωρεί προς την πόρτα του βά-θους).

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ, (τρέμοντας από την ταραχή του).—Πάτερ μου, πά-τερ μου, εγώ πρέπει να φύγω...

Ο ΑΒΒΑΣ.—Γιατί, τέκνον μου;

Ο ΑΒΒΑΣ, (με δάκρυα στα μά-τια).—Πάμε να προσευχηθούμε για την ψυχή του... Έλάτε, Αδελφές μου. (Προχωρεί προς την πόρτα του βά-θους).

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ, (τρέμοντας από την ταραχή του).—Πάτερ μου, πά-τερ μου, εγώ πρέπει να φύγω...

Ο ΑΒΒΑΣ.—Γιατί, τέκνον μου;

Ο ΑΒΒΑΣ, (με δάκρυα στα μά-τια).—Πάμε να προσευχηθούμε για την ψυχή του... Έλάτε, Αδελφές μου. (Προχωρεί προς την πόρτα του βά-θους).

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ, (τρέμοντας από την ταραχή του).—Πάτερ μου, πά-τερ μου, εγώ πρέπει να φύγω...

Ο ΑΒΒΑΣ.—Γιατί, τέκνον μου;

Ο ΑΒΒΑΣ, (με δάκρυα στα μά-τια).—Πάμε να προσευχηθούμε για την ψυχή του... Έλάτε, Αδελφές μου. (Προχωρεί προς την πόρτα του βά-θους).

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ, (τρέμοντας από την ταραχή του).—Πάτερ μου, πά-τερ μου, εγώ πρέπει να φύγω...

Ο ΑΒΒΑΣ.—Γιατί, τέκνον μου;

Ο ΑΒΒΑΣ, (με δάκρυα στα μά-τια).—Πάμε να προσευχηθούμε για την ψυχή του... Έλάτε, Αδελφές μου. (Προχωρεί προς την πόρτα του βά-θους).

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ, (τρέμοντας από την ταραχή του).—Πάτερ μου, πά-τερ μου, εγώ πρέπει να φύγω...

Ο ΑΒΒΑΣ.—Γιατί, τέκνον μου;

Ο ΑΒΒΑΣ, (με δάκρυα στα μά-τια).—Πάμε να προσευχηθούμε για την ψυχή του... Έλάτε, Αδελφές μου. (Προχωρεί προς την πόρτα του βά-θους).

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ, (τρέμοντας από την ταραχή του).—Πάτερ μου, πά-τερ μου, εγώ πρέπει να φύγω...

Ο ΑΒΒΑΣ.—Γιατί, τέκνον μου;

Ο ΑΒΒΑΣ, (με δάκρυα στα μά-τια).—Πάμε να προσευχηθούμε για την ψυχή του... Έλάτε, Αδελφές μου. (Προχωρεί προς την πόρτα του βά-θους).

με υποκαταστή... Και κανείς δεν το-λμάει να περάσει εκείνους που προστα-τεύω... Πήγε κι' λοιπόν, πού εινε ο Αββάς ντε Μαυράλ...

Η ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΑΘΗ.—Δεν κάθ-ετα πεία εδώ πέρα, πεία...

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Σας είσε ότι ξέ-ρω πολύ καλά τη ζωή σας... Πολίτις Λανζαί, μου δοκίμασε ότι ο Αββάς ντε Μαυράλ δεν κρύβεται εδώ πέρα;

Η ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΑΘΗ.—Είσε παρό-θυμη...

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Τολμάτε λοιπόν να μου τ' δοκιμάσετε;

Η ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΑΘΗ.—Ναι! Σας τό...

Ο ΑΒΒΑΣ, (παρουσιάζεται έξαφνα στη σκηνή).—Μην δοκίματε, Αδελ-φή μου... Τι με θέλετε, κύριε; Είσε ο Αββάς ντε Μαυράλ...

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Πάτερ μου, σάς ζητώ συγγνώμη...

Ο ΑΒΒΑΣ.—Θέλετε να σάς άκο-λουθήσω;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Όχι, άχι, πάτερ μου... Δεν ήθελα για να σάς συλλά-βω... Ήθελα για να ζητήσω τη βοή-θειά σας.

Ο ΑΒΒΑΣ.—Τι μπορώ να κάνω για σας, κύρι

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΚΑΛΑΪΤΖΑΚΗΣ Ο ΓΛΑΡΟΣ

ΤΑΝ τὰ καίματα ἔφταναν ὡς τὸν οὐρανόν, ἔβλεπε τὸν ναυτοβουλουργὸν Καλαϊτζάκη νὰ μεταβάλλεται σὲ ἀδιφάγο θηρίο. Τότε δὲν χόρταινε γαλέττα καὶ μπούτσες νὰ φάῃ καὶ πέντε μερίδες φαί καὶ πάλι νὰ εἶνε πεινασμένος.

— «Ὅποιον πᾶναι ἡ θάλασσα—ἔλεγε—κάνει τὸ στομάχι του κράτει καὶ ἀνίχνει τὴν μερίδα του γιὰ τὸν Μουσαμά.

Μουσαμά δὲ ἀποκαλοῦσε καὶ ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτό του, γιὰ αὐτὸ ἦταν στὸ καράβι τὸ παρατσούκλι του.

Καὶ χωρὶς νὰ ρωτᾷ τοὺς ἐνδιαφερόμενους, πῆγαινε στὴν κουζίνα τοῦ καραβιοῦ καὶ ἔλεγε στὸ μάστορ Γεράσιμο τὸν μᾶγερα.

— Δώσε μου τὴν μερίδα τοῦ Γαλέου, κύρ Γεράσιμε.

— Κι' ἂν τὴν ζητήσει ὁ ἴδιος :

— Γραμματριομάντικα τὸ πᾶμα, κύρ Γεράσιμε. Ὁ Γαλέος ταῖς τὰ ψάμα.

Υστερὰ ἀπὸ λίγο ξανακατέβαινε στὴν κουζίνα καὶ ἔλεγε πάλι στὸ μάστορα :

— Τὴν μερίδα τοῦ Κατσαρέλου, κύρ Γεράσιμε.

— Τι λές, βρε Μουσαμά;

— Ἀκού πού σου λέω γά... Ψάμα καὶ τὸ λόγον του!

Καὶ ὅσο ὁ ἑναὶς ἡ ὁ ἄλλος ναῖτης ἡ δίοτος ἔφεταν κάτω ἀπὸ τὴν μεγάλη φουρτούνα, τόσο ἡ ἐπισκέψεις τοῦ Καλαϊτζάκη στὴν κουζίνα πολλαπλασιαζόντουσαν.

— Εἶνε καὶ ἡ μερίδα τοῦ 'Ηλιοῦ, ἔλεγε στὸ μάστορ Γεράσιμο. Πᾶει καὶ αὐτὸς ὁ χρυσιδωτῆς.

Τότε δὶπλω τὸν ἑναὶς ἄλλος Ἀλβανό-γλωσσος ναῖτης, ὁ Μεθενίτης, ἔκανε κλαυθύρακα :

— «Εἰ δεοῦ, Μουσαμά, 'Ε—δεοῦ...» πού ἐσημαιοῦσε :

— «Κι' ἐγὼ εἶμαι ἑλπίσμενος, Μουσαμά.

Εἶνε ἀλήθεια τώρα πὺς δὲν ξαλίζονται τόσο εὐκολὰ ὁ ἐν τοῦ Πόρου καταγόμενος Μεθενίτης, ἀλλὰ γιὰ τὴν δουλειὰ τὸ στομάχι τοῦ Καλαϊτζάκη ἔκανε καὶ αὐτὸς τὸν ἑλπίσμενο καὶ τοῦ παρακαλοῦσε τὴν μερίδα του.

Ἡ δουλειὰ ὅμως ἔβγαλε ὑπὲρ τοῦ Μουσαμά, γιὰ πάντα κατέφρανε νὰ φάῃ καὶ τὴν μερίδα τοῦ Μεθενίτη, καὶ ἂς ἦταν αὐτὴ ἡ λείψαν ἡ ἔζητ' ἐπὶ σιῶ.

Ὅταν κηρύττει ὁ Βασιλοπούρο-κὸς πόλεμος τοῦ 1912 καὶ ὁ στόλος μας ἐβλήσκει τὸν Τουρκικὸν στόλόν Δαρδανέλλια, τότε φάνηκε σ' ὅλη τὴν τὴν μερολοπατεία ἡ μοναδικὴ ἀδυναμία τοῦ Καλαϊτζάκη στὴς ὥρες τῆς φουρτούνας.

Τὸν εἶχαν τοποθετήσει στὸ ἀντιτορπιλικὸ «Ναυκρατούσα», ἀλλὰ ἡ ἀδυναμία του ἐπέφρασε γοήτῳ τὰ σπύρα τὸν καραβιοῦ του καὶ ἔβγαλε γνωστὸν καὶ σὲ ἄλλα καράβια τοῦ στόλου.

Ἄν γιὰ τοὺς ἄλλους, ἦσαν ἀγνοία καὶ διαστολή, ἡ σκληρὴ ἐκείνης φουρτούνας ἐπὶ τὸν Δαρδανέλλια, γιὰ τὸν Μουσαμά δὲν ἦ ὁ σάβλα τῆς φουρτούνας, ἀπὸ τὴν μπουκαδόρα ὡς τὸ χειρότερον μπουφάν, ἦσαν ἀδύνατον.

Ὁ Καλαϊτζάκης ἔφερχεν ἀπάνω-κάτω ξαναμμένος καὶ τὸ πρόσωπό του, πού τὸ ἔδεσαν ἡ ψυχὰς τῆς θάλασσας καὶ τὸ δόνημα καίματα, ἔβλεπε ἀπὸ χαρά.

— «Μορὲ Μουσαμά, μορὲ, τοῦ φώναζε ὁ Κεφαλλονίτης ὁ Μάντζαρος, σὺ θάπρωγες ὁλόκληρη τὴν θάλασσα μετὰ τὰ ψάμα τῆς...»

Καὶ ὁ Καλαϊτζάκης ἀπαντοῦσε, δείχνοντας τὸ στομάχι του.

— «Μὲ δουλεύει, βρε, μὲ δουλεύει».

Γιὰ τὴν ἐν γὰρ τοὺς ἄλλους δουλειὰ ἦταν ἡ ἐργασία τοῦ χειροῦ, γιὰ τὸν Καλαϊτζάκη δουλειὰ ἦταν καὶ δὲν σὲ καὶ φουρτούνας δεχόταν τὸ στομάχι του.

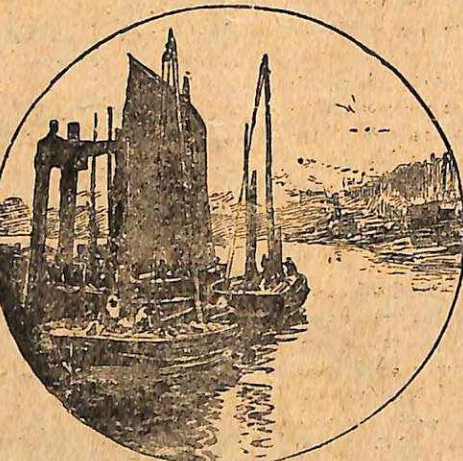
Σὲ μιὰ περιτολὴ μάλιστα πού ἦταν τέτοια ἡ φουρτούνα, ὥστε τῆς γράφονταν ἀπὸ τὴν «Ναυκρατούσα» στὸν «Ἀβέρωφ» :

«Ἀβέρωφ» : «Ἀδύνατος ἀποβαίνει περὶ τοῦ ναύαρχου Κοιντοριώ-της ἀπάντησε : «Ὅδὲν ἀδύνατος», ὁ Καλαϊτζάκης, ὅπως λογάριον, ἔφαγε ὅλη μερίδες φαί...»

Στὴς μεγάλες φουρτούνες παρατηρήθηκε ἀπὸ τὸν ἑναὶς ἄλλοι ἀνολοιτοῦσαν πετώντας καὶ δουτώντας τὴν πορεὶα τῶν καραβίων μας, τὴν «Ναυκρατούσα» δὲν τὴν πολλαπλασίαζαν.

Τὸ παράδοξο αὐτὸ φαινόμενο δὲν ἦταν εὐκολὸ νὰ ἐξηγηθῇ, καὶ ἴσως θὰ ἀποτελοῦσε θέμα γιὰ καμιά ἐπιστήμη ὁ ν. ι. κ. ἡ πραγματ. ε. ι. α.

Ἐπειρὶ παραδόξων τινῶν τινῶν γλῶσσων, παρατηρήθηκαν ἀπὸ τὸν ἑναὶς ἄλλοι ἀνολοιτοῦσαν πετώντας καὶ δουτώντας τὴν πορεὶα τῶν καραβίων μας, τὴν «Ναυκρατούσα» δὲν τὴν πολλαπλασίαζαν.

Αὐτὸς ἦταν ὁ ξιλοφυγὸς Καλαϊτζάκης, τὴς ὥρες πού ἡ φουρτούνα κατὰ χῶνασε τὸν κόσμο καὶ τὰ Δαρδανέλλια κατέβαζαν μανιαμένα τὰ ρεῖματα τοὺς καὶ χτυποῦσαν τὸ Αἰγαῖο, καὶ ἀπὸ τὰ «μῆλια» τοῦ Καλαϊτζάκη γῆ καὶ οὐρανός. Δὲν χόρταινε μὲ δὲν καὶ νὰ ἔφαγε, καὶ σίδηρα καὶ ἀτσάλι καὶ μετατὸν ἀσπρὸ.

Ὅταν ὅμως μαζάριζε ὁ καιρὸς καὶ ἡ θάλασσα ἔρεμυ, γλῆκα, γεμάτη γάλα, ἀπλόνονταν σὺν ἀδύνατη γλαυκὰ κάτω ἀπὸ τὸ καράβι, τότε ὁ ξιλοφυγὸς ἄλλαζε. Δὲν ἦταν τὸ ἄσπρὸ καὶ χαρούμενο ἀπὸν, οὔτε ὁ ἀδύνατος ἀνθρώπος γλάρος. Εἶτε νεύρα, παραξενιές, γίνονταν ἑνα στραβόξυλο, δὲν τοῦ ἔβαινε μιλί ἀπὸ τὸ στόμα του.

— «Καὶ ὁ τοῦ περιδόξου θαύματος ἔλεγε ὁ Μάντζαρος. Μορὲ κλείνει καὶ ἡ παραδεμένη».

Καὶ ἐννοῦσε τὸ ἀχόταγο στομάχι του.

Πραγματικὰ, ὁ Καλαϊτζάκης τότε γίνονταν κατὰ τὴν κλωστοπολὴ. Τοι-ποῦσε ἀπὸ λίγο τὴν μερίδα του καὶ τὴν πορεὶα τῶν καραβίων μας, τὴν «Ναυκρατούσα» δὲν τὴν πολλαπλασίαζαν.

Τὸ παράδοξο αὐτὸ φαινόμενο δὲν ἦταν εὐκολὸ νὰ ἐξηγηθῇ, καὶ ἴσως θὰ ἀποτελοῦσε θέμα γιὰ καμιά ἐπιστήμη ὁ ν. ι. κ. ἡ πραγματ. ε. ι. α.

Ἐπειρὶ παραδόξων τινῶν τινῶν γλῶσσων, παρατηρήθηκαν ἀπὸ τὸν ἑναὶς ἄλλοι ἀνολοιτοῦσαν πετώντας καὶ δουτώντας τὴν πορεὶα τῶν καραβίων μας, τὴν «Ναυκρατούσα» δὲν τὴν πολλαπλασίαζαν.

Τὸ παράδοξο αὐτὸ φαινόμενο δὲν ἦταν εὐκολὸ νὰ ἐξηγηθῇ, καὶ ἴσως θὰ ἀποτελοῦσε θέμα γιὰ καμιά ἐπιστήμη ὁ ν. ι. κ. ἡ πραγματ. ε. ι. α.

Ἐπειρὶ παραδόξων τινῶν τινῶν γλῶσσων, παρατηρήθηκαν ἀπὸ τὸν ἑναὶς ἄλλοι ἀνολοιτοῦσαν πετώντας καὶ δουτώντας τὴν πορεὶα τῶν καραβίων μας, τὴν «Ναυκρατούσα» δὲν τὴν πολλαπλασίαζαν.

Τὸ παράδοξο αὐτὸ φαινόμενο δὲν ἦταν εὐκολὸ νὰ ἐξηγηθῇ, καὶ ἴσως θὰ ἀποτελοῦσε θέμα γιὰ καμιά ἐπιστήμη ὁ ν. ι. κ. ἡ πραγματ. ε. ι. α.

Ἐπειρὶ παραδόξων τινῶν τινῶν γλῶσσων, παρατηρήθηκαν ἀπὸ τὸν ἑναὶς ἄλλοι ἀνολοιτοῦσαν πετώντας καὶ δουτώντας τὴν πορεὶα τῶν καραβίων μας, τὴν «Ναυκρατούσα» δὲν τὴν πολλαπλασίαζαν.

Τὸ παράδοξο αὐτὸ φαινόμενο δὲν ἦταν εὐκολὸ νὰ ἐξηγηθῇ, καὶ ἴσως θὰ ἀποτελοῦσε θέμα γιὰ καμιά ἐπιστήμη ὁ ν. ι. κ. ἡ πραγματ. ε. ι. α.

Ἐπειρὶ παραδόξων τινῶν τινῶν γλῶσσων, παρατηρήθηκαν ἀπὸ τὸν ἑναὶς ἄλλοι ἀνολοιτοῦσαν πετώντας καὶ δουτώντας τὴν πορεὶα τῶν καραβίων μας, τὴν «Ναυκρατούσα» δὲν τὴν πολλαπλασίαζαν.

Τὸ παράδοξο αὐτὸ φαινόμενο δὲν ἦταν εὐκολὸ νὰ ἐξηγηθῇ, καὶ ἴσως θὰ ἀποτελοῦσε θέμα γιὰ καμιά ἐπιστήμη ὁ ν. ι. κ. ἡ πραγματ. ε. ι. α.

Ἐπειρὶ παραδόξων τινῶν τινῶν γλῶσσων, παρατηρήθηκαν ἀπὸ τὸν ἑναὶς ἄλλοι ἀνολοιτοῦσαν πετώντας καὶ δουτώντας τὴν πορεὶα τῶν καραβίων μας, τὴν «Ναυκρατούσα» δὲν τὴν πολλαπλασίαζαν.

Τὸ παράδοξο αὐτὸ φαινόμενο δὲν ἦταν εὐκολὸ νὰ ἐξηγηθῇ, καὶ ἴσως θὰ ἀποτελοῦσε θέμα γιὰ καμιά ἐπιστήμη ὁ ν. ι. κ. ἡ πραγματ. ε. ι. α.

Ἐπειρὶ παραδόξων τινῶν τινῶν γλῶσσων, παρατηρήθηκαν ἀπὸ τὸν ἑναὶς ἄλλοι ἀνολοιτοῦσαν πετώντας καὶ δουτώντας τὴν πορεὶα τῶν καραβίων μας, τὴν «Ναυκρατούσα» δὲν τὴν πολλαπλασίαζαν.

Τὸ παράδοξο αὐτὸ φαινόμενο δὲν ἦταν εὐκολὸ νὰ ἐξηγηθῇ, καὶ ἴσως θὰ ἀποτελοῦσε θέμα γιὰ καμιά ἐπιστήμη ὁ ν. ι. κ. ἡ πραγματ. ε. ι. α.

Ἐπειρὶ παραδόξων τινῶν τινῶν γλῶσσων, παρατηρήθηκαν ἀπὸ τὸν ἑναὶς ἄλλοι ἀνολοιτοῦσαν πετώντας καὶ δουτώντας τὴν πορεὶα τῶν καραβίων μας, τὴν «Ναυκρατούσα» δὲν τὴν πολλαπλασίαζαν.

Τὸ παράδοξο αὐτὸ φαινόμενο δὲν ἦταν εὐκολὸ νὰ ἐξηγηθῇ, καὶ ἴσως θὰ ἀποτελοῦσε θέμα γιὰ καμιά ἐπιστήμη ὁ ν. ι. κ. ἡ πραγματ. ε. ι. α.

Ἐπειρὶ παραδόξων τινῶν τινῶν γλῶσσων, παρατηρήθηκαν ἀπὸ τὸν ἑναὶς ἄλλοι ἀνολοιτοῦσαν πετώντας καὶ δουτώντας τὴν πορεὶα τῶν καραβίων μας, τὴν «Ναυκρατούσα» δὲν τὴν πολλαπλασίαζαν.

Τὸ παράδοξο αὐτὸ φαινόμενο δὲν ἦταν εὐκολὸ νὰ ἐξηγηθῇ, καὶ ἴσως θὰ ἀποτελοῦσε θέμα γιὰ καμιά ἐπιστήμη ὁ ν. ι. κ. ἡ πραγματ. ε. ι. α.

Ἐπειρὶ παραδόξων τινῶν τινῶν γλῶσσων, παρατηρήθηκαν ἀπὸ τὸν ἑναὶς ἄλλοι ἀνολοιτοῦσαν πετώντας καὶ δουτώντας τὴν πορεὶα τῶν καραβίων μας, τὴν «Ναυκρατούσα» δὲν τὴν πολλαπλασίαζαν.

Τὸ παράδοξο αὐτὸ φαινόμενο δὲν ἦταν εὐκολὸ νὰ ἐξηγηθῇ, καὶ ἴσως θὰ ἀποτελοῦσε θέμα γιὰ καμιά ἐπιστήμη ὁ ν. ι. κ. ἡ πραγματ. ε. ι. α.

Ἐπειρὶ παραδόξων τινῶν τινῶν γλῶσσων, παρατηρήθηκαν ἀπὸ τὸν ἑναὶς ἄλλοι ἀνολοιτοῦσαν πετώντας καὶ δουτώντας τὴν πορεὶα τῶν καραβίων μας, τὴν «Ναυκρατούσα» δὲν τὴν πολλαπλασίαζαν.

Τὸ παράδοξο αὐτὸ φαινόμενο δὲν ἦταν εὐκολὸ νὰ ἐξηγηθῇ, καὶ ἴσως θὰ ἀποτελοῦσε θέμα γιὰ καμιά ἐπιστήμη ὁ ν. ι. κ. ἡ πραγματ. ε. ι. α.

Ἐπειρὶ παραδόξων τινῶν τινῶν γλῶσσων, παρατηρήθηκαν ἀπὸ τὸν ἑναὶς ἄλλοι ἀνολοιτοῦσαν πετώντας καὶ δουτώντας τὴν πορεὶα τῶν καραβίων μας, τὴν «Ναυκρατούσα» δὲν τὴν πολλαπλασίαζαν.

Τὸ παράδοξο αὐτὸ φαινόμενο δὲν ἦταν εὐκολὸ νὰ ἐξηγηθῇ, καὶ ἴσως θὰ ἀποτελοῦσε θέμα γιὰ καμιά ἐπιστήμη ὁ ν. ι. κ. ἡ πραγματ. ε. ι. α.

Ἐπειρὶ παραδόξων τινῶν τινῶν γλῶσσων, παρατηρήθηκαν ἀπὸ τὸν ἑναὶς ἄλλοι ἀνολοιτοῦσαν πετώντας καὶ δουτώντας τὴν πορεὶα τῶν καραβίων μας, τὴν «Ναυκρατούσα» δὲν τὴν πολλαπλασίαζαν.

Τὸ παράδοξο αὐτὸ φαινόμενο δὲν ἦταν εὐκολὸ νὰ ἐξηγηθῇ, καὶ ἴσως θὰ ἀποτελοῦσε θέμα γιὰ καμιά ἐπιστήμη ὁ ν. ι. κ. ἡ πραγματ. ε. ι. α.

Ἐπειρὶ παραδόξων τινῶν τινῶν γλῶσσων, παρατηρήθηκαν ἀπὸ τὸν ἑναὶς ἄλλοι ἀνολοιτοῦσαν πετώντας καὶ δουτώντας τὴν πορεὶα τῶν καραβίων μας, τὴν «Ναυκρατούσα» δὲν τὴν πολλαπλασίαζαν.

Τὸ παράδοξο αὐτὸ φαινόμενο δὲν ἦταν εὐκολὸ νὰ ἐξηγηθῇ, καὶ ἴσως θὰ ἀποτελοῦσε θέμα γιὰ καμιά ἐπιστήμη ὁ ν. ι. κ. ἡ πραγματ. ε. ι. α.

Ἐπειρὶ παραδόξων τινῶν τινῶν γλῶσσων, παρατηρήθηκαν ἀπὸ τὸν ἑναὶς ἄλλοι ἀνολοιτοῦσαν πετώντας καὶ δουτώντας τὴν πορεὶα τῶν καραβίων μας, τὴν «Ναυκρατούσα» δὲν τὴν πολλαπλασίαζαν.

Τὸ παράδοξο αὐτὸ φαινόμενο δὲν ἦταν εὐκολὸ νὰ ἐξηγηθῇ, καὶ ἴσως θὰ ἀποτελοῦσε θέμα γιὰ καμιά ἐπιστήμη ὁ ν. ι. κ. ἡ πραγματ. ε. ι. α.

Ἐπειρὶ παραδόξων τινῶν τινῶν γλῶσσων, παρατηρήθηκαν ἀπὸ τὸν ἑναὶς ἄλλοι ἀνολοιτοῦσαν πετώντας καὶ δουτώντας τὴν πορεὶα τῶν καραβίων μας, τὴν «Ναυκρατούσα» δὲν τὴν πολλαπλασίαζαν.

Τὸ παράδοξο αὐτὸ φαινόμενο δὲν ἦταν εὐκολὸ νὰ ἐξηγηθῇ, καὶ ἴσως θὰ ἀποτελοῦσε θέμα γιὰ καμιά ἐπιστήμη ὁ ν. ι. κ. ἡ πραγματ. ε. ι. α.

Αὐτὸς ἦταν ὁ ξιλοφυγὸς Καλαϊτζάκης, τὴς ὥρες πού ἡ φουρτούνα κατὰ χῶνασε τὸν κόσμο καὶ τὰ Δαρδανέλλια κατέβαζαν μανιαμένα τὰ ρεῖματα τοὺς καὶ χτυποῦσαν τὸ Αἰγαῖο, καὶ ἀπὸ τὰ «μῆλια» τοῦ Καλαϊτζάκη γῆ καὶ οὐρανός. Δὲν χόρταινε μὲ δὲν καὶ νὰ ἔφαγε, καὶ σίδηρα καὶ ἀτσάλι καὶ μετατὸν ἀσπρὸ.

Ὅταν ὅμως μαζάριζε ὁ καιρὸς καὶ ἡ θάλασσα ἔρεμυ, γλῆκα, γεμάτη γάλα, ἀπλόνονταν σὺν ἀδύνατη γλαυκὰ κάτω ἀπὸ τὸ καράβι, τότε ὁ ξιλοφυγὸς ἄλλαζε. Δὲν ἦταν τὸ ἄσπρὸ καὶ χαρούμενο ἀπὸν, οὔτε ὁ ἀδύνατος ἀνθρώπος γλάρος. Εἶτε νεύρα, παραξενιές, γίνονταν ἑνα στραβόξυλο, δὲν τοῦ ἔβαινε μιλί ἀπὸ τὸ στόμα του.

— «Καὶ ὁ τοῦ περιδόξου θαύματος ἔλεγε ὁ Μάντζαρος. Μορὲ κλείνει καὶ ἡ παραδεμένη».

Καὶ ἐννοῦσε τὸ ἀχόταγο στομάχι του.

Πραγματικὰ, ὁ Καλαϊτζάκης τότε γίνονταν κατὰ τὴν κλωστοπολὴ. Τοι-ποῦσε ἀπὸ λίγο τὴν μερίδα του καὶ τὴν πορεὶα τῶν καραβίων μας, τὴν «Ναυκρατούσα» δὲν τὴν πολλαπλασίαζαν.

Τὸ παράδοξο αὐτὸ φαινόμενο δὲν ἦταν εὐκολὸ νὰ ἐξηγηθῇ, καὶ ἴσως θὰ ἀποτελοῦσε θέμα γιὰ καμιά ἐπιστήμη ὁ ν. ι. κ. ἡ πραγματ. ε. ι. α.

Ἐπειρὶ παραδόξων τινῶν τινῶν γλῶσσων, παρατηρήθηκαν ἀπὸ τὸν ἑναὶς ἄλλοι ἀνολοιτοῦσαν πετώντας καὶ δουτώντας τὴν πορεὶα τῶν καραβίων μας, τὴν «Ναυκρατούσα» δὲν τὴν πολλαπλασίαζαν.

Τὸ παράδοξο αὐτὸ φαινόμενο δὲν ἦταν εὐκολὸ νὰ ἐξηγηθῇ, καὶ ἴσως θὰ ἀποτελοῦσε θέμα γιὰ καμιά ἐπιστήμη ὁ ν. ι. κ. ἡ πραγματ. ε. ι. α.

Ἐπειρὶ παραδόξων τινῶν τινῶν γλῶσσων, παρατηρήθηκαν ἀπὸ τὸν ἑναὶς ἄλλοι ἀνολοιτοῦσαν πετώντας καὶ δουτώντας τὴν πορεὶα τῶν καραβίων μας, τὴν «Ναυκρατούσα» δὲν τὴν πολλαπλασίαζαν.

Τὸ παράδοξο αὐτὸ φαινόμενο δὲν ἦταν εὐκολὸ νὰ ἐξηγηθῇ, καὶ ἴσως θὰ ἀποτελοῦσε θέμα γιὰ καμιά ἐπιστήμη ὁ ν. ι. κ. ἡ πραγματ. ε. ι. α.

Ἐπειρὶ παραδόξων τινῶν τινῶν γλῶσσων, παρατηρήθηκαν ἀπὸ τὸν ἑναὶς ἄλλοι ἀνολοιτοῦσαν πετώντας καὶ δουτώντας τὴν πορεὶα τῶν καραβίων μας, τὴν «Ναυκρατούσα» δὲν τὴν πολλαπλασίαζαν.

Τὸ παράδοξο αὐτὸ φαινόμενο δὲν ἦταν εὐκολὸ νὰ ἐξηγηθῇ, καὶ ἴσως θὰ ἀποτελοῦσε θέμα γιὰ καμιά ἐπιστήμη ὁ ν. ι. κ. ἡ πραγματ. ε. ι. α.

Ἐπειρὶ παραδόξων τινῶν τινῶν γλῶσσων, παρατηρήθηκαν ἀπὸ τὸν ἑναὶς ἄλλοι ἀνολοιτοῦσαν πετώντας καὶ δουτώντας τὴν πορεὶα τῶν καραβίων μας, τὴν «Ναυκρατούσα» δὲν τὴν πολλαπλασίαζαν.

Τὸ παράδοξο αὐτὸ φαινόμενο δὲν ἦταν εὐκολὸ νὰ ἐξηγηθῇ, καὶ ἴσως θὰ ἀποτελοῦσε θέμα γιὰ καμιά ἐπιστήμη ὁ ν. ι. κ. ἡ πραγματ. ε. ι. α.

Ἐπειρὶ παραδόξων τινῶν τινῶν γλῶσσων, παρατηρήθηκαν ἀπὸ τὸν ἑναὶς ἄλλοι ἀνολοιτοῦσαν πετώντας καὶ δουτώντας τὴν πορεὶα τῶν καραβίων μας, τὴν «Ναυκρατούσα» δὲν τὴν πολλαπλασίαζαν.

Τὸ παράδοξο αὐτὸ φαινόμενο δὲν ἦταν εὐκολὸ νὰ ἐξηγηθῇ, καὶ ἴσως θὰ ἀποτελοῦσε θέμα γιὰ καμιά ἐπιστήμη ὁ ν. ι. κ. ἡ πραγματ. ε. ι. α.

Ἐπειρὶ παραδόξων τινῶν τινῶν γλῶσσων, παρατηρήθηκαν ἀπὸ τὸν ἑναὶς ἄλλοι ἀνολοιτοῦσαν πετώντας καὶ δουτώντας τὴν πορεὶα τῶν καραβίων μας, τὴν «Ναυκρατούσα» δὲν τὴν πολλαπλασίαζαν.

Τὸ παράδοξο αὐτὸ φαινόμενο δὲν ἦταν εὐκολὸ νὰ ἐξηγηθῇ, καὶ ἴσως θὰ ἀποτελοῦσε θέμα γιὰ καμιά ἐπιστήμη ὁ ν. ι. κ. ἡ πραγματ. ε. ι. α.

Ἐπειρὶ παραδόξων τινῶν τινῶν γλῶσσων, παρατηρήθηκαν ἀπὸ τὸν ἑναὶς ἄλλοι ἀνολοιτοῦσαν πετώντας καὶ δουτώντας τὴν πορεὶα τῶν καραβίων μας, τὴν «Ναυκρατούσα» δὲν τὴν πολλαπλασίαζαν.

Τὸ παράδοξο αὐτὸ φαινόμενο δὲν ἦταν εὐκολὸ νὰ ἐξηγηθῇ, καὶ ἴσως θὰ ἀποτελοῦσε θέμα γιὰ καμιά ἐπιστήμη ὁ ν. ι. κ. ἡ πραγματ. ε. ι. α.

Ἐπειρὶ παραδόξων τινῶν τινῶν γλῶσσων, παρατηρήθηκαν ἀπὸ τὸν ἑναὶς ἄλλοι ἀνολοιτοῦσαν πετώντας καὶ δουτώντας τὴν πορεὶα τῶν καραβίων μας, τὴν «Ναυκρατούσα» δὲν τὴν πολλαπλασίαζαν.

Τὸ παράδοξο αὐτὸ φαινόμενο δὲν ἦταν εὐκολὸ νὰ ἐξηγηθῇ, καὶ ἴσως θὰ ἀποτελοῦσε θέμα γιὰ καμιά ἐπιστήμη ὁ ν. ι. κ. ἡ πραγματ. ε. ι. α.

Ἐπειρὶ παραδόξων τινῶν τινῶν γλῶσσων, παρατηρήθηκαν ἀπὸ τὸν ἑναὶς ἄλλοι ἀνολοιτοῦσαν πετώντας καὶ δουτώντας τὴν πορεὶα τῶν καραβίων μας, τὴν «Ναυκρατούσα» δὲν τὴν πολλαπλασίαζαν.

Τὸ παράδοξο αὐτὸ φαινόμενο δὲν ἦταν εὐκολὸ νὰ ἐξηγηθῇ, καὶ ἴσως θὰ ἀποτελοῦσε θέμα γιὰ καμιά ἐπιστήμη ὁ ν. ι. κ. ἡ πραγματ. ε. ι. α.

Ἐπειρὶ παραδόξων τινῶν τινῶν γλῶσσων, παρατηρήθηκαν ἀπὸ τὸν ἑναὶς ἄλλοι ἀνολοιτοῦσαν πετώντας καὶ δουτώντας τὴν πορε

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ
ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

(Αρθρο της βορώνης Ντρε Κλεσσό).

—Πολλές, πάρα πολλές, ίσως, κυρίες, και το καλοκαίρι άχρηστα, διατάζουν να έχουν ένα «αν-τάιγ», και δεν ενδιαφέρονται αν το παλτουδάκι που θα βέσουν επάνω στους ώμους τους, έχει συχνά μολύς το τάρδος μιας μεγάλης κορδέλλας, ή τις διαστάσεις ενός γιαντά. Το πάν είναι ότι η κυρία, θα έχουν την ιδέα, ότι δεν βγαίνουν, έξω «αν-τάιγ».

—Μπορούμε να πούμε, ότι η σύγχρονη μόδα, ευννοεί όσο το δυνατόν τα γούστα των εν λόγω κυριών, γιατί ποτέ δεν ήταν τόσο «αν-τάιγ» όσο εφέτος, τα μικρά παλτουδάκια, τα οποία μόλις σκεπάζουν, τους ώμους και το στήθος. Και είναι τόσο χαριτωμένα, τόσο ασυνήθιστα, τόσο ενδιαφέροντα!

—Μ' ένα μικρό μοντέρνο παλτουδάκι μπορούμε να ξανακινήσουμε θανατίσια ένα ντεμοντέ μας φόρεμα, ή να συμπληρώσουμε με χάρη μια νέα μας τουαλέττα.

—Ένα όμοιο φόρεμα, από σκούρο-κίτρινο ταφτά, μπλέ, κόκκινο, και μαύρο, μοντέλο του Παρισινού Οίκου Πατου, συμπληρώνεται με μια μικρή

βοηθούμενος από τον πλοίαρχο, να αποπάρη το νεκρό παιδί μας και να το βάλει σ' ένα σακκούλι...

—Θεέ μου! Θεέ μου! φώναζε. «Όχι, όχι, κυβερνήτα, δεν θα κάμης αυτό το έγκλημα!... Κοιμάται το παιδί μας... Σας βρίζω ότι κοιμάται!...»

«Εκείνος όμως δεν μου αποκρίθηκε, αλλά κρατώντας πάντα το σακί στα χέρια του, βγήκε από την καμπίνα κι ανέβηκε επάνω στη γέφυρα, ενώ εγώ τον ακολουθούσα ξεύχοντας...»

—Για τελευταία φορά σας εξορκίζω, κυβερνήτα! το φώναζε. Σας εξορκίζω! Μην το κάνετε αυτό. Σκεφθείτε. Σε λίγες ώρες θα είμαστε στη Μασσαλία...

«Ο πλοίαρχος όμως ούτε τη φορά αυτή μου έδωσε απάντηση... Τό μόνο που άκουσα από το στέβιο του ήταν ή διαταγή που έδωσε σ' ένα ναυτικό: —Βυθώστε! Να τελειώνουμε! το είπα ασπαστά...»

«Ο ναύτης άπασε με το δεξί του χέρι το σακί και το πέταξε με βιμή στη θάλασσα...»

«Και οι τέσσαρες καρχαρίες, ξεπερνώντας τότε τις ύψεις. Η θάλασσα άφρισε για μια στιγμή και το νεκρό κορμίσκι του παιδιού μου κατέβηκε στης από τα δόντια των πεινασμένων τεράτων του Ωκεανού...»

«Με τα μάτια δοθάνοντα είδα τη φορητή αυτή σκηνή...»

«Τότε τρέβηξα το περιστόφί μου και κρόσσας τον κυβερνήτη του πλοίου μας... Δεν μπορούσα να κάνω τίποτ' άλλο. Έχω ήσυχη τη συνείδησή μου και σας παρακαλώ, κ. κ. στρατηγίκα, να με καταδικάσετε, αν με νομίζετε ένοχο!...»

1) Φόρεμα από μπλέ λινό γαυρισμένο με άσπρο. 2) Φόρεμα από λινό άσπρο και κόκκινο, γαυρισμένο με άσπρο.

κρούλα ζακέτα από μαύρο άλπαχα. 'Αλλ' ή ζακετούλα αυτή δεν είναι κομμένη σύμφωνα με το σχέδιο της «αλμασικής» ζακέτας. Είναι μια θέστα, χωρίς πλάγια, και μανίκια. Δηλαδή, κάτω από τα μπουστά ή βέστα, άφρине να φαίνεται ένα μέρος από τα πλάγια του φορέματος.

—Ένας στερογγυλός γιαντά, από άλπαχα, πολύ κοντός όμως, γαυρίζει το επάνω μέρος της βέστας.

—Ο συνδυασμός αυτός μας δείχνει, όχι μόνο την πρωτοτυπία του μικροσκοπικού επανωφοριού, αλλά και την έμπειρως καινούργια αναμύνησι σε μια τουαλέττα μας, του ταφτά και του άλπαχα.

—Ένα άλλο πάλι φόρεμα — μοντέλο του Οίκου Πακν — μας υποδεικνύει τον συνδυασμό του σιρό σατέν, και του λευκού άγγλικού κεντήματος. Η φούστα του φορέματος αυτού είναι καμωμένη από σατέν σι-

ρέ μαύρο, και συνοδεύεται με βέστα από ύφασμα άσπρο λεπτό, με κέντημα ρεβέρ από μαύρο σιρέ σατέν.

—Τα μανίκια είναι τρουά-κάρ, από ύφασμα κεντητό, με ρεβέρ από σατέν.

—Γύρω στην τάγια, μια πλατιά βέστα από μαύρο σιρέ σατέν σχηματίζει φιάγκο στο πλάι, και πέφτει επάνω στην φούστα, σε δύο μακρούς πόν.

—Αυτό είν' ένα θαυμάσιο αντάμπλ, το οποίο άδυνατούμε να περιγράψουμε όλην την χάρη, και την κομψότητα.

—Μη νομίζετε δέ ότι είναι απραίτητο να χρησιμοποιήσουμε για το χαριτωμένο αυτό μοντέλο, το σιρέ σατέν, το οποίο είναι αρκετά ακριβό. Μία οποιαδήποτε φούστα από μαύρο άπλό σατέν, την οποία θέλουμε να μεταβάλλουμε σε μοντέρνα, φτάνει για να δημιουργήσουμε το γοητευτικό αυτό αντάμπλ.

Καθώς θα είναι πολύ της μόδας το μπέξ μαροκαίν, θα ιδούμε παλτουδάκια καμωμένα από το ύφασμα αυτό, και γαυρισμένα με κουμπιά χρυσά. Το μπέξ και το χρυσό, πηγαίνουν πολύ. Θα είναι πολύ της μόδας και τα φούτα Μαρίας-Λντουανέττας. Τα φούτα αυτά, θα πηγαίνουν, πρό πάντων με τα ελαφρά έμπειρα φορέματά μας.

—Ένα φόρεμα, από κρέπ ελαφρό, έμπειρα με λουλούδια, ή με βούλες, θα συμπληρώνεται μ' ένα φισού άσπορτί, στο χρώμα με τα λουλούδια ή τις βούλες, και διασταυρούμενο πίσω στην τάγια, έτσι, ώστε να πέφτει σαν έσάρπα.

—Στην διασταύρωσι της ζώνης θα προσεμψύσουμε ένα μεγάλο μπουκέτο από άνθη μουσελίνας, διακόσμηση με τα φισού, το οποίο άφρине να φαίνεται το κάτω μέρος του μανικιού, κι' ένα μεγάλο μέρος από τα πλάγια του κορσάκου.

—Το φισού, όμως, δεν είναι πάντα ξεχωριστό από το φόρεμα, αλλά το κορσάκι είναι έτσι κομμένο εξ αρχής σε ντεκούπ, ώστε να σχηματίζει φισού. Έμφαίνεται ότι αυτό έπιτυγχάνεται με τον συνδυασμό δυο διαφορετικών ύφασμάτων.

—Εφέτος, θα ιδούμε και φορέματα από τριών ειδών ύφασματα, μάλλινο, μεταξωτό και δαμπακερό. Είναι ένα «τρέι», το οποίο δεν θα παραδεχόμαστε καθόλου άλλοτε!

—Και όμως, θα φορέσουμε εφέτος κοστούμια αποτελούμενα από φόρεμα δαμπακερό, και βέστα από λεπτό λαϊνά, γαυρισμένη με ύφασμα μεταξωτό, ή με τρέσσες μεταξίνες.

—Τα κοστούμια αυτά, είναι κατ'άλληλα πρό πάντων για την έξοχη, και ιδίως για την άκροβυστία.

—Με αντάμπλ από μαροκαίν γαυρίζο, θα φορέσουμε και μπλούζες, από κόκκινο λινό.

—Γιατί θα είναι πολύ της μόδας, καθ' όλη την σαιζόν, το γαυίζο και το κόκκινο, συνδυασμένα πολλές φορές.

—Ένα όμοιο και πρακτικό αντάμπλ, — μοντέλο του Οίκου Ουόρντ, — αποτελείται από ένα φόρεμα καμωμένο από κρέπ-ντε-σιν άσπρο, διάτρητο με βούλες, μπλέ, κι' από ένα μολερό από κρέπ μπλέ.

Μη ξεχνάτε ότι και το μπλέ θα είναι πολύ αν-τάιγ, και πρό πάντων συνδυασμένο με άσπρο.

—Αν το φόρεμα, είναι χωρίς μανίκια, τότε, είναι δυνατή άφαιρώντας το μολερό, να το φορέσουμε ως βραδυνή τουαλέττα, γαυρίζοντας τον ώμο μ' ένα ποδφ από κεντητή παλά δαντέλλα.

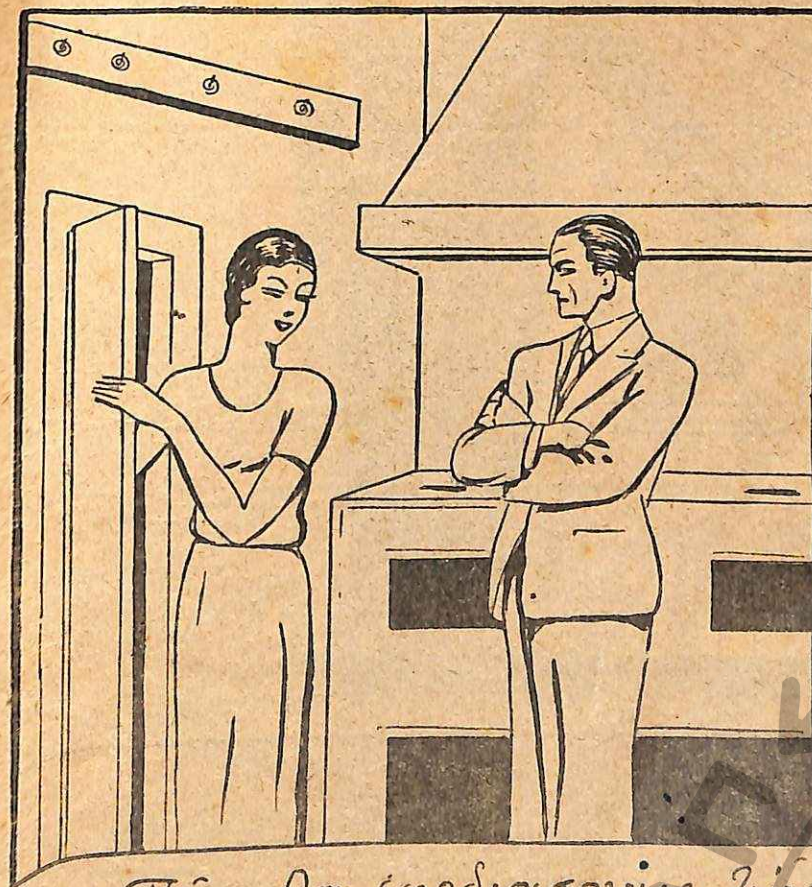
Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ
Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
Υπό την Διεύθυνσιν
ΚΑΡΕΜ

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΝΤΕΜΙ ΣΑΙΖΟΝ ΚΑΙ ΘΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
Υπό την Διεύθυνσιν
ΚΑΛΥΒΙΤΟΥ

Πώς θα εφοδιασούμε γύρω
την μαινουργια μας νοζίνα,
γυναικα
Αηγιούλα: Θα πās ελόν
ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (Πραξιτέλους 39)
και θα παρνε από 'κει 'θα λα
πρειώδη της νοζινας μας

ΠΕΤΡΟΣ ΑΡΠΕΤΙΝΟΣ

Επιλοποιός

Καλλιτεχνία, Οικονομία, Ελλ-
κρίνετα.

Φρινίχου 2

ΨΕΚΑΣΤΗΡΑΣ

πρός ράντισιν άμπελων, δένδρων, κηπο-
ρικων κ.λ.π., ως και όλα τα έξαρτήμα-
τά των, θα εβρητε εις το Σιδηροσταλειον

ΑΘ. Ι. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ

ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 39, ΑΘΗΝΑΙ

Βόμβουζ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΜΕΤΑΞΕΩΝ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ
ΣΒΟΛΟΠΛΟΥΣ
Κ ΚΟΤΡΩΜΠΗΣ
ΕΡΜΟΥ 52

ΠΟΤΟΤΗΤΗΣ
ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΚΡΕΠ ΝΤΕ ΣΙΝ
ΚΡΕΠ ΜΑΡΟΚΕΝ
ΚΡΕΠ ΖΟΡΖΕΤ
ΚΡΕΠ ΝΤΕ ΣΟΥΑ
ΚΡΕΠ ΡΙΓΕ
ΕΜΠΡΙΜΕ
ΚΡΕΠ ΣΑΤΕΝ

ΠΡΟΣ ΔΙΑΚΡΙΣΙΝ
ΣΤΗΝ ΟΥΓΙΑΝ ΦΕΡΩΝ
ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΩ ΕΡΓΟΣΤΑ-
ΣΙΣ ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΑ ΕΙΣ
ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΚΑΤΑ-
ΣΤΗΜΑΤΑ

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΙ
ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ

ΦΙΛΙΠΠΟΣ & ΤΟΥΝΙΚΣΡΑΜ

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΟΙ ΕΙΣ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ,
ΕΙΣ ΔΙΑΦΥΕΙΑΝ ΦΩΤΟΣ ΟΙ ΟΙΚΟ-
ΝΟΜΙΚΩΤΕΡΟΙ ΕΙΣ ΚΑΤΑΝΑΛΩ-
ΣΙΝ ΡΕΥΜΑΤΟΣ
ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΑ ΒΟΛΤ ΜΠΑΓΙΟΝΕ-
ΤΕΣ ΚΑΙ ΒΙΛΕΣ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΑΤΩΤΙ ΤΙΜΑΣ :

10-25 Βάτ	πρός Δραχ.	32
40	>	34
60	>	48
75	>	53
100	>	57
150	>	78
200	>	100
300	>	155

ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ ΜΙΝΤΟΝ, ΧΡΩΜΑΤΙ-
ΣΤΟΙ, ΑΥΤΟΜΑΤΟΙ, ΑΡΖΕΝΤΑ, ΣΟ-
ΔΑΡ, ΣΩΛΗΝΟΤΟΙ, ΚΑΘΑΡΟΙ,
ΜΑΤ Κ.Τ.Λ. Κ.Τ.Λ.

ΠΟΛΥΦΩΤΑ, ΜΟΝΟΦΩΤΑ, ΔΙΦΩΤΑ,
ΤΡΙΦΩΤΑ, ΠΛΑΦΟΝΙΕΡΕΣ, ΜΠΡΑ-
ΤΣΑ, ΑΡΜΑΤΟΥΡΕΣ Κ.Τ.Λ. Κ.Τ.Λ.
ΜΕ ΕΥΚΟΛΙΑΝ ΠΑΡΗΓΜΗΣ

Απαντα τα ήλεκτρα όλικά δι' έγκα-
ταστάσεις.

Μία έπισκεψις είνε άρκητή να σάς πελση.

Ε. ΑΡΓΥΡΙΟΥ

ΓΩΝΙΑ ΜΕΝΑΝΑΡΟΥ 56
ΚΑΙ ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ (ΑΝΘ ΠΑΤΩ
ΜΑ), ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 24-586.

ΑΝΑΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΤΗΡΙΟΣΚΛΗΡΟΣΗΣ

ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΙΤΙΔΟΣ

Το καλύτερον φάρμακον διά την
θεραπείαν της αρτηριοσκληρώσεως
και αρθροίτιδος άπεδείχθη ότι είνε
η Arterio-vaccine Dr. Cilimbarris.

Η άρτηριοσκληρώσις θεραπεύεται
ταχέως διά της άρτηριοβάκης Τσι-
λιμάρη, άνευ διαίτης και άφάρμα-
ξων, έπίσης και ή άρθροίτις άνευ
λουτροών.

Την συνιστούν οι διακεκρίστεροι
ιατροί της Εδρώτης.

Είνε έγκραμμένη υπό του 'Ιατρο-
συνεδρίου της Ελλάδος, υπό της
Γερμανικής Κυβερνήσεως και υπό
του Διεθνούς 'Ιατροσυνεδρίου της
Βέρνης. Εξορίζεται εις τα φαρμα-
κεία.

Αντιπρόσωπος
Σ. ΒΟΥΣΥΝΙΩΤΗΣ

Φαρμακοποιός, 'Αγίου Κωνσταντι-
νου 15, Αθήναι.

Συνιστάμεν την ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ.
ΕΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Υψηλότες
της 'Οφθαλμολογίας εν τῷ Πανα-
Μενάνδρου 27-Αθήναι, Τηλ. 1-60
πιστηρίο.

Κυρία μου

Θέλετε ONDULATION PERMANENTE; Μόνον
 ἐκεῖ θὰ εἶσθε ἀσφαλῆς ὅτι τὰ μαλλιά σας θὰ
 γίνουν ωραιώτατα καὶ μεγάλης διαρκείας
 χάρις εἰς τὴν τελειότητα τῶν
 μηχανικῶν ἐγκαταστάσεων
 τοῦ καὶ εἰς τὰ εὐρωπαϊκὰ ὑ-
 λικά ποῦ μελαχειρίζεται

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

		ΕΣΩΤΕΡ.	ΕΣΩΤΕΡ.
		Δρχ.	Δρχ.
ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ	τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ	60	80
ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ	τοῦ ΜΗΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ	30	40
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ	τοῦ ΕΔΓΑΡ ΠΟΕ ἑξάστος τόμος	15	20
ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ (2 τόμοι)			
ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ	τοῦ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΣΑΚ	20	30
ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ	τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ	20	30
Η ΣΟΝΙΑ	τοῦ ΕΡΡΙΚΟΥ ΓΚΕΒΙΑ	15	20
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ	τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ	15	20
Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ	τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΓΕΡΑΦ	15	20
Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ	τοῦ ΜΥΡΖΕ	15	20
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ		15	20
ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ	τοῦ Π. ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ	15	20
		5	8

• Ἀπαντᾷ τ' ἀνωτέρω ἐκλεκτὰ βιβλία εὐρίσκονται καὶ πωλεῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ».